

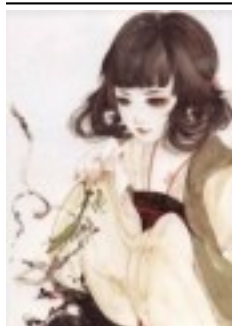
Đệ Nhất Thiên Hạ Liêm Vương Phi

Contents

Đệ Nhất Thiên Hạ Liêm Vương Phi	2
1. Chương 1 : Xuyên Qua	2
2. Chương 2 : Biến Mất	3
3. Chương 3 : Âm Sát Ta ? Các Người Thật Nực Cười !	5
4. Chương 4 : Vương Phi ? Người Coi Ta Là Vương Phi ?	6
5. Chương 5 : Biển Lửa Vây Quanh	7
6. Chương 6 : Quá Khứ Của Rose	9
7. Chương 7 : Đánh Nhau	10
8. Chương 8 : Cướp Ngựa	12
9. Chương 9 : Tiền Cơm Trưa	13
10. Chương 10 : Quân Doanh	15
11. Chương 11 :	16
12. Chương 12 : Ngũ Quốc Cùng So (1)	17
13. Chương 13 : Ngũ Quốc Cùng So (2) – Sự Thật Bí Mật	19
14. Chương 14 : Yên Tiệc	22
15. Chương 15 : Tâm Tình Của Hắc	25
16. Chương 16 :	26
17. Chương 17 : Diệt Quốc (1)	27
18. Chương 18 :	28
19. Chương 19 :	29
20. Chương 20 :	30
21. Chương 21 : Đời Đời Kiếp Kiếp	31
22. Chương 22 : Dương Diễm Tịch	32
23. Chương 23 : Muốn Nàng Bề Mặt	33
24. Chương 24 : Hòa Tấu - Hận Thấu Xương Thấu Tửu	34
25. Chương 25 : Chỉ Mong Là Vậy	35
26. Chương 26 : Thượng Quan Chỉ Dung	36
27. Chương 27 :	38
28. Chương 28 :	39
29. Chương 29 :	41
30. Chương 30 : Thành Tổng Binh	41
31. Chương 31 :	43
32. Chương 32 :	44
33. Chương 33 :	45
34. Chương 34 : Dương Hy Và Diễm My	46
35. Chương 35 :	48
36. Chương 36 :	49
37. Chương 37 :	51
38. Chương 38 :	52
39. Chương 39 : Lưu Nhạn Nhạn	53
40. Chương 40 : Lưu Trắc Phi	54
41. Chương 41 : Thăm Vào Tâm Can, Ăn Sâu Vào Não	55

42. Chương 42 : Sự Thật Về Việc Phong Phi	57
43. Chương 43 : Ác Quỷ Mang Lốt Thiên Thần	58
44. Chương 44 : Gãy Xương	60
45. Chương 45 : Trốn	61
46. Chương 46 : Heroin	62
47. Chương 47 : Chúng Ta Không Thuộc Về Nhau	62
48. Chương 48 : Sự Thật Phơi Bày - Đã Bỏ Lỡ Rồi	64
49. Chương 49 : Buông Bỏ	66
50. Chương 50 : Diệt Quốc (2) - Sự Tịch Mịch Và Cô Độc Của Hoàng An Liêm	67

Đệ Nhất Thiên Hạ Liêm Vương Phi

Giới thiệu

Đang ăn chơi thả ga trong quán bar bậc nhất thành phố, cảnh sát bất ngờ đột nhập vào. Diễm My, s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nhat-thien-ha-liem-vuong-phi>

1. Chương 1 : Xuyên Qua

” Không, Rose, tha cho tôi ” Kết quả của việc phản bội, người phải chết ”

Đoàng

oOo

Phi tang tất cả chứng cứ, Rose, tên thật là Diễm My đi vào quán bar nổi tiếng nhất thành phố.

Chọn cho mình một góc khuất tối, nhâm nhi ly vodka trong tay, chưa hết ly, cánh cửa quán bar đã vỡ.

DJ ngừng nhạc, các vũ công trên sàn chữ T cũng dừng lại, tất cả mọi người cũng dừng động tác, kể cả Diễm My.

Cảnh sát mặc cảnh phục bắt mắt đi vào. Thần sắc trên mặt cô từ hưởng thụ trở nên sắc lạnh. Mặc dù bước trên đôi giày 15cm, bước chân cô không hề phát ra tiếng động nào cả, cô hướng thẳng tới nhà vệ sinh.

Sau 20 phút ẩn nấp, My thoát khỏi quán bar. Cô thản nhiên, ung dung cất bước trên đường.

Liếc mắt về bên trái, Diễm My dường như không thể tin nổi. Cô còn chưa kịp định thần, đã cảm thấy thân thể mình đau đớn tới cùng. Cô rút cuộc cũng nhận thức ra chuyện gì.

Khoảnh khắc cô liếc mắt, một chiếc xe tải cỡ lớn cách cô còn chưa đầy 1m, sau đó, liền lập tức đâm vào cô.

Trước lúc nhắm mắt xuôi tay, trong đầu Diễm My chỉ có một ý nghĩ : ” 7 năm uy danh sát thủ, cuối cùng lại chết vì tai nạn xe cộ, Diễm My, chuyện này để lộ ra mày thực mất mặt ”

oOo

Hoàng quốc, đời vua Hoàng An Minh, năm thứ 3.

Trong vương phủ, nữ tử một thân diện màu đỏ khóc đến cạn nước mắt trên giường...

Cô đã đợi tới từ tối, đến bây giờ trời mặt trời sắp lên, Liêm vương gia vẫn chưa xuất hiện.

Diệp Dương Diễm My là công chúa dòng chính thất cao quý của Diệp quốc, cô được đưa sang Hoàng quốc thành thân với Liêm vương gia, Hoàng An Liêm. Đêm nay vốn là đêm tân hôn, nhưng không thấy bóng dáng Liêm vương gia. Diệp Dương Diễm My tuyệt vọng khóc đến cạn cả nước mắt, nàng liền uống thuốc độc mà tự vẫn...

Một trận đau đầu truyền đến, Diễm My tỉnh dậy trên giường lớn.

Cô ôm đầu, theo thói quen đảo mắt vòng quanh, trên mặt lập tức kinh ngạc.

Lập tức trấn định cảm xúc, Diễm My bước xuống khỏi giường. Một a hoàn từ ngoài đi vào : " Diệp My công chúa. A, phải là Liêm vương phi, người dậy rồi sao ? "

Mắt chợt lóe, thân thể nàng nhanh chóng đi tới, nói lớn : " Diệp My công chúa cái gì ? Liêm vương phi cái gì ? Đây là đâu ? "

A hoàn kia run sợ : " Liêm vương phi, người, người làm sao vậy ? Nô tỳ đi gọi thái y "

Khi chưa làm rõ chuyện, đời nào Diễm My nàng để cho người đi, tay túm lấy cổ áo a hoàn gần giọng hỏi : " Người tốt nhất nên nói rõ cho ta, đây là đâu, người gọi cái gì Diệp My công chúa, cái gì Liêm vương phi ? "

" Vương phi, đây là Hoàng quốc, người trước đây thân phận là công chúa, bây giờ là vương phi " A hoàn kia sợ tới mức mặt, hốt hoảng trả lời.

Diễm My buông tay, nàng lần nữa đảo mắt quanh, cảnh tượng này quen quá !

Một ý nghĩ lóe lên, thôi xong. Trần Diễm My nàng xuyên rồi .

Gần trưa, Diễm My nhốt mình trong phòng, trầm ngâm ngồi trên bàn trà suy nghĩ. Nàng nhất định đã là xuyên không. Về sơ sơ thì nàng đã hiểu được mọi thứ. Diệp Dương Diễm My, con gái hoàng hậu Dương Diễm Tịch, cha là hoàng thượng Diệp Phong, nhị công chúa của Diệp quốc. Vì quốc sự, nàng được đưa sang đây thành thân. Ngẫm lại, có lẽ cái hôn nhân này giống như thế kỉ 21, hôn nhân thương nghiệp. Đây là năm thứ ba hoàng thượng Hoàng An Minh, nơi này là Hoàng quốc. Người nàng thành thân là Hoàng An Liêm, thân phận của hắn là Liêm vương gia.

Nếu ông trời đã cho nàng hồi sinh sống lại, dù là ở cổ đại thì nàng cũng sẽ không từ chối mà sống tiếp. Với nàng, chỉ cần còn sống, nàng ở phương trời nào cũng được. Dù sao nơi cổ đại, nàng cũng là xuất thân cao quý, không phải dạng thấp hèn nên càng sống tốt.

2. Chương 2 : Biến Mất

Bỏ ra một buổi chiều để dạo vòng quanh phủ Lâm vương gia, nàng đã nắm được tất cả đường đi nơi đây. Lúc bước vào Diệp Diễm điện là nơi ở của nàng, Diễm My lệnh tất cả mọi người về phòng trước, một mình nàng đứng giữa sân Diệp Diễm điện. Ánh mắt sắc lạnh như băng lướt qua từng nơi từng nơi một rồi rùng rợn lại ở một góc cảnh cây. Mỗi nàng khẽ nhếch lên rồi tiếp tục đảo mắt qua chỗ khác.

Diệp Diễm điện cũng rất rộng. Trong sân trồng rất nhiều cây cảnh cùng với đủ loại hoa khiến người ta nhìn vào có thể nghĩ đây là hoa viên cũng nên. Hằng ngày, nơi này đều có lao công dọn dẹp sạch sẽ trước bình minh, có lẽ là quét từ tối hoặc nửa đêm. Giữa làn gió xào xạc, trong ánh chiều tà của hoàng hôn, Diễm My xinh đẹp vận đồ cam như hòa với ánh hoàng hôn đang thưởng thức một ngụm trà. Nàng nhẹ nhàng rút trên đầu ra cây trâm hình hoa lan, phi thẳng lên cảnh cây trước mắt.

Phập

Cây trầm sắc nhọn cắm mạnh vào càng cây, một thân ảnh nhảy xuống.

” Người là ai ? ” Bình thần nhấp ngụm trà tiếp theo, đôi mắt xinh đẹp nhưng lạnh lùng nhìn thẳng vào người trước mặt. Từ lúc liếc qua, nàng đã nhìn thấy trong tán cây này rồi, đây rõ ràng là theo dõi mà.

” Tham kiến vương gia ” Một a hoàn đi ra, thấy vậy hành lễ.

Hóa ra là Liêm vương gia.

Nàng lập tức đánh giá đối phương, mà đối phương cũng đang âm thầm đánh giá nàng.

Dung nhan mỹ lệ, khuynh quốc khuynh thành.

” Chẳng nhẽ đến mặt phu quân người cũng không biết ? ” Hắn ta nói.

Bình tĩnh uống hết chén trà trong tay, Diễm My ngẩng đầu lên đáp : ” Đúng, đến mặt phu quân ta cũng đâu biết ” Nói xong, liền đứng dậy vào phòng, hoàn toàn không để Liêm vương gia trước mặt vào mắt.

Sau khi bị Liêm vương phi của mình lơ đi, Liêm vương gia - Hoàng An Liêm cũng không đi theo, quay mình về phủ. Thật quá đánh giá thấp Diệp Dương Diễm My này. Hắn ẩn thân kỹ như vậy mà cư nhiên bị một nữ nhân dường như không có chút võ công nào phát hiện, lại còn to gan dùng trầm ám hại hắn.

Nhưng vương phi như thế này mới gọi là thú vị, chẳng phải tốt hơn loại nữ nhi yếu mềm suốt ngày ở trong khuê phòng sao ?

Vậy nên, tối nay hắn quyết định tới dùng bữa tối tại Diệp Diễm điện này.

oOo

Diệp Diễm điện :

Đang định cầm đũa ăn cơm, a hoàn bỗng vào nói : ” Vương phi, Liêm vương gia tới ” Nói xong liền đi ra ngoài.

Nàng ngó ra ngoài cửa, thấy hắn vừa bước qua cổng. Không suy nghĩ nàng liền đứng dậy, dứt khoát đóng cửa phòng vào rồi lại trở về bàn ngồi ăn.

Diễm My nàng ngay từ lần đầu gặp mặt đã không có thiện cảm với hắn, lại biết cái vị vương gia này đem tâm hồn còn không thêm vào phòng nường tử lấy một lần, khiến Diệp Dương Diễm My đau lòng tới tận xương. Diệp Dương Diễm My này thực xinh đẹp, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, nếu không phải vì chính trị quốc gia nên mới phải gả cho hắn, chắc chắn sẽ có một cuộc sống tốt hơn, được phu quân yêu thương hết mực. Vậy mà tên này...Diệp Dương Diễm My xuất thân cao quý, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, tài giỏi tới như vậy. Ai lấy được cô gái này đáng ra chính là phúc phận, vị Liêm vương gia này rõ ràng lấy được mà còn cố tình bỏ đi. Không phải nói đàn ông đều thích mỹ nhân sao, Diễm My đó quốc sắc thiên hương như thế còn chưa động lòng sao ?

” Tại sao lại đóng cửa ? ”

Vừa gắp một miếng thịt, còn chưa kịp bỏ vào miệng ăn, đã bị tiếng nói kia làm ngừng động tác. Thật là, người ta nói trời đánh còn tránh bữa ăn, tên quái quỷ này.

Làm như không thấy gì, Diễm My khôi phục trạng thái lúc đầu, bỏ miếng thịt vào miệng ăn.

Hắn thấy nàng không phản ứng gì, liền nhíu mày. Nữ nhân này, cư nhiên dám làm lơ hắn tới hai lần như vậy.

Thấy hắn ngồi xuống dùng cơm với mình, Diễm My tùy tiện ăn thêm vài ba miếng, thấy hắn sắp mở lời, liền buông đũa đứng dậy.

Thổi tắt ngọn nến duy nhất còn lại trong phòng, căn phòng tối đen lại. Tối lúc Liêm vương gia cảm thấy dị thường, liền đứng dậy thấp thỏm thì nàng đã không còn ở phòng, chắc là đã thoát ra ngoài từ cửa sổ lâu rồi.

Sống 20 năm cuộc đời, đây là lần đầu hắn gặp chuyện thiếp còn dám biến mất ngay trước mặt phu quân như vậy.

3. Chương 3 : Âm Sát Ta ? Các Người Thật Nực Cười !

Diễm My vận đồ màu trắng mềm mại được làm từ tơ lụa thượng hạng dạo quanh phố phường thành Vĩnh An. Mái tóc chỉ đơn giản vấn lên, thêm một cây trâm ngọc bích . Chỉ đơn giản như thế nhưng nàng lại trở thành tâm điểm đám đông. Áo trắng thướt tha, tóc đen mềm mại, dung nhan xinh đẹp, tao nhã, đi qua ai cũng ngoái nhìn.

Bị người nhìn như vậy, Diễm My cũng không để tâm lắm. Đây cũng không phải lần đầu nàng bị người ta nhìn như thế. Hơn nữa, nhan sắc của nhị công chúa Diệp quốc - Diệp Dương Diễm My khuynh quốc khuynh thành như thế, người ta không ngoái nhìn mới lạ.

Diễm My đi trên cầu bắc qua sông, lẳng lặng ngắm bóng trăng in dưới mặt hồ, sắc mặt trầm ngâm.

Rất lâu sau, nàng thở dài một tiếng rồi cất bước. Một thiếu niên khoảng 20 tuổi đứng phía sau gọi : " Này, cô gì ơi "

Chân dừng bước, nàng chậm rãi quay đầu lại. Thiếu niên kia đã đứng trước mặt nàng, đưa cho nàng bức vẽ.

Trong tranh, một người con gái đứng trên cầu, ánh mắt đượm buồn hướng về phía mặt hồ. Cô gái này, rõ ràng chính là nàng.

Rút trong áo ra ba nén vàng, Diễm My trả lại cho cậu thiếu niên kia. Nhìn ba nén vàng trong tay, thiếu niên kia cười rạng rỡ, vội cảm ơn rồi đi khỏi tầm mắt của nàng.

Nhìn bức tranh kia, Diễm My một lần nữa trầm ngâm. Nàng cũng biết vẽ tranh, lại vẽ rất đẹp. Nhưng có một điều, mỗi khi nàng tùy ý vung bút vẽ ra một ai đó trong tưởng tượng, sắc mặt người đó đều mang nét gì đó buồn buồn, bi thương đến lạ. Người ta nói, có lẽ đó biểu hiện cho tâm trạng nàng.

Cất bức tranh vào trong người, thần sắc trên mặt trở nên lãnh đạm, Diễm My lại dạo bước.

Nhìn phố phường của thành Vĩnh An người đi tấp nập, Diễm My cảm thấy mình rất cô đơn. Cô đơn, không hề có ai bầu bạn, không có lấy một BFF, chỉ có lẽ loi một mình.

Kiếp trước đã vậy, kiếp này của nàng lại vẫn như vậy.

Không biết thế nào, nàng lại đi vào một ngõ cụt, xoay đầu lại, chân muốn cất bước đi ra thì bỗng :

Một mũi tên lao vun vút, xẹt qua hông nàng, làm rách một ít da.

Cách nàng khoảng 500m, 5 tên áo đen tay cầm cung tên lạnh lùng nhìn. Một tên nói : " Diệp Dương Diễm My, người nên chết đi "

Nói xong, tên đó liền bắn một mũi tên ra, đích đến là tim nàng.

Thần sắc Diễm My lạnh băng. Nàng nhanh nhẹn cúi gập người xuống tránh, mũi tên kia găm mạnh vào vách tường.

Thấy tình hình thế, cả 5 tên nhanh chóng giương cung, đồng loạt bắn tên.

5 mũi tên bay như xé gió, thân hình màu trắng cũng bật nhảy lên, rất nhanh, 5 mũi tên kia găm vào tường, còn Diễm My một thân màu trắng mềm mại đứng trên bức tường, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

Hừ, âm sát nàng dễ dàng như vậy sao ? Nàng không phải Diệp Dương Diễm My yếu đuối, không phải nhị công chúa Diệp quốc chỉ biết cầm kì thi họa, ngày ngày giấu mình nơi khuê phòng. Nàng là Trần Diễm My, là người từ năm 10 tuổi đã được số phận đưa đẩy, phải học cách cầm dao ghết người. Nàng là Rose, là sát thủ hàng đầu thế giới mà ai nghe tên cũng đã sợ. Nàng không phải Diệp Dương Diễm My nhu mì, yếu đuối kia. Nàng không lớn lên từ những cái quy tắc nghiêm ngặt dành cho nữ nhân nơi hoàng cung. Trần Diễm My nàng lớn lên giữa gió tanh mưa máu, lớn lên trong thế giới sát thủ tàn nhẫn người không ghết ta thì không có nghĩa là ta sẽ không ghết người. Nàng không ghết người khác, không để mình trở thành sát thủ đệ nhất thế giới, nàng tuyệt không đứng đây, không có ngày hôm nay. Năm đó, giữa hơn 300 người tay ai cũng cầm đao cầm súng, nàng chỉ có 10 con dao sắc bén và 1 khẩu súng, nàng vẫn có thể thắng được, hướng

chỉ là chỉ có 5 tên giường cung ngày hôm nay ? Nàng chết vì tai nạn xe, vì một tên phê thuốc đã đủ mất mặt rồi, nàng mà không ghét được 5 tên này, thì nàng sẽ không còn là đệ nhất sát thủ từ lâu rồi.

” Người...sao có thể ” Một tên mở to mắt kinh ngạc thốt lên.

Nàng thản nhiên trả lời : ” Sao ta lại không thể ? ”

” Bắn, tiếp tục bắn ” Tên kia hét lên.

Rút trâm ngọc bích, nàng khinh thường nhìn năm mũi tên kia tiếp tục hướng về phía mình, nhẹ nhàng nhảy xuống đất. 5 tên áo đen một lần nữa sốc, nàng nhân cơ hội, cầm trâm cắt đứt động mạch cổ 5 tên, thời gian còn chưa tới 10 giây.

” Âm sát ta ? Các người thật nực cười ! ”

4. Chương 4 : Vương Phi ? Người Coi Ta Là Vương Phi ?

Diễm My triệt để nhận ra : Kiếp trước hay kiếp sau, thân phận gì đi nữa thì nàng cũng có đối thủ, cũng có người sát hại. Không thể không đề phòng. Hôm nay chỉ là 5 tên. Tuy năm xưa nàng đánh thắng hơn 300 tên, nhưng lúc đấy một phần là vũ khí của nàng quá xuất sắc, còn hôm nay, nếu gặp hơn 100 tên giường cung, nàng chỉ có thể còn con đường duy nhất là nhảy sang bên kia tường. Trong tay nàng chỉ có 1 cây trâm, làm sao mà độ được với hơn 100 tên giường cung chứ.

Sau khi ghét xong 5 tên, bộ đồ nàng dính máu đỏ tươi rất nổi bật. Vì không muốn đem bộ dạng này đi dạo tiếp, Diễm My bước về Diệp Diễm điện của mình.

Cửa phòng đã mở, Diễm My ung dung bước vào. Trong không gian tối đen, nàng dừng chân, mắt liếc ngang liếc dọc, hai bàn tay siết thành quả đấm.

Hắn, cái tên Hoàng An Liêm - Liêm vương gia này vẫn chưa đi.

Hít một hơi thật sâu, Diễm My khôi phục bộ dạng lúc đầu, thản nhiên cất bước chân đi tiếp. Nàng thấp nển lên.

Giường trống trơn, ngoảnh đi ngoảnh lại vẫn chẳng thấy bóng dáng. Diễm My không tin là khả năng phán đoán của mình sai.

Môi khẽ nhếch, nàng tìm ra rồi. Nói rồi mà, không có chuyện Diễm My này đoán sai.

Trước tiên, nàng ngồi xuống ghế trên bàn trà, với lấy trà rót ra một cốc. Trà hoa lan, mùi thơm thoang thoảng. Vươn bàn tay mềm mại ra, nàng cầm lấy chén trà hoa lan kia, hất thẳng vào bên dưới bàn trà.

Hừ, qua mắt được nàng sao. Bàn trà trải khăn dài tới đất, hơn nữa nàng rõ ràng còn thấy khăn trải lay nhẹ một cái. Rõ ràng là hắn trốn dưới này.

Ly trà hoa lan hất xuống, cả khăn trải bàn lại lần nữa lay nhẹ.

Một đòn đánh bằng chân đột ngột đánh xuống, quả nhiên từ bên dưới bàn trà, Liêm vương gia nhanh nhẹn nhảy ra ngoài.

Thấy hắn, Diễm My cười lạnh : ” Thật không biết Liêm vương gia lại thích trốn dưới bàn trà như một con chó vậy ”

Liêm vương gia đen mặt không đáp nổi lời gì. Nữ nhân này, cứ nhiên ví Liêm vương gia oai phong hắn với một con chó.

Diễm My nhìn, cười trào phúng một cái. Liêm vương gia chắc chưa bao giờ gặp cảnh không thốt nổi lời đầu nhĩ.

Ổn định được cảm xúc tức giận của mình rồi, hắn nói mà cứ như gầm lên : ” Nàng đi đâu ? ”

Nhướn mày nhìn hắn, Diễm My lạnh nhạt đáp : ” Ta đi đâu thì phải báo cho người chắc ? ”

” Nàng là vương phi của ta ” Hắn nhìn cái vẻ lạnh nhạt của nàng đáp.

Đặt ly trà xuống, Diễm My ngược mặt nhìn thẳng vào mắt hấn : ” Vương phi ? Người coi ta là vương phi ? Có vương phi nào vào cửa mà chẳng thấy bóng vương gia ? Có vương phi nào đại hôn còn chưa bái đường cùng vương gia chẳng ? Hoàng An Liêm, ta nói người, ngày thành thân người ngoại trừ đi cùng ta tới trước mắt tiên hoàng, tiên hậu đã khuất cúi đầu dập một lạy thì có còn cùng ta làm gì không ? Động phòng người để ta một mình thì thôi đi. Vậy mà bái đường thành thân cũng chưa bái, cái danh Liêm vương phi này khác gì trưng trong tủ kính, chỉ để người ta gọi ? Cái danh ta mang chẳng khác gì hữu danh vô thực cả, chẳng khác gì hư danh. ”

Lời nàng nói, đều là do a hoàn thân cận theo Diệp Dương Diễm My kia từ Diệp quốc sang đây mất đảm lẹ mà kể. Không động phòng thì thôi, Diễm My kia có lẽ cũng sẽ chỉ khóc một đêm nhưng đến bái đường thành thân cũng chưa bái, đây là cái dạng gì ? Diệp Dương Diễm My lúc đó đi vào trong phủ Liêm vương gia mà không thấy chủ, sẽ đau tới mức nào. Vào vương phủ không thấy chủ, động phòng cũng chưa động, bái đường thành thân cũng chưa có bái, bảo sao mà nhị công chúa Diệp Diễm đó chẳng tự sát. Là công chúa dòng chính thất cao quý, từ nhỏ sống trong nhung lụa, nay gặp cảnh đó, đau lòng tới chết cũng không có gì lạ cả. (Diệp Dương Diễm My có hiệu là Diệp Diễm công chúa)

Hấn hiển nhiên bị lời lên án, chỉ trích gay gắt của nàng làm cho cứng người. Đúng vậy, đúng là hấn ngoại trừ cùng nàng tới trước mắt tiên hoàng, tiên hậu là phụ thân, mẫu thân đã khuất của hấn, còn lại đều không cùng nàng làm gì . Đúng như nàng nói, cái danh Liêm vương phi này cũng chỉ là hư danh, cũng chỉ là hữu danh vô thực.

” Được. Chưa bái đường, bây giờ đi bái đường. Chưa động phòng, lát nữa bái đường xong cùng động phòng ” Hấn im lặng một lúc rồi nói.

Nàng nhú mày. Thôi rồi, xong rồi. Chỉ vì một phút tức giận lên án hộ vị nhị công chúa, nàng gặp họa rồi. Lúc đó lời nói ra, nàng cũng không nghĩ hấn đáp lại thế này.

Kinh ngạc còn chưa lặn xuống, bàn tay đã bị hấn kéo đi. Nàng lập tức vùng vằng bắt hấn buông tay ra, nào ngờ hấn cư nhiên điểm huyệt rồi kéo nàng đi.

Điểm huyệt ? Được. Cái thời cổ đại này có thứ gọi là điểm huyệt như vậy, nàng nhất định phải học cái chiêu thức này.

Mắt nàng tóe lửa nhìn phía trước, hấn đã dẫn nàng tới rồi.

5. Chương 5 : Biển Lửa Vây Quanh

Bàn thờ trưng bày biết bao bài vị của người đã khuất, Diễm My tức tới nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn vẫn chưa giải huyệt cho nàng.

Nàng là đệ nhất sát thủ thế giới, cư nhiên ngay trong tầm mắt lại không chú ý để hấn động vào huyệt mà điểm.

Hấn nhìn nàng cất lời : ” Nếu nàng không muốn đứng đây cả đêm thì tốt nhất nên bái đường đi ”

” Không sao, Diễm My, mày chỉ cần bái đường thôi. Phải, chỉ cần bái đường thôi. Người thành thân là Diệp Dương Diễm My kia, không phải Trần Diễm My mày. Coi như mày giúp cô ấy hoàn thành này đi. Chỉ cần bái đường cùng hấn thôi, còn động phòng thì không bao giờ. Mày chắc chắn thừa sức phản kháng mà ”

Diễm My hai mắt đỏ rực lửa, tự mình trấn an.

Nàng đương nhiên không biết bái đường. Chỉ có thể lúng túng nhìn hấn mà làm theo. May mà hấn không nói gì, chỉ liếc nàng đúng một cái.

Ai bảo hấn không nói chứ, chỉ là không muốn nàng ngượng nên mới nhin cười thôi.

Bái đường xong, Diễm My đi đằng sau, cách hấn khoảng 2 mét nhưng vẫn từ từ gia tăng khoảng cách. Tới tận khi Liêm vương gia kia đi ra khỏi cổng khoảng hơn 1 mét, thấy lạ, quay lại thì Diễm My một thân màu trắng còn chưa ra khỏi cổng.

” Liêm vương gia ”

” Lương Thanh, chuyện gì sao ? ” Hắc cau mày nhìn người chạy tới trước mặt mình nói.

” Hắc ta khai rồi ” Người nọ nói

Hắc quay lại nhìn nàng : ” Nàng cứ về Diệp Diễm diện đi ” Nói xong, liền đi mất dạng.

Thân ảnh màu trắng khẽ nhếch môi cười. Ha ha, cuối cùng ta không tốn sức mà cũng không cần động phòng.

Rầm

Diễm My ngã xuống nền đất lạnh lẽo. Một bóng người đứng sau, cầm dao muốn đâm xuống cổ nàng.

Lăn một cái, trong khoảnh khắc, Diễm My tránh được nhát dao trí mạng kia. Nàng khinh thường đứng thẳng lên.

Đừng đùa, hắc nghĩ đánh Rose này ngắt dễ dàng như vậy sao.

Một loạt người nữa xuất hiện, một đám người tay cầm dao cầm kiếm tiến về phía nàng, vây mọi góc ngách phía trước.

Diễm My âm thầm cười lạnh, nàng lui về phía sau. Phía trước đã bị vây, chỉ cần lui về trong gian phòng thờ, nàng sẽ thoát thân được.

Lui được về phòng thờ, Diễm My đang muốn cất bước tiếp, đột nhiên cảm thấy sau lưng dị thường.

Quay đầu lại, một ngọn lửa mạnh mẽ hiện ra.

Là chúng cố tình.

Dàn xếp để nàng lui về đây để phóng hỏa. Được, đám người này được lắm.

Quay đầu lại, phía trước nàng chỉ có ngọn lửa nóng đỏ rực bao vây, đám người áo đen kia hoàn toàn biến mất.

oOo

” Vương gia ” Trong nhà giam, người tên Lương Thanh vừa rồi gấp rút chạy vào.

” Chuyện gì nữa ? ” Hắc cau mày hỏi.

” Vương gia, nhà thờ trong phủ cháy, Liêm vương phi còn đang ở bên trong, chưa có ra ngoài ”

Lúc hắc chạy tới, toàn bộ nhà thờ trong Liêm vương phủ đã bốc lên ngọn lửa vàng rực ngất trời, bọn nô tỳ, gia nhân cứ chạy đi chạy lại, không ngừng đổ nước dập lửa nhưng ngọn lửa vẫn sáng chói lòe mắt trong đêm đen.

Cửa sổ bị cháy đã không thể thoát ra được, Diễm My nhìn xung quanh. Nàng may mắn hồi sinh nơi đây, nàng nhất định sẽ không để mình lại dễ dàng chết như này, tuyệt đối không bao giờ. Nàng không cho phép Rose, sát thủ đệ nhất chết ở đây, không để ngày này năm sau là ngày giỗ của mình.

Cửa phòng do cháy lớn mà sập xuống, chặn lại đường ra của Diễm My. Lửa bắt đầu lan tới trần nhà, nếu không nhanh ra ngoài thì khi trần nhà sập xuống, nàng sẽ chết.

Mất lóe lên, có cách rồi.

Dồn hết lực vào cánh tay phải, Diễm My vung thật mạnh xuống dưới chân bàn thờ. Chịu một quyền mạnh mẽ từ tay nàng, chân bàn thờ gãy, kéo theo cả bàn thờ đổ ầm xuống.

Tiếp tục vung thêm một quyền nữa vào dưới chân bàn thờ khác, cánh tay Diễm My đau tới nhức nhối. Máu từ cánh tay lan rộng ra y phục nàng, nhưng nàng chỉ khẽ cười cầm hai chân bàn thờ gãy mang đi, ngay cả một cái nhíu mày cũng không có.

Hai tay cầm chân bàn thờ, nàng dùng lực, lăn một cái, cả cây gỗ đang cháy rực lửa bị đẩy mạnh ra ngoài, Diễm My nhanh chóng thoát thân.

Thoát ra khỏi phòng thờ, nhưng bên ngoài sân lửa đã lan ra tường, nàng thực không thể nào trèo hay nhảy qua.

” Vương gia, vương phi thoát ra ngoài rồi ” Lương Thanh kia bắt gặp thân ảnh màu trắng của nàng, hét vang lên.

Nàng nhìn hấn, hấn nhìn nàng.

Xuyên qua biển lửa, hai ánh mắt nhìn nhau. Môi nàng cong thành nụ cười.

Ánh mắt kia, rõ là đang lo lắng cho nàng

Lo lắng ? Một từ ngữ mà đã bao lâu rồi nàng không biết tới ?

Kiếp trước kia, sự lo lắng vĩnh viễn không xảy ra với nàng, không tới với nàng, không bao giờ có ai lo lắng cho nàng.

Song song với nàng, hấn cũng có sự kinh ngạc của riêng mình.

Bị vây trong biển lửa, ánh mắt kia vẫn bình thản, thậm chí mơ hồ còn thấy vài tia khinh thường xẹt qua.

Thời khắc này, hấn đột nhiên cảm thấy kì lạ. Một công chúa Diệp quốc cao quý, là chính thất, Diệp Dương Diễm My không thể trải qua cảnh này mà có thể bình tĩnh tới dị thường như vậy.

” Vương phi ”

Một tiếng vương phi, kéo hấn về thế giới hiện thực.

Bóng hình nhỏ nhắn, mảnh mai đã lướt qua người hấn. Trên y phục màu trắng kia vốn đã không còn trắng như trước nữa mà có những vùng máu đỏ tươi loang ra, nhìn đến kinh người.

Một khắc kia, nàng đã đánh cược cả tính mạng của mình cho cuộc vượt biển lửa, rốt cuộc cũng thoát ra, chỉ là thân thể đều bị thương nặng, sức lực yếu ớt cố gắng đi về phía Diệp Diễm điện.

Một khắc kia, nàng dùng hết sức bình sinh mà phi thân nhanh như gió qua cổng, tuy là đã qua được cổng, nhưng gót chân trái lại bị một cây gậy rơi xuống đập mạnh vào.

Khắc kia khi phi qua, vì không điều khiển được sức lực, nàng liền đập mạnh xuống dưới đất.

Không sao, thương tích có thể phục hồi, quan trọng là nàng vẫn giữ được mạng sống.

6. Chương 6 : Quá Khứ Của Rose

Vì mất quá nhiều sức lực, Diễm My không thể gắng gượng đi tiếp nữa, nàng ngã xuống rồi hôn mê. Diệp Diễm điện :

Hấn ngồi trên bàn, hướng tầm mắt lên Diễm My đang nằm trên giường. Nữ nhân này, quả thực không hề đơn giản.

Nhà thờ bị cháy lớn, mà nàng vẫn có thể thoát ra, bảo toàn mạng sống. Cánh tay phải bị thương nặng, máu đỏ tươi chảy loang cả 1 vùng y phục trắng. Gót chân trái kia cũng vì bị một gậy đập xuống mà chảy máu. Thân thể nặng thì chảy máu, nhẹ nhất thì cũng là bầm tím. Nàng rốt cuộc là ai mà có thể bản lĩnh như vậy ?

oOo

Trước khi 10 tuổi, Trần Diễm My chính là một cô bé hạnh phúc được rất nhiều người ngưỡng mộ.

Là tiểu thư cao quý của tập đoàn lớn nhất nhì một nước, cô xinh đẹp, tốt bụng lại rất đáng yêu nên được lòng rất nhiều người. Trong thế giới ngây thơ ngày bé của cô, cô chính là cô công chúa nhỏ được ba mẹ yêu thương, được anh trai nuông chiều. Nhưng chỉ vì một ngày định mệnh, cô công chúa nhỏ Trần Diễm My bị tước đoạt hết tất cả.

Vì muốn học nấu ăn nhưng lại không được ba mẹ đồng ý vì cô còn quá nhỏ, nhân một hôm ba mẹ đều trên lầu 2, Diễm My lên xuống bếp. Sau đó, cụ thể thế nào chính cô cũng không nhớ rõ, chỉ thấy là một đám cháy bùng lên. Tiếng hét của cô tiểu thư nhỏ kinh động đến mọi người, lúc chạy xuống thì căn bếp đã cháy rất to, Diễm My hoảng sợ ngồi khóc. Trần phu nhân ngay từ giây đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng đã không do dự mà xông vào trong biển lửa cứu cô ra ngoài. Thế mà vì một cái đèn rơi xuống, bà đã không tiếc thân mình che chắn cho cô rồi dùng chút sức lực cuối cùng mà đẩy cô ra khỏi căn bếp chết người này. Căn biệt thự xa hoa cháy lớn, mẹ cô, ba cô vì cứu cô mà chết trong đám cháy lớn. Anh trai vì không chạy thoát kịp nên cũng mất. Diễm My sâu sắc nhận thức rõ ràng, ba mẹ và anh trai, những người luôn thương yêu cô hết mực này chết chính là vì cô. Đúng như lời mẹ nói, cô không nên học nấu ăn vì còn quá nhỏ.

Đi lang thang trên con đường, số phận của một tiểu thư nhà giàu cao quý trở thành một kẻ ăn xin cũng chính thức bắt đầu từ đây. Vì trước kia, mẹ cô là diễn viên, khi vào làm dâu nhà họ Trần liền không được sự đồng ý của ba mẹ chồng do xuất thân của mẹ cô vì mẹ là trẻ mồ côi. Ba cô vì tình yêu với mẹ liền đoạn tuyệt quan hệ với tất cả mọi người. Khi ba mẹ mất, họ hàng bên ngoại vốn không có ai, họ hàng bên nội cũng không nhận nuôi cô. Cô chỉ có thể trở thành trẻ ăn xin.

Diễm My cũng không nhớ rõ thế nào mà cô được trùm tổ chức sát thủ mang về đào tạo. Chỉ biết là ngay từ giây phút bước qua cánh cổng đen tuyền, vào một căn cứ huyền bí đó, một người mất tất cả như Diễm My đã khép kín mình, không hề giao tiếp với bất cứ ai. Qua những năm rèn luyện khắc nghiệt nhất, đúng 1000 người trong đó có cả cô đã ghết đi sinh mệnh bao người để tồn tại. 1000 người, tổ chức sát thủ đó chỉ cho phép một người duy nhất còn sống. Là người còn sống cuối cùng, Diễm My được tổ chức cung cấp bí danh là Rose. Sau 2 năm, cái tên Rose này chính thức được vinh danh trở thành sát thủ đệ nhất.

Hỏa hoạn trong nhà thờ hôm nay, đã làm kinh động kí ức của Diễm My về năm đó. Bàn tay nhuộm máu bao người này của cô, lần đầu tiên nhuộm máu chính là nhuộm máu của những người thân duy nhất của mình.

7. Chương 7 : Đánh Nhau

Lúc Diễm My tỉnh giấc, đã là tối ngày hôm sau. Nàng tự khinh thường chính mình. Hừ, chỉ có thoát nạn từ trong biển lửa mà đã hôn mê tới 1 ngày 1 đêm, đúng là mất mặt cho đệ nhất sát thủ này a

Sau khi thấp đèn, nàng hướng ngoài cửa, kêu một tiếng “ Hạ Tuyết ”

A hoàn Hạ Tuyết chính là người đã theo Diệp Dương Diễm My kia từ lúc sang Diệp quốc cho tới nay. Tính cách người này đơn thuần nhưng cũng rất trung thành, đã theo hầu Diệp Diễm công chúa từ lúc nàng còn bé tới nay rồi. Mọi chuyện nàng biết ở cổ đại đều do lần đầu tỉnh moi từ miệng nàng ta mà ra.

“ Vương phi, người tỉnh rồi ư ? Nô tỳ lập tức đi gọi thái y ” Hạ Tuyết đi vào, thấy nàng ngồi bên bàn thì trong mắt hiện lên tia vui mừng nói rồi chạy vội ra cửa.

“ Không cần đâu. Ta khỏe rồi. Người xuống ngự thiện phòng mang chút gì lên đây ” Nàng lãnh đạm nói.

“ Vâng ”

Chỉ trong chốc lát, bàn đã đầy các món ăn. Nàng lệnh cho tất cả a hoàn ra bên ngoài, một mình nhìn chăm chăm bữa ăn trước mặt. Để bọn họ ở đây rất phiền phức, nàng không quen có người nhìn mình ăn.

Cả một bàn sơn hào hải vị bày trước mặt, Diễm My ăn không quá 5 món, hơn nữa còn ăn rất ít. Bình thường, lúc nàng ăn bên cạnh luôn có một chai rượu vang. Mỗi khi ăn, nếu không có rượu vang, nàng liền cảm thấy khó chịu. Nếu trong điều kiện không đầy đủ, thiếu thốn như đang làm nhiệm vụ thì lạc vào vùng đất lạ thì không nói, nhưng nếu có mà không thưởng thức, nàng cảm thấy rất mất khẩu vị. Vì vậy, nàng ăn chưa bao lâu đã buông đũa rồi kêu a hoàn chuẩn bị nước tắm.

oOo

Khói trắng lượn lờ bốc lên đằng sau tấm bình phong lớn. Trong bồn nước làm từ gỗ thượng hạng, Diễm My ngâm mình trong bồn nước trải đầy cánh hoa hồng. Nàng nhìn sang bên vai trái, cười nhạt.

Bông hoa hồng màu đỏ sẫm với rất nhiều cái gai sắc nhọn nổi bật lên giữa làn da trắng nõn mịn màng. Nhưng dù bông hồng đỏ sẫm này có nổi bật thế nào, nó cũng chỉ làm nền cho một thứ khác còn nổi bật, hút mắt người ta hơn : Chữ Rose màu đen được xăm vào một cách điêu luyện. Đây chính là dấu hiệu của Rose – Đệ nhất sát thủ.

Dù sao thì gương mặt người này giống y như nàng, trên vai trái có hình xăm này, nàng cũng không thấy lạ lắm.

Nàng nhìn một lượt thân thể mình, trút ra một tiếng thở dài.

Làn da trắng nõn ngoài bông hồng cùng dòng chữ thì cũng có rất nhiều vết xanh, tím nổi lên. Nặng nhất có lẽ là cánh tay phải của nàng, hề hơi cử động là cảm thấy nhức nhối.

Sau một khoảng thời gian thư giãn trong bồn nước, Diễm My đứng dậy. Khoác lên mình y phục màu lam với chất liệu mềm mại, thoáng mát mà đi ngủ.

Nào ngờ, chân vừa cất bước ra khỏi tấm bình phong, đã thấy Hoàng An Liêm chống cằm nhìn quanh phòng nàng.

Vốn là người không thích mở miệng, nàng chỉ lướt ánh mắt qua hắn một chút, muốn bao nhiêu thờ ơ thì có bấy nhiêu thờ ơ.

“ Vết thương thế nào rồi ? ” Hắn mở miệng hỏi.

Dù sao người ta cũng có ý quan tâm, nàng gật đầu đáp : “ Không sao ”

“ Người rốt cuộc là ai ? ” Hắn đột ngột hỏi.

Nhú nhú mày một chút, khoe môi nàng cong lên, cười nhẹ đáp : “ Ta là Diệp Dương Diễm My ”

Nàng vừa nói dứt câu, hắn lập tức phủ nhận : “ Người không phải ”

“ Nếu không phải, theo người ta là ai ? Người có chứng cứ gì nói ta không phải ? ” Nhìn Liêm vương gia trước mắt, nàng bình tĩnh đáp. Nàng đã xuyên tới đây, đã vào vai diễn Diệp Diễm công chúa thì cũng nên hảo hảo diễn tốt một chút.

Nhìn nữ tử thân màu lam trước mắt, hắn không hề do dự nói : “ Một công chúa chính thất, từ nhỏ chắc chắn sẽ không vào sinh ra tử mà có thể có được sự bình tĩnh dù xung quanh mình là một đám cháy lớn. Một nữ nhân từ nhỏ đã cất mình nơi khuê phòng, vốn không thể tự mình thoát khỏi đám cháy một cách liêu lĩnh . Một công chúa được nuông chiều, mềm yếu mà tay phải bị thương nặng, không thể không cất tiếng kêu đau được, ngay cả một cái nhú mày cũng không hề có.”

Đối mặt với những lời này của hắn, Diễm My vẫn rất bình tĩnh mà đối đáp : “ Một công chúa chính thất, năm mười tuổi đã suýt mất mạng nên mới có được sự bình tĩnh. Một nữ nhân từ năm 10 tuổi đã lớn lên trong thế giới tàn nhẫn nhất nên dù cách làm có liêu lĩnh thế nào, để thoát khỏi nguy hiểm vẫn phải thử. Một công chúa được phụ hoàng cùng mẫu thân nuông chiều, nhưng vì đối mặt với sự tàn bạo nhất, vết thương từ cánh tay phải này, vốn chẳng xứng để ta nhú mày ”

Lời nàng nói, thật có mà giả cũng có. Nếu áp dụng với Diệp Dương Diễm My, thì tất nhiên là giả rồi. Nhưng áp dụng với Trần Diễm My, với Rose mà nói thì hiển nhiên là sự thật. Từ một tiểu thư năm mười tuổi đã suýt mất mạng trong đám cháy, nên sau này dù đối mặt với hoàn cảnh nào cũng tự dặn mình phải bình tĩnh tìm cách ứng phó. Một cô bé chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhưng sau khi trở thành người cuối cùng trong 1000 người nên đã rất liêu lĩnh, dùng đủ mọi cách để mình được sống. Được ba mẹ, còn có anh hai hết mực yêu thương, nuông chiều và che chở, cũng chính vì trở thành sát thủ đệ nhất mà vết thương từ cánh tay phải kia, nàng vốn chẳng để vào mắt. Theo nàng, vết thương này chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian là khỏe rồi.

Liêm vương gia ngây người.

Lời nàng nói sắc bén, đáp lại những câu chất vấn kia của hắn.

“ Như vậy càng chứng tỏ, người thực sự không phải Diệp Diễm công chúa đi thành thân. Nói, người là gian tế nước nào ? ” Hắn gần như gầm lên, rút gươm muốn chìa vào tim nàng.

Đùa à, chìa cái cây kiếm này vào tim nàng để lắm sao ?

Song song với động tác chìa kiếm cực nhanh của Liêm vương gia, đệ nhất sát thủ thế kỉ 21 hiện đại cũng nhanh chóng tránh sang một bên, mũi kiếm kia chìa vào không khí.

Đáy mắt Liêm vương gia hiện lên sự kinh ngạc. Tránh được mũi kiếm của hắn, quả thực không hề đơn giản.

Một nụ cười mỉa mai xuất hiện trên mặt Diễm My, ánh mắt khinh thường nhìn vào Hoàng An Liêm.

Sau đó, chưa đầy 5 giây, sự việc đã biến hóa tới mức không thể tưởng.

Kiếm của An Liêm được hắn hung hăng vút dưới đất, bàn tay ra một quyền mạnh mẽ đánh về phía Diễm My. Vừa tránh một quyền từ tay của hắn an toàn, nàng xoay người, nắm lấy cánh tay còn chưa kịp thu về kia, vận một đòn judo quật hắn xuống dưới sàn nhà.

Dĩ nhiên hắn cũng không thể dễ dàng bị nàng quật xuống như vậy. Chân hắn đáp đất một cách nhanh chóng, bàn tay còn lại đẩy nội lực mà giữ chặt cánh tay phải của nàng, chân chuẩn bị làm một cước đá lên.

Hoàng An Liêm có thể xoay chuyển tình thế nhanh như vậy, Trần Diễm My cũng có thể giơ một bàn chân áp chế cước kia của hắn.

Cứ như vậy, người đánh ta, ta đánh người. Mỗi người một kích, đối phương cứ né, rồi đánh lại. Liên tục như thế.

8. Chương 8 : Cướp Ngựa

Đánh nhau hơn 1 canh giờ, cuối cùng cũng dừng.

Mồ hôi nhễ nhại, Diễm My nhíu mày. Hừ, nàng vừa mới tắm xong mà.

“ Đêm nay ta ngủ ở đây ” Miệng vừa mở ra muốn gọi Hạ Tuyết vào chuẩn bị nước nóng, tên Hoàng An Liêm đã cướp lời.

Diễm My nghi hoặc nhìn hắn. Hắn lại nói : “ Thân thủ của người cực kì tốt, người nào nhìn qua mới tưởng nữ tử nơi khuê phòng, không hề có chút nội lực nào nhưng đánh rồi mới rõ. Người không có chút nội lực nào, chiêu thức kì quái mà cư nhiên hòa với bốn vương. Ta mặc kệ người có phải Diệp Diễm công chúa không, mặc kệ người là gian tế nước nào. Bây giờ, người là người của bốn vương ”

Chớp chớp hai hàng mi, nàng ra vẻ không hiểu. Trầm mặc một lúc, nàng đáp lại : “ Ta không phải gian tế, người tin không ? ”

Nhìn biểu tình của nàng, hắn thốt ra duy nhất một chữ : “ Tin ”

“ Why ? ” Nhất thời, nàng quen miệng dùng luôn tiếng anh, nhanh chóng sửa lại : “ Tại sao ? ”

“ Dùng người thì tin người. Người là người bốn vương đánh giá cao nhất, muốn trọng dụng, tất nhiên phải tin ”

Nàng gằn giọng, bộ tên này nghĩ nàng là binh lính của hắn chắc : “ Ta không phải người dưới quyền của người ”

Ai ngờ, hắn không đáp câu nào, mặt hướng ra cửa kêu một tiếng Hạ Tuyết chuẩn bị nước tắm.

A hoàn Hạ Tuyết âm thầm cười. Vương phi không bị thất sủng a

Nhìn quần áo họ xem, nhàu nhĩ đến cực độ, hơn nữa mồ hôi hai người còn nhễ nhại. Chắc vận động kịch liệt lắm mà. Thế nên mang theo cái suy nghĩ đen tối đó, a hoàn Hạ Tuyết vui mừng đi chuẩn bị nước tắm.

Khi nước đã sẵn sàng, nàng đang đi về phía bình phong thì hắn nói : “ Sáng mai cùng ta tới một nơi đi ”

Diễm My cũng không bận tâm nhiều lắm. Đi thì đi, nàng cũng muốn xem Hoàng quốc này một chút : “ Ờ ”

Lại lần nữa, trong không khí lượn lờ những hơi nước nóng. Cũng giống như một canh giờ trước, nhưng nàng không hề thư giãn nữa mà đề cao cảnh giác. Hắn đang ở ngoài kia.

Nàng tắm căn bản cũng không hề mất nhiều thời gian. Lúc ra ngoài, hấn đã nằm trên giường nàng rồi.

Hấn cũng biết nàng đã ra ngoài nên đứng dậy khỏi giường, đi vào bên trong.

Chuyện sau đó, cũng không có gì đáng nói. Hấn tắm xong, lập tức rời Diệp Diễm điện, còn nàng ngủ một mạch tới sáng.

Mây đẹp cong lại, nàng cất tiếng : “ Đi bằng ngựa sao ? ”

“ Không biết cưỡi sao ? ” Hấn hỏi lại, hơi ngạc nhiên. Nhưng cũng phải thôi. Nữ nhân nơi khuê phòng, đã đánh với hấn 1 canh giờ mà thắng thua vẫn chưa phân biệt được đã giỏi lắm rồi, không biết cưỡi ngựa thì là chuyện thường.

Trong lúc hấn nghĩ, nàng đã đi xem hết 10 con ngựa. Nhìn hấn còn đang suy nghĩ gì đó, nàng cất tiếng trước : “ Ta lấy con thứ năm ”

Lấy con thứ năm

Nhất thời, cả Liêm vương gia lẫn chủ cai quản ngựa đều ngây người.

Nhìn biểu tình của hai người, Diễm My nhíu mày hỏi : “ Không được sao ? ”

“ Cô nương, con thứ năm là...” Chủ cai quản ngựa chưa nói hết câu, hấn đã cắt đứt : “ Nếu nàng có thể, cứ lấy mà dùng ”

Con thứ năm là con nào nha

~ Chính là con ngựa Ảnh An của Liêm vương gia. Ngoài Liêm vương gia, con ngựa này đâu để ai chịu cưỡi.

Ấy thế, vậy mà...

Từ khoảnh khắc Diễm My nhảy lên lưng ngựa, con ngựa này trở nên hung dữ, chạy vòng vòng quanh chuồng ngựa rộng lớn với tốc độ kinh hồn. Diễm My khinh thường. Con ngựa này nha, nghĩ gì cái tốc độ vồn vện chỉ có 100km/h này của nó làm nàng sợ ? 150km/h nàng còn lái được như bình thường nữa là.

Sau hơn nửa canh giờ, con ngựa Ảnh An chậm rãi bước đi. Nó đầu hàng nàng a

Chủ cai quản dường như không thể tin nổi, còn hấn thì cảm thấy thích thú. Thuần phục được Ảnh An chỉ trong nửa giờ, không thể không nói là giỏi được.

Thân mặc y phục màu trắng nhẹ nhàng nhảy xuống. Nàng chăm chú nhìn con tuấn mã trước mặt. Bộ lông nó mang một màu trắng bạch nổi bật. Được, vậy đặt cho nó tên là Tiểu Bạch Mã đi. Nghĩ liền làm, nàng nhìn con ngựa nói : “ Từ nay về sau người tên Tiểu Bạch Mã ”

Con Ảnh An, mà không. Từ nay là con Tiểu Bạch Mã không nói gì, như đã ngầm thừa nhận.

Cuối cùng, đến tiết mục đặt tên này, hấn cũng không thể nhịn được mà lên tiếng : “ Đó là Ảnh An của ta ”

“ Bây giờ nó đã nhận ta làm chủ. Nó là Tiểu Bạch Mã của ta ”

“ Nhưng trước đó nó là ngựa của ta ”

“ Trước đó là vậy, bây giờ là khác. Nó nhận ta làm chủ. Vậy xem như ta cướp ngựa của người đi. Ta cướp ngựa của người nhưng nó cũng nhận ta làm chủ rồi. Đây là hợp pháp ”

9. Chương 9 : Tiên Cơ Trư

Một nam một nữ, mỗi người một ngựa. Nữ tử mặc đồ trắng, tóc đen búi đơn giản, cài thêm cây trâm ngọc bích không đáng giá là bao nhưng lại rất có sức hút. Trang phục cùng cây trâm đơn giản tôn lên nhan sắc tuyệt trần của cô khiến bao người đi qua, dù là nữ cũng quay lại ngoái nhìn.

Nam nhân vận đồ màu xanh lục, khí chất tiêu sái mà anh dũng, ngũ quan rất tinh tế, gương mặt lạnh lùng cũng rất hút mắt người nhìn, đặc biệt là nữ nhân trên đường. Tới gần trưa, khi đã qua khỏi thành Vĩnh An, họ dừng chân tại một quán nhỏ nằm giữa cánh rừng hẻo lánh.

Buộc ngựa vào sau quán, để lũ ngựa tự gặm một chút cỏ xanh, cả hai đi vào quán nhỏ. Phục vụ thấy hai người bước vào, nhanh chân nở nụ cười tươi : “Khách quan, mời hai người vào”

Hắn chỉ gạt đầu một cái rồi cùng nàng kiểm một cái bàn ăn trong góc khuất, cầm lấy thực đơn, gọi ra vài ba món ăn đơn giản mà dùng bữa.

Cả hai người đều không phải người hay nói nhiều nên suốt dọc đường, câu duy nhất vang lên là: “Nghỉ chân, ăn một chút rồi đi tiếp”

Dĩ nhiên, câu này do Liêm vương gia đây nói rồi.

Chính vì cả hai đều không phải kẻ nhiều lời, nên bữa ăn ngoại trừ tiếng nói từ mấy bàn bên kia vọng vào, còn lại hai người ai nấy đều tự ăn cơm, không nói bất cứ một lời nào.

Diễm My tuy rất muốn biết nơi hắn muốn đưa mình tới nhưng do lười mở mồm, nên từ lúc đi tới bây giờ vào quán nhỏ ăn bữa cơm cũng chẳng hỏi. Nàng chỉ nghĩ đơn giản : “ Nếu hắn không nói thì thôi, đằng nào đi tới mình chẳng biết. Biết muộn một chút cũng chẳng có vấn đề”

Còn Hoàng An Liêm lại muốn Diễm My hỏi hắn, nhưng từ nãy tới giờ một lời nàng cũng không thốt ra, nên cũng không để ý nữa, chuyên tâm ăn cơm.

Bữa ăn đơn giản với bầu không khí tĩnh mịch, không nóng mà cũng chẳng lạnh nhanh chóng kết thúc.

Có điều...

Mới buông đũa xuống, đã nghe tiếng la to từ phục vụ quán vang lên: “Khách quan, người làm gì vậy”

Theo sau tiếng hét, là tiếng bàn đổ rầm xuống.

Cả hai người theo thói quen mà liếc mắt nhìn đối phương. Xem ra, có chuyện rồi.

Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt mở miệng: “Đi đâu cũng gặp chuyện”

Nàng chỉ lãnh đạm gạt nhẹ đầu.

“Tất cả đứng tránh sang một bên cho ta”

Một tên trong đám hét to lên. Vì ở đây hẻo lánh, người tới đây đều là nông dân nên đương nhiên ngoài Diễm My và An Liêm, ai mà chẳng hoảng hốt.

Tên đại ca trong đám gào to, tay hắn còn đập mạnh làm cái bàn gần như nứt đôi: “Gọi chủ quán ra đây”

Hắn nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng: “Chút nữa cẩn thận, đừng để cho bọn chúng đánh vào người”

Nàng liếc mắt qua nhìn hắn, ý tứ chỉ có một: “Ta dễ bị đánh lắm sao ?”

Trao đổi ánh mắt xong, chủ quán đã xuất hiện.

Chủ quán là một người đã ngoài 50, thân hình gầy yếu. Nhìn thấy đám người gây rối, chủ quán cố gắng trấn tĩnh sự run sợ mà hỏi : “Lũ người các ngươi là ai?”

“Hừ, nhìn thấy bốn thiếu gia còn không chào một tiếng ? Còn dám mắng chửi ta đây như vậy ? Ta chính là Hứa Danh, em trai Hứa Vĩnh. Đám bất nạt thê thiếp của ta, hôm nay ta đập quán các người” Tên đại ca hét lớn, sắc mặt đám nông dân kia liền trắng bệch. Hắn thấy biểu tình như vậy, lại quay đầu nhìn đám đàn em: “Các anh em, đập, đập cái quán này cho ta”

Chủ quán cũng không ngoại lệ, sắc mặt tái xanh vội vàng quỳ xuống van xin: “Thiếu gia, xin...xin tha cho tôi.Tôi...tôi còn mẹ già ốm yếu, đây là cả nguồn lương ít ỏi của tôi...Tôi xin anh, thiếu gia. Mọi người đừng đập nữa mà, đừng đập nữa mà”

“Dừng tay”

Người bên cạnh cô, Hoàng An Liêm gầm lên

Quả nhiên tiếng gầm có hiệu quả. Tên thì cầm ghế, tên thì cầm chén, tên thì đang muốn đập vỡ cái bàn, chủ quán đang quỳ lạy van xin cũng dừng lại.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào nam nhân ngũ quan tinh tế vừa hét lên.

Bóng hình màu lam bỗng chuyển động nhanh như cắt, chỉ chưa đầy nửa phút, 4 tên đàn em và tên đại ca Hứa Danh kia đã nằm rạp trên đất.

Lúc này, từ trong đoàn người, Diễm My ung dung đi tới: “Hứa Vĩnh là tri huyện Bình Vệ”

Chủ quán cuối cùng cũng có phản ứng, lại lần nữa dập đầu bái lạy: “Khách quan, cảm tạ người. Cảm tạ người”

Hắn quay đầu nhìn nàng. Thở dài một hơi, tên này quá lo chuyện bao đồng.

Dưới đất xuất hiện hai nén bạc, nàng cất giọng nhàn nhạt: “Tiền cơm trưa”

Nói xong, cả hai người đều quay lưng ra khỏi quán.

Tiền cơm trưa??? Vậy mà những hai nén bạc lận, đây rõ ràng là bố thí cho chủ quán mà.

Lòng không vấn vương gì chuyện vừa rồi, cả hai vẫn không ai nói ai câu nào, tự động lấy ngựa rồi tiếp tục đi

10. Chương 10 : Quân Doanh

Gần chiều tối, Diễm My cùng Hoàng An Liêm cũng tới nơi. Hóa ra, hắn muốn dẫn nàng tới quân doanh.

20 vạn binh lính xếp thành hàng, đồng loạt hô một tiếng vang như sấm : “Vương gia”

Hắn gật đầu một cái, mọi người lúc này bắt đầu chuyển sự chú ý sang nữ tử lạnh lùng đứng sau vương gia của bọn họ. Tiếng xì xầm vang lên. Cũng phải, quân doanh Hoàng quốc, nữ tử như nàng thì tới làm gì. Bọn họ nghĩ vậy cũng đâu phải không có lý vì chính nàng cũng chưa hiểu mục đích hắn dẫn mình đến đây kia mà.

Sau một hồi ăn uống cùng với nghỉ ngơi, Hoàng An Liêm kia đang vui đầu vào đồng việc quân doanh bỗng hỏi nàng : “Thấy bọn họ tập luyện như thế nào?”

Nữ tử đang được cả quân doanh bàn tán thán nhiên ăn thêm một miếng nho rồi mới trả lời : “Chiêu thức rườm rà mất thời gian, bắn cung thì cũng chẳng có tác dụng”

Liêm vương gia dừng bút: “Sao lại không có tác dụng ?”

“Chiêu thức rườm rà làm gì, ta dùng một chiêu một kích đoạt mạng người luôn đi cho xong. Trên chiến trường biểu diễn mấy cái rườm rà có người xem chắc ? Bắn cung không hề di chuyển, bắn vào hồng tâm cũng không có tác dụng. Chiến trường khốc liệt, ai chịu đứng yên cho người bắn ?”

Hắn nghiền ngẫm. Cũng đúng, có thể thấy những điều đó từ nàng. Cuộc giao đấu tối qua, nàng ra chiêu nào thì cũng đều là sát chiêu, là một chiêu mất mạng cả. Nếu thân thủ hắn không nhanh nhẹn, sợ cũng không thể cùng nàng đấu tay đôi tới một canh giờ.

Không khí đang trầm lắng, hắn lại phá vỡ : “Diễm My, nàng huấn luyện đi”

đang cầm trái cây khựng lại trong giây lát rồi lại khôi phục như thường. Có trời biết, nàng miễn cảm với hai chữ “huấn luyện” này thế nào. Huấn luyện, nó làm nàng nhớ đến thời gian huấn luyện khắc nghiệt kia. Mà nhớ đến thời gian khắc nghiệt kia, lại sẽ không tự chủ mà nhớ đến lý do mình nhận được cuộc huấn luyện này. Nhớ đến chuyện này rồi sẽ lại nhớ đến chuyện kia, cuối cùng lại nhớ đến căn biệt thự xa hoa kia rực

màu lửa trong đêm đen, nhớ đến người mẹ thương yêu hết lớn bảo nàng chạy đi, nhớ tới người cha vì mình mà cả người bị lửa bao phủ, nhớ tới anh trai luôn luôn nuông chiều vì mình nghịch ngợm mà chết...

Khôi phục động tác bình thường, nàng nói : “Muốn ta huấn luyện ? Ta chỉ nhận huấn luyện 500 người tinh anh nhất trong 20 vạn người này. Những người đó tuyệt đối không phải là gian tế, tuyệt đối là người trung thành”

Hắn gật đầu : “Điều này ta có thể đảm bảo”

“Còn một điều kiện nữa, 500 người này là của ta, là của Diễm My”

Cũng không ngờ, về cái điều kiện này hắn cũng cực kỳ nhanh chóng mà gật đầu đồng ý.

oOo

Trong 1 khu riêng biệt được tách riêng ra, 500 người tinh anh nhất, trung thành nhất 20 vạn người khinh thường nhìn nữ tử trước mắt.

Nàng vẫn quen cách ăn mặc cũ của mình : Đơn giản, nhưng phải nổi bật nhất. Đây là lời mà diễn viên hạng A – Thùy Diễm cũng chính là mẹ nàng dạy nàng từ lúc còn bé. Sau đó, nếu không phải là ngụy trang đi ám sát, trong đám đông, Trần Diễm My tuyệt đối là người khiến người ta vừa ngoài nhìn vừa cảm thán : Trang phục cũng bình thường như mình, tại sao lại có thể nổi bật đến thế.

Tất nhiên, một phần cũng vì nhan sắc kia mà.

Thế nên, nàng vẫn thường vận bạch y trắng toát mềm mại, búi kiểu tóc đơn giản với 1 cây trâm ngọc bích quen thuộc. Hơn nữa, tuy là cây trâm bình thường nhưng chỉ có trời biết, đất biết, nàng biết là đã tẩm kịch độc vào. Sau bao lần ám sát, Diễm My chính thức chọn vũ khí là trâm, bởi vì với một nữ nhân, đầu có cài dây trâm thì cũng rất bình thường mà. Vừa dễ ngụy trang, hơn nữa trâm cũng rất sắc vì nàng đặt một tiệm làm riêng.

11. Chương 11 :

Thần sắc Diễm My lạnh băng, giọng nói nhàn nhạt vang lên : “Từ nay về sau, các ngươi do ta huấn luyện”

Tất nhiên, sau lời nói của nàng, một người trong số 500 người đã nhanh chóng nói lớn : “Ta không phục”

Một câu “Ta không phục” đã kéo theo nhiều binh sĩ khác phản đối.

Một người nói, giọng đầy khinh thường và nhạo báng : “Người là Liêm vương phi thì sao chứ, tốt nhất nên về nhà học cầm kỳ thi họa cho tốt đi. Người thì chẳng có chút nội lực nào, người lấy gì huấn luyện chúng ta ? Người cũng chỉ là nữ tử vô dụng yếu mềm mà thôi”

Một câu nói này, ánh mắt sắc lạnh như băng của đệ nhất sát thủ Rose không chút do dự nhìn thẳng hắn : “Được, chúng ta nói chuyện bằng thực lực. Ta chấp cả 500 người các ngươi”

Lời này nói ra, vô số người sửng sốt. Người vừa nói lại tiếp tục nói bằng giọng nhạo báng khinh thường kia : “Một mình ngươi mà đòi thắng 500 người chúng ta ? nhân ta không đánh nữ nhân, có gan thì ngươi lên trước đi” Thân ảnh màu trắng vừa nghe xong lập tức mất dạng. Nàng đã nhường chúng đánh trước còn không cần, đã thế lại còn ra về khinh thường cho nàng đánh trước. Được, người cho ta đánh trước, tội tình gì ta không động thủ trước. Đã có ý tốt, các ngươi không nhận ta cũng hết cách thôi.

Nơi nào có bóng trắng mềm mại lướt qua, binh sĩ tất ngã đều ngã xuống.

Đến lúc hơn 100 người ngã xuống, binh sĩ bắt đầu khôi phục, đồng loạt ra chiêu đánh nàng.

Đệ nhất sát thủ nhếch mép. Cuộc đấu này, làm nàng nhớ tới trận chiến tàn khốc “1000 người chỉ 1 người sống” kia. Đối đầu với 999 người, bọn họ còn mạnh hơn các ngươi nhiều.

Chưa đầy nửa nén nhang, nữ tử mặc bạch y khinh thường nhìn 500 người nằm rạp bên dưới đất.

Khinh thường Rose, ta chỉ có thể nói các ngươi khinh thường nhầm người thôi.

500 ánh mắt âm thầm nhìn nhau, họ đánh giá nhằm nữ tử này rồi. Cũng phải, mang danh Liêm vương phi, có lẽ cũng không phải nữ tử bình thường.

Nhìn nhau, cả 500 người cùng đồng thanh hô một tiếng vang dội : “Vương phi”

oOo

Hoàng An Liêm nhìn nàng thần nhiên dùng bữa hỏi : “Huấn luyện thế nào ?”

Diễm My ngược mắt nhìn hấn, thần nhiên đáp lại một câu : “Ta không ngờ 500 người tinh anh nhất trong 20 vạn người lại được ta hạ trong khi chưa đầy nửa nén nhang”

Đây không phải là chê binh sĩ hấn yếu thì là gì.

Liêm vương gia sau đó cũng không còn nói gì thêm nữa.

Nàng day day trán một chút. Ừm, hôm nay quả thật huấn luyện cũng không quá tệ lắm. 500 người tinh anh, tiếp thu cùng khả năng nhận thức rất nhanh, sau một buổi cũng tiến bộ lên một chút.

Khi đó, nàng lạnh lùng dạy cho bọn họ những chỗ hiểm trên con người mà một kích mất mạng. Sau đó, nàng dạy bọn họ Judo

Nhìn những người này thực hành từng đòn Judo kia, nàng nghĩ tới chính mình lần đầu học Judo. Bọn họ cũng xứng với hai chữ tinh anh, trước khi mặt trời lặn đã thành thạo được 5 chiêu khó nhằn mà nàng dạy rồi.

Tổ chức sát thủ để nàng nằm trong lò rèn luyện tới tận 10 năm, lúc được cấp phép hoạt động, cái tên Rose kia sau một đêm đã vang danh rồi.

Nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp của mình, Diễm My vẫn là không thể không cười.

Lần đầu nàng vang danh, là vì đua xe với Loui, lúc bấy giờ là Vua của giới đua xe.

Đẩy xe của ông hoàng giới đua xe xuống vực sâu, nàng chính thức trở thành nữ hoàng đua xe.

Sau đó, cái tên Rose trở thành đệ nhất sát thủ cũng chính là khi đối đầu với Ry – Đệ nhất sát thủ cũ, trực tiếp dùng một chiêu chém đầu. Chính là chém đầu trước bàn dân sát thủ. Nàng nhớ rõ, khoảnh khắc máu tóe ra bắn lên mặt, khoảnh khắc cái đầu của Ry lìa khỏi cổ và đáp đất.

Sau đó, nàng trở thành đệ nhất sát thủ của thế giới ngầm. Bên ngoài, nàng chính là một luật sư Diễm My nổi tiếng cả nước.

Vì để nguy trang, nàng thông thạo ngôn ngữ của hơn 7 nước. Nàng có thể làm đủ loại nghề : Từ phóng viên tới diễn viên, từ ngôi sao thời trang đến nhà thiết kế, từ một bà chủ tới một luật sư, có cho nàng làm cảnh sát cũng không thành vấn đề luôn nhé .

Trăng thanh gió mát, đệ nhất sát thủ mà được nhắc tới từ này tới giờ đang ngủ.

12. Chương 12 : Ngũ Quốc Cùng So (1)

An Liêm nhìn nàng đang ngắm cảnh mà sắc mặt lạnh băng nói : “Sắp tới ngày ngũ quốc cùng so rồi”

Bốn chữ ‘ngũ quốc cùng so’ lập tức thu hút sự chú ý của nàng “Là thế nào ?”

Sắc mặt hấn rất âm trầm. Nàng cũng từng nghe nói, Hoàng quốc kị nhất chính là ngày ‘ngũ quốc cùng so’

“ Ngũ quốc cùng so, chính là ngày mà Hoàng quốc, Diệp quốc, Vệ quốc, Bắc quốc, Kiên quốc cùng nhau tụ họp lại, so tài thi đấu. Cầm, kì, thi, họa, thơ từ, ca phú, võ thuật, bắn tên, cưỡi ngựa đều được thi hết. Cứ 4 năm một lần.”

Hơi nhíu mày, nàng hỏi : “Vậy tại sao Hoàng quốc lại kị ngày này ?”

Hấn tiếp tục giữ sắc mặt âm trầm mà trả lời : “ Ngũ quốc cùng so lần nào Hoàng quốc cũng là nước có ít giải quán quân nhất”

Hóa ra vậy. Bảo sao dân gian lưu truyền câu nói : Diệp quốc đệ nhất tài họa, Vệ quốc hơn người tài văn, Bắc quốc giỏi nhất bắn tên, cười ngựa. Kiền quốc vô địch cầm kì, Hoàng quốc chỉ hơn võ thuật.

Đang định nói, hần lại chặn lời : “Ngũ quốc so tài lần trước, tài nữ tử nổi tiếng nhất Hoàng quốc một mình đảm đương cầm, kì và họa. Nhờ nữ tử đó mà Hoàng quốc mới không đứng cuối cùng nữa”

Đang muốn nói, nếu vậy thì cứ tiếp tục để tài nữ tử kia đi thi, cần gì phải phiền lòng nhiều tới như vậy thì lại bị hần lần nữa cướp lời : “Tài nữ tử ấy, cũng vì thế mà càng nổi danh hơn. Cái tên Diệp Thủy Điều Dao vang danh khắp cả ngũ quốc. Sau ngũ quốc cùng so 3 tháng, tài nữ tử đó lại thành thân với thái tử Diệp quốc – Diệp Trường Tiêu và trở thành thái tử phi của Diệp quốc. Ngũ quốc so tài năm nay, Hoàng quốc sẽ lại một lần nữa bị tứ quốc chê cười”

Nàng ngẫm nghĩ. Ừm, thái tử phi Diệp quốc. Tức là chị dâu của nàng. Về Diệp Trường Tiêu thì hần là nhị hoàng tử Diệp quốc, con trai của Hoàng phi. Theo chút kí ức từ thân thể này, Diệp Trường Tiêu hình như đã ám sát Diệp Chiến Mặc, đại hoàng tử và cũng là ca ca ruột của Diệp Dương Diễm My.

“ Không bằng để ta đi ?”

Nàng đột ngột mở lời. Cầm, kì, thi, họa, nàng khinh thường. Cầm, đánh đàn sao ? Nên biết từ lúc 6 tuổi, tài năng đàn tranh của đệ nhất sát thủ đã bộc lộ, sau đó vẫn không ngừng phát triển. Thi, nghĩa là văn. Nàng khẳng định, thế kỉ 21, khóa đào tạo chuyên ngành văn bí mật thứ 51 của tổ chức sát thủ, nàng chính là người giỏi nhất. Còn họa, tranh nàng vẽ ra, đến Picasso còn không bằng. Kỳ, chính là một trong những sở trường của nàng. Cầm, kì, thi, họa nàng đều tinh thông tất cả.

Khóe môi của hần cong lên. Không phải vô duyên vô cớ mà hần mang chuyện ngũ quốc so tài này ra nói với nữ nhân này. Diệp quốc cướp Diệp Thủy Điều Dao, bắt quá sau đó lại có thêm một tài nữ Diệp Dương Diễm My từ Diệp quốc sang thành thân. Diệp Dương Diễm My nổi tiếng thế nào, ngũ quốc đều hiểu rõ. Là công chúa dòng chính thất, nhan sắc lại vào hàng đệ nhất mỹ nữ. Nàng chính là một nữ nhân điển hình : Cầm, kì, thi, họa đều tinh thông tất cả. Đem nổi khổ ra kể, chính là muốn tài nữ tử này đi thi nga

Ngũ quốc khắp nơi mỗi khi nói tới Công chúa Diệp Diễm, lại nhớ tới ngũ quốc so tài 8 năm trước. Diệp quốc năm đó lần đầu mang Công chúa Diệp Diễm mới 10 tuổi dự thi, mọi đối thủ đều coi khinh. Kết quả, tài nữ mới 10 tuổi này lại có thể mang về cho Diệp quốc quán quân bốn môn cầm, kì, thi, họa. Lần này, Hoàng quốc có Diệp Dương Diễm My dự thi, tuyệt đối sẽ thắng...

Tại Thiên Ảnh, kinh đô Diệp quốc.

Trong Thiên Hà điện, trên ghế vàng hình rồng, Diệp Hoàng Đế, hiệu là Tích Diệp đang ngồi nhìn xuống bên dưới. Bên dưới người, chính là một đám người nam nữ đủ cả. Đây chính là một cuộc gặp mặt chọn ra người sang Hoàng quốc, dự ‘ngũ quốc cùng so’ kia.

Trước tiên, nhắc tới một số nữ nhân hậu cung của Diệp hoàng đang có mặt :

Hoàng hậu dung nhan có 4 phần giống với Diễm My, tuy hơn 40 nhưng nhan sắc vẫn còn rất tốt. Thân vận sa y màu vàng rực tỏa ra ánh hào quang. Ngoài bộ đồ này ra, trên đầu còn có một thứ khác mà bao nhiêu nữ nhân hậu cung đố kỵ vì nó : Bộ trâm di truyền của hoàng thất Diệp quốc – Phượng Hoàng Ngạo Nghễ. Chỉ cần mang bộ trâm này lên đầu, chính là tuyên bố với thiên hạ, ngươi là mẫu nghi thiên hạ, là hoàng hậu Diệp quốc.

Ngoài hoàng hậu, cũng chỉ có thêm 3 nữ nhân nổi bật khác. Đầu tiên, chính là Hoàng quý phi, thân phận chỉ thấp hơn hoàng hậu một bậc. Nàng mặc sa y màu hồng nhạt thêu hoa mẫu đơn, nhan sắc cũng không thua kém hoàng hậu. Xét về nhan sắc, hai người này đều là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Nữ tử thứ hai chỉ mới 20 tuổi, đây chính là Thái tử phi Diệp quốc Diệp Thủy Điều Dao. Nhan sắc nàng cũng chỉ thua kém hai người trước một phần. Nàng vận đồ màu đỏ, đứng trong một đám nữ nhân hậu cung nhưng lại rất nổi bật.

Người cuối cùng cũng nổi bật không kém Thái tử phi. Nhan sắc nàng 10 phần thì giống Hoàng hậu nương nương tới 5 phần, đây cũng là nữ nhân của hoàng hậu và là tỷ tỷ ruột của Diễm My, Diệp Dương An Nhiên, gọi là An Nhiên công chúa. Không hổ danh là tỷ tỷ của đệ nhất mỹ nữ, An Nhiên thần thái lạnh lùng cũng

nằm trong Tứ đại mỹ nữ. Tính cách An Nhiên khá giống với Diễm My. Nàng chỉ mặc bộ sa y màu trắng, nhẹ nhàng mà thanh cao, kết hợp với sự lạnh lùng kia luôn khiến người ta ngoái nhìn.

Hoàng quý phi nhẹ nhàng cất tiếng : “Hoàng thượng, đúng là chúng ta không nên mang Diễm My sang thành thân với Hoàng quốc. Nàng tài giỏi như vậy, Hoàng quốc nhất định sẽ để nàng thì”

Hoàng thượng đáp lại bằng giọng trầm ổn : “Hoàng phi không cần lo lắng quá. Tài năng của Điệp nhi cũng không hề thua kém. Năm nay ai thua ai thắng còn chưa chắc được”

Hoàng hậu lúc này cũng cất tiếng, giọng không nóng không lạnh : “Ai thua ai thắng, còn chưa chắc được sao ? Hoàng thượng, Diễm nhi từ lúc 10 tuổi đã vang danh thiên hạ vì chiến thắng rồi, 8 năm ròng rã, con bé có thể thực hiện đến mức cao nhất rồi”

Nghe ngữ khí từ Hoàng hậu, thân ảnh màu đỏ khê lên tiếng : “Hoàng thượng xin yên lòng. Nhi thần sẽ cố gắng hết mình đem vinh quang về cho đất nước”

“Điệp nhi đừng quá lo lắng, chỉ cần cố gắng hết mình là được. Tài năng của Điệp nhi cùng Diễm nhi ta đều đã nghe qua, con chưa chắc đã thua nên đừng nản lòng. Năm nay, cầm, kì, thi, họa ta giao cho con phụ trách”

“Vâng”

Trong lòng Thái tử phi Điệp quốc âm thầm khinh thường. Cũng chỉ là một nữ nhân 18 tuổi, đừng mong thắng được đệ nhất Điệp Thủy Điều Dao ta.

oOo

Thoáng chốc, hắc cùng nàng đã ở quân doanh 5 ngày. Hôm nay chính là phải về để chuẩn bị cho đại lễ ngày mai.

Nói về thứ trong 5 ngày này, hắc quả thực bận tới tới mất. Việc hắc làm trong 5 ngày cứ như những thứ 5 năm trời chưa xử lý vậy, đổ ầm vào người hắc. Sớm biết bận thế, hắc thà ngồi nghe vị hoàng đế kia lảm nhảm chính sự thì hơn.

Còn nàng thì quả thực là nhàn nhã. 5 ngày, nàng chỉ đích thân huấn luyện cho 500 người kia hai ngày, còn lại nàng viết những phương pháp ra giấy, đưa bọn họ tự tập. 5 ngày, võ công của bọn họ có thể nói là gấp 2 lần so với trước kia rồi. Không cần huấn luyện nên nàng rất tự tại. Sáng thì ngủ nướng, thức dậy đi bộ vài vòng, ăn cơm trưa xong đi tản bộ tới chiều tối thì trở về lều. Trở về lều là ngồi vào bàn ăn, ăn xong lại tiếp tục ăn trái cây rồi đi ngủ. Lần đầu tiên từ sau khi 10 tuổi, nàng sống ung dung cùng nhàn rồi như vậy.

13. Chương 13 : Ngũ Quốc Cùng So (2) – Sự Thật Bí Mật

Ngũ quốc cùng so diễn ra trong 3 ngày, hôm nay là ngày đầu tiên.

Kinh thành Vĩnh An nhộn nhịp xe ngựa, kiệu hoa đi đi lại lại. Trong hoàng cung, tại An Tự Cát, nam nữ tập trung tề tựu đầy đủ để bắt đầu lễ khai mạc.

Vì hôm nay vào cung nên Diễm My vận đồ màu lam nhạt, trên đầu cài trâm hình hoa lớn nhỏ đủ cả. Gương mặt không hề tô chút son chút phấn, để nguyên mặt mộc nhưng vẫn khuynh quốc khuynh thành. Ngay từ lúc nàng cùng hắc xuống kiệu đã là trung tâm của mọi người trong An Tự Cát.

An Nhiên công chúa bước chân uyển chuyển, trên mình mặc xiêm y màu trắng thêu thêm vài cánh hoa đào đi tới : “Diễm Nhi”

Trong trí nhớ của Điệp Dương Diễm My, Điệp Dương An Nhiên là tỷ muội ruột của nàng, cũng là người rất thân thiết với nàng. Nhìn cách ăn mặc đơn giản nhưng vẫn nổi bật cùng gương mặt giống mình đến mấy phần, Diễm My cũng cười đáp : “Nhiên tỷ tỷ”

Liêm vương gia im lặng nãy giờ, nói thầm bên nàng : “Ta đi vào chỗ hoàng huynh một chút”

Tuy nghe thấy nhưng nàng cũng không có đáp gì, vẫn nhìn An Nhiên công chúa : “Nhiên tỷ, tỷ tới hoàng cung chắc cũng chưa quen đường. Chỉ bằng để muội dẫn tỷ đi thăm hoa viên”

Nghe ngữ khí mang vài phần khách sáo của nàng, An Nhiên cười : “Vây thì tốt quá”

Đi tới một đoạn đường dài, An Nhiên cùng Diễm My vẫn không nói gì với nhau cả. Thẳng tới khi đến một chỗ khá vắng vẻ, Diễm My mới bắt đầu lên tiếng : “Tỷ, Điều Dao thế nào ?”

An Nhiên gương mặt không còn nét cười như lúc đầu mà nghiêm nghị nói : “Diệp Thủy Điều Dao có lẽ rất được Diệp Trường Tiêu sủng ái”

Nàng gật đầu : “Hoàng thượng đối với hần thế nào ?”

Ánh mắt An Nhiên đầy vẻ lạnh lùng : “Rất yêu chiều”

“Tỷ, phải để Vũ ca lên ngôi. Diệp Trường Tiêu lên ngôi, kết cục tỷ và ca chỉ có một”

Dựa theo trí nhớ từ khối thân thể này, hoàng thượng Tích Diệp cùng hoàng hậu Diệp quốc vốn không hòa thuận như bao người lắm tướng. Sau khi hạ sinh đứa con thứ 4, tức là Diệp Dương Diễm My, hoàng hậu cùng hoàng thượng không hề sinh hoạt vợ chồng lần nào nữa, tức là tương đương với 18 năm.

Hoàng hậu Dương Diễm Tịch có tất cả 4 đứa con. Đầu tiên là đại hoàng tử Diệp Chiến Mặc, sau đó là đại công chúa Diệp Dương An Nhiên, tiếp theo là tam hoàng tử Diệp Chiến Vũ rồi cuối cùng là nàng – Nhị công chúa Diệp Dương Diễm My.

Đại hoàng tử Diệp Chiến Mặc bị thích khách hạ độc, sau đó phóng hỏa. Theo người Diệp quốc truyền miệng là : Nhị hoàng tử Diệp Trường Tiêu hạ độc rồi phóng hỏa để làm thái tử.

Nhị hoàng tử Diệp Trường Tiêu, mà không, là thái tử Diệp Trường Tiêu thì đúng hơn. Thái tử là con trai duy nhất của Hoàng quý phi cùng hoàng thượng. Bây giờ làm thái tử, nếu sau đó lên ngôi hoàng đế, An Nhiên, Chiến Vũ cùng hoàng hậu Dương Diễm Tịch chỉ có thể chết. Nàng vì gả sang Hoàng quốc nên mới thoát nạn.

Im lặng một hồi lâu, An Nhiên gật đầu : “Tỷ hiểu”

Trong lòng Diễm My âm thầm thở dài. Nếu không phải một lần nhìn thấy dung mạo của hoàng hậu Dương Diễm Tịch qua tranh vẽ, nàng nhất định sẽ không lo chuyện bao đồng. Ai mà ngờ được chứ, dung nhan hoàng hậu Dương Diễm Tịch cùng mẹ nàng giống nhau y hệt. Lúc tìm hiểu thông tin về Diệp quốc, nàng thật sự không khỏi thở dài. Hậu cung Diệp quốc chia rõ ràng hai phe : Hoàng Hậu và Hoàng quý phi. Còn về các con của hoàng thượng, nàng đọc chỉ cảm thấy cực kì khó đoán về vị hoàng đế tương lai.

Hoàng đế Tích Diệp có tới 24 đứa con, trong đó là 16 đứa con trai, 8 đứa con gái.

Trong 16 đứa con trai, ngoài Thái tử Diệp Trường Tiêu và tam hoàng tử Diệp Chiến Vũ thì còn có cửu hoàng tử Diệp Tống Chu.

Thân thế của Cửu hoàng tử cũng rất nổi trội : Ông ngoại là thừa tướng quan trọng dưới triều tiên hoàng, bà nội là tỷ tỷ kết nghĩa với hoàng hậu đời trước. Mẹ là Hiền phi cũng rất được sủng ái, là đối thủ thứ 2 của Hoàng quý phi.

Nhưng khó đoán thế nào, cũng nhất định phải để tam hoàng tử Diệp Chiến Vũ trở thành Hoàng đế tiếp theo.

Sắp tới giờ khai mạc, hai mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, mỗi người một vẻ đi về An Tự Cát.

Mọi người yên vị vào chỗ, Hoàng thượng Hoàng An Mặc bắt đầu lên khai mạc cuộc thi.

Hần ngồi ngay bên phải nàng cất tiếng : “Chút nữa đừng căng thẳng quá”

“Ừm”

Hoàng An Mặc đi xuống khỏi sân khấu. Mở màn cho ‘ngũ quốc so tài’ là phần thi cảm.

Công chúa của Vệ quốc – Vệ Xuân Liên lên biểu diễn đầu tiên. Tuy tiếng đàn hay, nhưng vẫn có chỗ sai âm.

Tiếp theo chính là Kiên quốc...

Và người thứ 3, chính là Thái tử phi Diệp thủy Điều Dao nổi tiếng.

Tiếng đàn Điều Dao êm mượt, không hề sai bất cứ một âm nào cả,...Diễm My cũng không nhận được mà tán thưởng.Quả không hổ danh là tài nữ tử. Tuy nhiên, vẫn thua xa nàng.

Tiếng đàn của Điều Dao dứt, tràng pháo tay vang lên như sấm dậy.

Điều Dao một than y phục màu đỏ chói mắt nhẹ nhàng khoan thai đi xuống.

Tiếp theo là tới Bắc quốc...

Rồi cuối cùng, sau tất cả 4 quốc gia, cũng tới Hoàng quốc trở tài.

Tiếng đàn tranh bắt đầu vang lên làm mọi người nghi hoặc. Trên sân khấu không có ai, tiếng đàn này từ đâu phát ra.

Đang lúc mọi người nghi hoặc nhìn nhau thì tiếng đàn phát ra to hơn, họ nhìn về phía sân khấu.

Nghĩ gì mà nàng xuất hiện tầm thường như thế ? Từ trước đến nay, đi ám sát cũng vậy, nàng luôn xuất hiện một cách bất ngờ nhất. Ngày trước cũng vậy, bây giờ cũng thế.

Liêm vương phi Diệp Dương Diễm My một thân màu xanh lam nhạt, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành đang nhìn thẳng xuống bên dưới, bàn tay linh hoạt đánh một bản nhạc cấp độ khó nhất của hiện đại. Quan trọng là, nàng không đánh đàn trên mặt đất, nàng đứng trên không trung mà đánh.

Ấy ấy, khoan nghĩ nàng có phép thuật đi.

Chỉ là một thủ đoạn đơn giản, nàng buộc dây vào người nhưng dùng xiêm y che khuất, sợi dây kia được quăng cho 5 tên thị vệ của Liêm vương gia kéo. Vì thế nên nàng mới lơ lửng trên không.

Nàng từng xem không dưới 100 buổi biểu diễn của mình tinh nổi tiếng, nàng dùng thủ thuật này trình diễn còn quá tầm thường. Nhưng quá tầm thường đó là nếu xảy ra ở hiện đại, ở thế kỉ 21. Còn ở cái thời cổ đại còn lạc hậu quá xa xôi với thế kỉ 21, nàng xuất hiện như vậy đã là quá ảo diệu, quá hoành tráng rồi.

Nhìn Diệp Thủy Điều Dao đang chiếu ánh mắt căm phẫn về mình, Diễm My nở nụ cười khiêu khích cùng ánh mắt khinh thường với ý tứ : “Thái tử phi, đừng vọng tưởng thắng được ta” Tất nhiên ý tứ này là do Thái tử phi Diệp Thủy Điều Dao suy đoán ra.

Tiếng đàn dứt, Đại công chúa Diệp quốc Diệp Dương An Nhiên là người có phản ứng đầu tiên. Nàng hét to : “Hay”

Nhất thời, cả đám người trong An Tự Cát bừng tỉnh, tiếng vỗ tay rầm rầm, to gấp đôi lúc Diệp Thủy Điều Dao lên biểu diễn.

Diễm My nhẹ nhàng đáp đất, nàng nhẹ nhàng : “Đa tạ quý vị” rồi mới đi xuống chỗ ngồi.

Hắn cau mày : “Làm sao nàng có thể bay trên không ?”

Nàng liếc nhìn hắn : “Tỷ nữa hỏi thị vệ của ngươi thì hiểu”

Hoàng thượng thân mặc long bào sải bước lên sân khấu. Chính là công bố giải thưởng : “Màn biểu diễn vừa rồi của Liêm vương phi quá xuất sắc. Theo như giám khảo, danh hiệu đệ nhất cầm thuộc về Diệp Dương Diễm My. Người đứng thứ hai là Diệp Thủy Điều Dao,...”

Sau khi công bố giải thưởng về tài cầm, hoàng thượng Hoàng An Mạc tiếp tục khai trương cuộc thi họa.

Khỏi kể lẽ đi, nữ nhân vẽ tranh đẹp hơn Picasso đương nhiên giết quán quân. Theo sau nàng vẫn là Thái tử phi Diệp Thủy Điều Dao.

Sau đó, là ai về nhà ấy, sứ giả các nước trọ tại quán đã sắp xếp. Tuy Diệp Dương An Nhiên là người của Diệp quốc, nhưng vì nàng mở lời, muốn cùng tỷ tỷ trò chuyện nên An Nhiên công chúa được đặc cách ở trong Liêm vương phủ.

Diệp Diễm điện

Trên bàn đầy thức ăn, hai nữ tử dung mạo nghiêng nước nghiêng thành ngồi ăn cơm.

“Tỷ đoán chắc mà. Muội nhất định sẽ thắng. Ai ngờ được sau 8 năm giấu tài, muội lại có thể đánh đàn hay tới mức như vậy. Còn cả lúc xuất hiện nữa, quá ư hoành tráng”

Diễm My khẽ cười. Nàng đã coi vị tỷ tỷ của cô gái Diệp Dương Diễm My kia là tỷ tỷ của mình rồi. An Nhiên tuy cũng mưu kế tính toán, nhưng đó là với người khác, còn với tỷ muội ruột thịt của mình đối xử rất chân thành. Từ trước tới nay, Diễm My luôn tin tưởng vào mắt nhìn người của mình, nên cô tự nhiên cũng thân thiết với An Nhiên mà trò chuyện : “Diệp Thủy Điều Dao chắc tức tối lắm”

An Nhiên khẽ cười : “Đó là dĩ nhiên”

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, Diệp Dương An Nhiên nhìn nàng một lượt, đôi mày bỗng nhíu lại, thần sắc hết sức nghiêm trọng. Diễm My cũng rất tinh ý mà thấy được, bèn lệnh cho Hạ Tuyết đem theo các nha hoàn khác ra ngoài, ngồi xuống đối diện An Nhiên : “Tỷ tỷ, có chuyện gì sao ?”

An Nhiên nhìn quanh phòng, xác định không có người, nàng liền nói : “Diễm My, có một sự thật mà bấy lâu nay ta, Vũ và mẫu thân vẫn giấu muội”

Thần sắc nghiêm túc của Diễm My làm nàng chợt nhíu mày. Chuyện gì vậy ?

“Từ khi sinh ra, bên vai trái của muội xuất hiện hình bông hoa hồng cùng bốn chữ cái ‘ R,O,S,E được viết liền nhau. Đại sư Diệp quốc nhìn thấy vai trái của muội như thế, liền thất kinh mà nói đây là ý trời”

Diễm My nhíu mày. Nàng xác định bản thân không hề nghe lầm. Nàng ở thế kỉ 21, hình xăm này là dấu hiệu nhận biết của nàng. Khi nhìn thân thể Diệp Dương Diễm My, nàng cũng nghĩ là do mình có nên khi xuyên không về đây trên vai trái của Diễm My kia mới xuất hiện hình xăm này. Nào đâu ngờ được, hình này là từ lúc sinh ra Diệp Dương Diễm My đã có : “Là ý gì ?”

“Đại sư nói, ý nghĩa liên quan tới hoa hồng. Hoa hồng vốn là loài kiêu sa, là nữ hoàng của các loại hoa, ngàn năm vẫn không đổi, hoa hồng vẫn kiêu sa. Trên vai trái xuất hiện bông hoa hồng, hàm ý là sau khi lớn lên, muội sẽ là nữ nhân kiêu sa lộng lẫy đứng trên đỉnh nhìn xuống mọi thứ, sẽ trở thành nữ hoàng của Diệp quốc.

4 chữ đó, tuy đứng bên cạnh bông hoa kia nhưng vẫn nổi bật, hàm ý là sau này, muội dù đứng bên cạnh người nào, người đó cũng chỉ làm nền cho nhân vật chính là nàng. Ngoài ra, về bông hoa hồng đại sư còn nói, cánh hoa hồng đỏ tươi như máu nhưng vẫn còn vẻ kiêu ngạo, chứng tỏ sau này, muội đứng giữa nơi máu chảy thành sông, kiêu ngạo nhìn xuống những kẻ chết dưới tay nàng”

Diễm My thất kinh. Ý tứ này, chẳng lẽ...Nàng đột nhiên nhớ ra, khả năng quan sát cùng cảm nhận của nàng rất nhạy bén, mọi thứ cách nàng 3 mét nàng còn cảm nhận được, tại sao ngày đó có một chiếc xe tải cách nàng chưa đầy một mét, nàng mới quay đầu nhìn ra ? Hơn nữa, nàng có khả năng bình tĩnh cực kỳ tốt, nàng chỉ cần nghiêng người sang một bên, làm một hành động chưa đầy 3 giây là có thể tránh cái xe đó rồi.

Nếu nàng nhớ không nhầm, từ lúc nàng nhìn thấy chiếc xe, cho tới lúc nó đâm vào người nàng là khoảng 15 giây. Rõ ràng trong 15 giây đó, nàng có thể tránh một cách ngoạn mục rồi nhưng lại không tránh được. Chẳng lẽ việc nàng xuyên không về đây là do vận mệnh sắp xếp, là do số phận ?

An Nhiên thấy nàng ngẩn ngơ, không nói gì thì lay lay người gọi : “Diễm Nhi, Diễm Nhi”

Thần sắc của Diễm My nhờ hai tiếng gọi của An Nhiên mà khôi phục lại. Nếu đã do số phận sắp xếp, nàng chỉ có thể cứ như vậy mà sống tiếp, không thể làm gì hơn. Chuyện đã vậy rồi thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

“Tỷ à, đừng nói nữa. Muội cần thời gian suy nghĩ”

An Nhiên cũng tự hiểu việc này rất khó để thích ứng. Nàng gật đầu : “Ừm”

14. Chương 14 : Yến Tiệc

Buổi tối, hoàng cung mở tiệc chiêu đãi các nước. Vì buổi biểu diễn xuất chúng sáng nay, chân nàng vừa đặt xuống là đã được mọi người nhìn chăm chăm rồi.

Không phải là thân ảnh màu lam đơn giản như lúc sáng nữa, Diễm My lúc này khoác lên người bộ váy màu đỏ được thêu bằng những thợ lành nghề và khéo tay nhất. Bộ trang sức trắng nổi bật, trên đầu vẫn là những cây trâm lúc sáng nhưng vì thay đổi váy và trang sức, Diễm My một thân kiêu sa ngẩng cao đầu tự tin bước đi.

Yến tiệc bắt đầu được một lúc, Bắc công chúa Bắc Thùy Ca Linh nữ tính trong chiếc váy màu hồng nhẹ nhàng cầm ly rượu mang tới mời Liêm vương gia. Đáy mắt Liêm vương phi bắt đầu xuất hiện một tia lạnh lẽo.

Bắc Thùy Ca Linh bước chân uyển chuyển đi tới : “Liêm vương gia nghe danh đã lâu nay mới có dịp gặp mặt. Nhị công chúa danh là Bắc Thùy Ca Linh xin kính Liêm vương gia một ly rượu”

Mọi người đều nghe rõ câu nói của Nhị công chúa Bắc quốc. Một nữ nhân xưng khuê danh của mình với một nam nhân là ý gì ? Chính là Bắc công chúa Bắc Thùy Ca Linh muốn gả cho Liêm vương gia.

Hắn cười cười, đang định đưa tay nhận lấy ly rượu thì bỗng cảm thấy không khí lạnh lạnh. Vô thức quay đầu sang, lại thấy Diễm My lườm hắn một cái sắc bén.

Hừm, dù sao nàng cùng hắn cũng thành thân. Ai ai cũng biết Ca Linh là muốn gả cho hắn, nàng cũng không ngoại lệ. Dù sao nàng cũng mang danh Liêm vương phi, để hắn tùy tiện nhận ly rượu của ả ta, sau lưng người ta mỉa mai nàng thế nào.

Nàng cất giọng : “Bắc công chúa thứ lỗi cho. Hôm nay Liêm vương gia hơi mệt, ly rượu này để ta thay Liêm uống”

Nụ cười trên mặt Bắc Thùy Ca Linh lập tức đông cứng, đối lập với nụ cười ngoài giả tạo cũng chỉ có giả tạo của nàng.

Nhưng chỉ vài (chục) phút sau, Bắc Thùy Ca Linh lại tươi cười. Vừa đưa rượu cho nàng, cô ta vừa nói : “Ca Linh nghe danh Đệ Nhất Tài Nữ của Liêm vương phi từ lâu. Hôm nay muốn thách đấu Liêm vương phi, không biết ý vương phi thế nào ?”

Nàng cũng nở nụ cười tươi rồi đáp lại : “Bắc công chúa đã mời, ta cũng không muốn chối từ. Nay đi, ta cho công chúa tự chọn môn thi đấu”

Nàng ta chọn môn gì cũng tùy nàng ta. Nàng cái gì cũng tinh thông, không sợ không đối phó nổi với vị nhị công chúa trời gả không chặt này.

Ca Linh ngẫm nghĩ một hồi rồi liền nói : “Công chúa muốn cùng vương phi so tài bắn tên, là bắn tên có thưởng”

Bắc quốc hơn người tài bắn tên cưới ngựa ? Hơn người khác thì có thể đó, nhưng đó không phải là hơn nàng : “Không biết phần thưởng như thế nào ?”

Ca Linh đáy mắt xẹt qua những tia mỉa mai và khinh thường. Nàng ta là Đệ nhất tài nữ thì sao chứ ? Cùng lắm là thông cảm kỳ thi họa thôi chứ gì. Bắc Thùy Ca Linh ta đây thông thạo cả bắn tên cưới ngựa, xem người làm sao xoay sở : “Nếu Ca Linh thắng, xin Vương phi đồng ý để Ca Linh làm trắc phi của Liêm vương gia. Còn nếu Vương phi thắng, Ca Linh tặng Vương phi 1/3 tài sản”

Nhất thời, cả điện im lặng.

Bắc Thùy Ca Linh là công chúa được Bắc hoàng đế yêu mến nhất. 1/3 tài sản của nàng ta, lớn cỡ nào nha

Khóe môi nàng cong lên. 1/3 tài sản của công chúa Bắc quốc cũng nhiều lắm nhỉ ? Được, cũng chỉ bắn vài mũi tên mà thắng được bằng vậy. Đấu cùng nàng mà đặt điều kiện này, nên biết với năng lực của đệ nhất sát thủ, đây là chuyện cón con : “Được”

Lát sau, nàng cùng Ca Linh mỗi người ba mũi tên, trước mặt là hai bia đứng cách họ khoảng 20m, đứng im chứ không phải là di động.

Giọng nàng đầy khinh thường : “Công chúa, mời trở tài”. Bia đứng cách nàng chỉ có 20m, còn không phải loại di động, xác suất nàng bắn trúng chỉ có thể là 100%.

Nhưng đúng là nên mở miệng khen Bắc công chúa. Nữ nhân khuê phòng mà có thể bắn tên cách mình 20m, còn bắn cả ba trúng hồng tâm thì cũng là giỏi rồi.

“Đến lượt người, Vương phi”

Nhìn mũi tên của Bắc công chúa, Hoàng thượng và cả hần nhất thời trầm ngâm, ngay cả An Nhiên là tỷ tỷ nàng cũng vậy. Nàng chỉ là nữ nhân, có thể thắng được không ?

Nàng không đáp gì, nhắm chặt hai mi mắt lại. Bàn tay cứ 3 giây lại lấy ra một tên bắn.

Toàn bộ điện kinh ngạc, mở lớn mắt nhìn. Thấy bên mình không có động tĩnh gì, Diễm My mở mắt ra, nàng nhú mày.

Hồng tâm thủng một lỗ, ba mũi tên kia nối tiếp nhau, mũi tên thứ nhất chưa tới hồng tâm đã bị mũi tên thứ hai xuyên thủng, mũi tên thứ hai chưa tới đích cũng bị mũi tên thứ ba xuyên thủng. Cứ ngỡ mũi tên thứ ba sẽ cắm vào hồng tâm, ai ngờ nó còn đâm xuyên qua hồng tâm, bay tới vị trí cách bia bắn 5m.

Nhú mày một cái, đệ nhất sát thủ cực kỳ không hài lòng với chính mình. Chỉ xa bia bắn có 5m, tức là chỉ cách nàng những 25m ? Từ bao giờ nàng bắn tệ tới thế. Nhớ tới lần gần đây nhất bắn tên, nó còn cách nàng 40m. Hơn nữa, kỉ lục của nàng còn là bắn tên xuyên qua hồng tâm, bay cách nàng 55m mới chịu dừng. Chẳng nhẽ về đây nàng không tập luyện nên không còn như trước nữa ? Diễm My cũng đồng tình với ý nghĩ này. Nàng về đây, làm một Diệp Diễm công chúa, trở thành một Liêm vương phi cái gì cũng không động.

Sau đó, tiếng vỗ tay rầm trời vang lên. Sắc mặt Bắc công chúa tệ đi, gương mặt cứng đờ. Nàng ta cực kì tức giận và xấu hổ. Ngay khi tiếng vỗ tay dứt, Bắc công chúa lên tiếng : “Vương phi quả đúng là làm người ta sáng mắt. 1/3 tài sản của ta là 252 vạn lượng hoàng kim, trong vòng mười ngày sẽ trao trả cho người. Hôm nay hơi mệt, Ca Linh xin cáo lui trước”

Nàng gật nhẹ đầu.

Yến tiệc kết thúc, nàng cùng hần ngồi trên xe ngựa. Hần mở miệng : “Ta không nghĩ nàng biết bắn cung”

Nàng ngắm cảnh bên đường, nghe vậy trả lời : “Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên ta bắn tệ hại tới như vậy”

Lời nói thành thật của nàng làm hần cứng người. Cái gì cơ, lần đầu tiên ta bắn tệ hại như vậy ? Diệp Diễm công chúa quả nhiên là người xuất chúng : “Nàng thắng được 252 vạn lượng, định liệu gì chưa ?”

Nàng thờ ơ đáp : “Đem 2/3 vào quốc khố hoàng gia đi. Ta cũng không muốn lưu trữ nhiều tiền như vậy”

Nàng cho quốc khố 168 vạn lượng hoàng kim nhưng lại không có một chút phản ứng ?

“Ta không thiếu tiền”

Nàng lại thờ ơ đáp. Đúng rồi, hần quên mất nàng là Liêm vương phi, sống đâu thiếu tiền.

Đột nhiên, đầu hần đập rầm vào dưới sàn.

“Ám sát”

Hai chữ ngắn gọn được nàng thốt ra. Hần lập tức phản ứng nhanh như cắt, dùng khinh công đem nàng ra khỏi xe ngựa.

Nhìn chiếc xe ngựa được không dưới 50 mũi tên cắm vào, hần cùng nàng đen mặt. Họ ra chậm một giây thôi cũng đủ để chết rồi.

Xoẹt

Tiếng rút kiếm vang lên, 30 thích khách áo đen nhảy ra, vây thành vòng tròn.

Thích khách có 30 người, nhưng bên nàng chỉ có duy nhất 5 người. 3 tên thị vệ cao cấp nhất của Liêm vương gia cũng đồng thời rút kiếm.

Một tên thích khách nhắm thẳng nàng mà lao vào, cuộc chiến bắt đầu mở màn.

Tên thích khách lao kiếm về phía nàng, được nàng nhanh nhẹn tránh đi, sau đó nhanh như chớp, đâm trâm vào hần. Trúng độc, tên thích khách lập tức chết.

Rút trên đầu ra cây trâm sắc bén nhất, nàng nhìn về phía trước, vận lực ở tay phải phi cây trâm với tốc độ mạnh nhất.

Rầm...rầm...

Liên tiếp 10 tên ngã xuống. Tất cả đều bị trâm xuyên qua cổ mà chết. Cây trâm độc cực sắc bén cắm sâu vào một thân cây.

Cảm nhận được sau lưng mình sắp có kiếm đâm vào, nàng đang muốn gặp người xuống tránh thì lại bị một lực mạnh mẽ đẩy ra bên trái.

“Vương gia”

Nàng thất kinh. Hoàng An Liêm cư nhiên xoay mình, tránh cho nàng một kiếm. Có lẽ hần nghĩ nàng không biết nên mới liều mạng như vậy. Cây kiếm của thích khách đâm vào vai trái hần một vết khá sâu.

Chưa đầy 3 phút sau, 30 thích khách tất cả đều ngã xuống. Nàng chạy tới bên người hần : “Người lại đỡ kiếm cho ta ?”

“Nàng không sao chứ ?”

Vừa dứt lời, hần liền lâm vào hôn mê.

oOo

Viễn mắt nàng đỏ hoe, hai mắt lấp lánh nước. Nàng chưa khóc, chỉ là sắp khóc thôi.

Nàng là đệ nhất sát thủ, kể từ lúc đặt chân vào vào lò luyện của tổ chức, không một ai quan tâm nàng như thế cả.

Không sao chứ ? Ba chữ đơn giản, nhưng bao lâu rồi nàng chưa được nghe ?

Nàng là Rose, là người đứng đầu thế giới ngầm. Dù nàng có bị đạn bắn, dù nàng sắp bị tên nào đó đánh lén, chưa ai hỏi nàng có sao không, chưa ai đỡ cho nàng, kể cả những thuộc hạ trung thành của nàng nhất. Bởi đơn giản, họ đều có chung ý nghĩ : “Nàng là đệ nhất sát thủ, không việc gì không làm được”

Có một người tình nguyện hi sinh vì mình, có một người quan tâm mình...

Giọt lệ mặn chát nhanh chóng chảy xuống...

15. Chương 15 : Tâm Tình Của Hần

Hần, Liêm vương gia, hiện tại 20 tuổi. Tướng mạo anh tuấn, khí chất lạnh lùng, là vương gia mà bao nữ nhân trong Hoàng quốc muốn. Ngoài danh hiệu vương gia, hần còn là một người chỉ huy đầy mưu mẹo, tài năng được bao quân sĩ ngưỡng mộ.

Hần không quan tâm tới chuyện lập gia đình. Lúc nhận được chỉ từ hoàng huynh, hần cũng không hề để tâm lắm. Từ lâu, trong đầu óc hần đã hình thành khái niệm : Nữ nhân chỉ biết thêu thùa, may vá. Nữ nhi cũng chỉ là hạng người yếu đuối, luôn thích dựa dẫm vào người khác. Gặp chuyện thì cứ khóc rồi ầm ĩ lên, không hề được chuyện gì cả. Chính cái khái niệm này nên đêm tân hôn, dù nương tử là đệ nhất tài nữ, hần cũng không thèm nhìn mặt.

Cho tới khi bị nàng phát hiện đang ẩn nấp trên cây mà phóng trâm, hần đã biết công chúa Diệp Dương Diễm My này không phải là nữ tử bình thường, có khả năng còn là gián điệp do Diệp quốc đưa sang. Vì suy nghĩ này, buổi tối hần mới đến Diệp Diễm cùng nàng dùng bữa. Vẫn không ngờ, nàng lại biến mất trước mặt hần.

Hần đứng trên lầu cao nhất của Vinh Dương lầu, ngắm nhìn bóng trăng cùng khí chất phiêu dật đến thất thần. Nhìn nàng nở nụ cười lạnh, dùng một cái trâm ghết cả 5 tên thích khách. Lúc tìm đến tử thi của thích khách vẫn nằm nguyên trong góc khuất, hần không khỏi giật mình. Đây rõ ràng là thích khách do Hoàng

thượng Diệp quốc phái ra. Đằng sau cổ họ, đều có một chữ DH chính là biểu tượng của Hoàng thượng Diệp quốc. Nếu nàng là gián điệp, Hoàng đế kia sẽ không ngu xuẩn đi ghét nàng.

Nghe những lời nàng nói, nhất là câu : Người coi ta là vương phi kia, trong lòng hắn nổi lên một cảm giác khó tả. Rồi tới lúc xuyên qua ngọn lửa, nhìn thấy ánh mắt đầy bình tĩnh, không hề hốt hoảng của nàng, hắn giật mình. Sau đó, hắn nhìn thương thế của nàng nặng như thế nhưng đến cả tiếng kêu hay một cái nhú mày cũng không hề có, hắn cảm thấy nàng không phải nữ tử bình thường rồi.

Cuối cùng, là lúc nghe được bí mật về hình xăm hoa hồng trên vai trái của nàng, hắn mới triệt để biết được tội cùng. Hóa ra, bao năm nay, Hoàng thất Diệp quốc vốn không như bề ngoài. Sau đó, từ việc võ thuật nàng cao cường, từ việc Hoàng đế Diệp quốc thích khách ám sát con gái, hết thấy đều hợp tình hợp lý.

Trên xe ngựa, nếu không phải nàng phản ứng nhanh, đưa một tay dúi đầu hắn xuống, chỉ sợ bây giờ, trên thế gian đã không tồn tại Liêm vương gia rồi. Nhìn kẻ kia dùng chiêu thức hèn hạ là đánh lên nàng, hắn không hề do dự mà nhảy ra. Hắn hiểu rõ mình lúc đó, khi nhìn thấy thanh kiếm kia sắp đâm vào lưng nàng, hắn vừa chua xót vừa không đành lòng nên mới lao ra đỡ. Có lẽ, hắn yêu nàng rồi chăng ?

Yêu nàng, chính là như thế nào ? Giống như Hoàng huynh của hắn, cả giang sơn bao nhiêu mỹ nhân chỉ chung thủy tình cảm với Hoàng tẩu chăng ? Là yêu vô điều kiện, nàng muốn gì đều cố gắng hết mình cho nàng ?

Hắn nghĩ, có lẽ mình yêu nàng. Yêu cái cô công chúa lớn lên trong hoàng thất, lớn lên giữa mưu mô của bao người. Yêu cái vẻ vô cảm, thương cái sự việc nàng đã trải qua kia. Phải chăng lời nàng nói hôm đó là thật sao ? Rằng nàng suýt mất mạng năm mười tuổi, lớn lên trong thế giới tàn nhẫn ta không ghét người thì người sẽ ghét ta, luôn đối mặt với sự tàn bạo nên tính cách lạnh lùng của nàng mới hình thành ? (Xem lại chương 7)

16. Chương 16 :

Hoàng cung Bắc quốc :

Trong chính điện của Hoàng cung Bắc quốc, Bắc hoàng mặc y phục vàng hình rồng chói lọi, ánh mắt nghiêm khắc nhìn xuống nữ tử xinh đẹp quỳ bên dưới.

Nữ nhân dung nhan hoa bên dưới lo lắng : “Hoàng thượng, con bé đã quỳ nửa ngày rồi, chàng niệm tình tha cho nó đi”

Bắc hoàng hậu vận đồ đồ rực lạnh lùng lên tiếng : “Dung muội muội, con bé không biết trời cao đất dày bắt nó quỳ nửa ngày chưa chắc nó đã tỉnh ra. Muội muội cố chấp cho nó đi Ngũ quốc cùng so, kết quả không những không được việc gì lại còn khiến cho Hoàng quốc có thêm 252 vạn lượng”

Nữ tử xinh đẹp đang quỳ bên dưới chính là Bắc công chúa Bắc Thùy Ca Linh, còn nữ nhân dung nhan như hoa kia chính là Dung Quý Phi – Mẫu thân của Bắc Thùy Ca Linh.

Lệnh quý phi ngồi bên dưới cực kỳ khinh thường nhìn Bắc Thùy Ca Linh : “Trộm gà không được còn mất cả nắm gạo. Ca Linh ơi là Ca Linh, người nghĩ người là ai ? Không phải ta khen địch nhưng người nghĩ Đệ nhất tài nữ của Ngũ quốc đơn giản lắm sao mà lại ngu ngốc đi thách đấu với nàng ta. Dung mạo người cũng không sánh bằng người ta đâu”

Bắc Thùy Ca Linh quỳ nửa ngày cảm phần nhìn Lệnh quý phi : “Người thì nghĩ người là ai ? Cũng chỉ là một quý phi mà thôi, dung mạo người cũng đâu sánh bằng ả mà ở đây lớn tiếng giáo huấn ta”

“Câm miệng”

Từ nãy tới giờ, Bắc hoàng im lặng trầm mặc cuối cùng cũng lên tiếng : “Người khiến Bắc quốc hao hụt tới 252 vạn lượng, còn dám ở trước mặt trẫm to gan hô to gọi nhỏ với Lệnh phi. Hoàng hậu, chuyện này ta giao cho nàng giải quyết” Nói xong, Bắc hoàng lập tức rời khỏi điện

“Cung tiễn Hoàng thượng”

Dung quý phi cùng Bắc Thùy Ca Linh đầy hoảng sợ. Ngoài hai người ra, mấy vị quý phi bên dưới đáy mắt hiện lên tia vui mừng.

Hoàng hậu Bắc quốc trầm giọng : “Bắc công chúa Bắc Thùy Ca Linh mạo phạm Lệnh quý phi, trước mặt hoàng thượng dám to gan lớn mật hô to gọi nhỏ. Hoàng thượng giao cho ta giải quyết, mọi người xem xét nên xử lý như thế nào”

Lệnh quý phi nhếch môi cười. Mục đích lời kia của nàng chính là chọc giận ả Ca Linh này mà. Bình thường mẹ con ả ỷ được sủng mà ra oai tác quái với nàng n lần.

“Nếu không ai có ý kiến, vậy ta phạt Bắc công chúa ba tháng lương, cầm tù nửa năm” Bắc hoàng hậu nói xong, mắt đầy vẻ hả hê nhìn xuống : “Không biết Ca nhi có ý kiến gì không ?”

Dù rất tức giận với ả Hoàng hậu, Bắc Thùy Ca Linh cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt : “Ca Linh không dám có ý kiến, xin tuân theo lệnh của Hoàng hậu nương nương”

Hai tay Bắc Thùy Ca Linh siết chặt thành nắm đấm, Diệp Dương Diễm My, đời này ta nhất định sẽ giết người !!!!!!!!!!!!!

oOo

Liên vương gia hiện tại cũng đã tỉnh, đang ngồi trước bàn ăn chỉ có duy nhất 3 món. 3 món này, chính là vị Liên vương phi trước mắt hấn vào bếp làm, bảo hấn coi như cảm tạ vì ơn cứu mạng kia. Nhìn cái dáng nàng tuy lạnh lùng nhưng thốt ra lời cảm ơn như vậy, hấn cảm thấy mình lập được công lao to lớn. Nhưng cũng tội cho Liên vương gia, không hề biết tuy Liên vương phi bề ngoài nói : “Tạ ơn đã cứu mạng” nhưng bên trong lại thầm kêu : “Không có người cứu mạng ta vẫn thoát được. Cứ thích ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân, đáng đời người lắm”

Dè dặt nhìn 3 món ăn kỳ lạ trước mặt, Hoàng An Liên hỏi : “Cái này thực sự ăn được ?”

Diễm My tặng hấn một cái liếc mắt sắc bén nhất : “Không ăn thì thôi”. Đùa sao, nàng đã đụng chân đụng tay nấu cho hấn ăn là phúc lớn lắm rồi, còn dám hỏi như thế.

Nói là 3 món ăn kỳ lạ cũng đúng thôi vì cổ đại hình như không tồn tại 3 món như thế này. Nàng chỉ làm có sủi cảo nhân tôm, khoai tây chiên cùng món cháo gà thêm hành hoa thơm lừng, ba món ăn quá đơn giản, quá phổ biến ở hiện đại thì nơi đây lại cực kỳ cực kỳ quý hiếm, chưa bao giờ thấy. Cũng không trách nàng được, nàng có biết đâu.

Ngón tay cầm đũa lên, hấn quyết định thử một lần. Trước tiên nên bắt đầu từ cái món nhân tôm gì gì kia. Cứ ngỡ khó ăn thế nào, ai dè vừa vào miệng, mắt hấn liền sáng lên như đèn pha ô tô, bàn tay cầm đũa liên tục gấp hết miếng này tới miếng khác.

Nhìn bộ dạng ăn như chưa từng được ăn của hấn, Diễm My nhin không được nhắc nhở : “Ăn từ từ”

Nàng vừa dứt lời, ba cái món trên bàn đã trống không. Hấn nở nụ cười : “Đồ ăn nàng làm thực ngon”

Nhìn cái người ham ăn trước mặt này, Diễm My cười cười : “Dĩ nhiên là phải ngon”

Nàng có cần tự kiêu đến thế không ? Tuy đúng là nàng nấu nướng giỏi thật, nhưng khi người ta khen có nhất thiết phải trả lời như thế hấn hỏi thừa không ?

17. Chương 17 : Diệp Quốc (1)

An Nhiên thở dài : “Lần này về không biết còn có chuyện gì nữa đây ?”

Diễm My lắc nhẹ đầu : “Sẽ có, nhưng muội không biết đó là gì”

Sau yến tiệc, Diễm My nàng đã thành công đưa Hoàng quốc trở thành nước đạt nhiều giải quán quân nhất. Song song với việc Hoàng quốc đoạt nhiều giải quán quân nhất thì cái tên Diệp Dương Diễm My lần nữa lại vang danh thiên hạ.

Sau “ngũ quốc cùng so” nàng lấy cố nhớ quê hương, ngộ ý muông về Diệp quốc thần, Hoàng An Mạc tất nhiên vô cùng vui vẻ mà đồng ý. Thực ra mà nói ai cũng hiểu nhớ quê hương, nhớ nhà này chỉ là cái cố. Mục đích của nàng cùng An Nhiên chính là củng cố địa vị cho Tam Hoàng Tử Diệp Chiến Vũ.

Giọng An Nhiên lại vang lên : “Lần này tỷ muội chúng ta về nhất định phải tiêu diệt phe cánh của Nhị Hoàng Tử”

Diễm My trầm mặc gật đầu

Tiếng a hoàn vọng vào : “Công chúa, chúng ta vào khách quán nghỉ ngơi”

“Chúng ta xuống thôi” An Nhiên nhìn nàng

“Xuống thôi”

Nào ngờ hai người vừa đặt chân xuống thì...

An Nhiên thất kinh : “Các người...”

Xung quanh hai người là một toán thị vệ tay cầm đao cầm kiếm bao vây, đây còn là vùng hẻo lánh nữa. Ngoài cây thì cũng chỉ còn cây, không có ai ở. Trong khi An Nhiên thất kinh thì Diễm My cực kỳ bình tĩnh.

“Tỷ đứng ra đằng sau muội đi” Chết giọng trầm ổn mà lạnh lùng của Diễm My vang lên.

Nhìn vẻ trấn tĩnh của Diễm My, An Nhiên hít một hơi sâu, lui về phía lưng của Diễm My.

12 tên

Máu bắt đầu văng lên theo từng cử động chớp nhoáng nhanh như chớp của Diễm My. An Nhiên và thích khách hết thấy sững sờ. Nhưng chỉ trong giây lát, những tên còn lại xông vào tấn công Diễm My.

An Nhiên mặt trắng bệch : “Muội cẩn thận”

Tiếng An Nhiên vừa dứt, Diễm My rút mạnh cây kiếm vừa đâm xuyên qua cổ tên thích khách cuối cùng. Sắc mặt nàng bình thản tựa như không có chuyện gì cả. Trái với vẻ bình thản này của Diễm My, dung nhan diễm lệ của An Nhiên lại vẫn trắng bệch.

“Muội không sao”

Nhìn thần sắc trắng bệch cùng lo lắng cho mình của An Nhiên, nàng dịu dàng lên tiếng.

Ánh mắt An Nhiên chợt lạnh : “Phụ hoàng tiếp đón chúng ta hoành tráng quá”

“Đúng vậy, đây rõ ràng là đã thông đồng với người thái tử để xe chúng ta đổi hướng khác với đoàn xe mà”

An Nhiên nhìn bộ quần áo nhuộm màu máu tanh của nàng : “Muội thay đồ đi. Sau đó chúng ta tự mình cưỡi ngựa về Diệp quốc”

“Ừm”

18. Chương 18 :

Ngựa mà hai người cưỡi chính là con ngựa đã kéo xe cho hai nàng. Vì thấy Diễm My vừa “vào sinh ra tử” An Nhiên kiên quyết cưỡi ngựa để nàng ngồi sau tựa vào lưng mình nghỉ ngơi một chút. Đối mặt với sự quan tâm và cố chấp của An Nhiên nàng cũng đành để vị tỷ tỷ này cưỡi ngựa hơn nữa nàng cũng không biết đường.

“Diễm My, Diễm My”

Diễm My nâng hai hàng mi cong nhìn cảnh vật lơ mờ, nhòe nhoẹt trước mắt ngỡ ngàng đáp lời : “Tỷ”

An Nhiên thở dài. Cũng may là nàng cố chấp cưỡi ngựa để cô nhóc này nghỉ một chút. Một đến ngủ say như thế này mà còn nói không sao.

“Chúng ta vào khách quán nghỉ một đêm đã”

Lúc này Diễm My cũng đã tỉnh táo. Nàng gật đầu một cái rồi cùng An Nhiên vào khách quán.

Sau khi thuê ổn thỏa một phòng lớn, Diễm My nhìn cảnh vật bên ngoài hỏi : “Đây là nơi nào ?”

An Nhiên thở dài : “Đi này giờ mới đến Dương Tây thôi. Chúng ta có lẽ phải đi thêm 2 ngày nữa mới rời Hoàng quốc”

Khóe môi nàng cong lên : “Không cần đâu”

An Nhiên ngược mặt nhìn nàng : “Muội có cách gì sao ?”

Đáp lại thì là cái cười nhẹ của Diễm My : “Chúng ta mất tích như vậy chưa chắc đã xong. Thái tử sẽ quay xe lại đi tìm thôi. Nếu muội đoán không nhầm thì kế hoạch là để cho người kéo xe chúng ta đi hướng khác, phải thích khách ám hại xong, đợi khoảng 1 ngày sẽ làm ra vẻ hốt hoảng phát hiện rồi quay về tìm chúng ta. Tới lúc phát hiện xác chúng ta thì bày ra vẻ mặt thương tiếc. Nên tỷ muội chúng ta không cần phi phóng gì nữa đâu, thoải mái chơi ở đây đi. Dương Tây này có vẻ rất thú vị”

oOo

Hoàng cung Hoàng quốc

Hoàng hậu Đinh Thanh Liễu ngồi bên Hoàng thượng đang vui đùa vào đồng chính sự nhẹ nhàng cất giọng mềm mại : “Thiếp nghe nói hôm nay trên triều Đình Bộ Thượng Thư đề nghị Hoàng thượng tuyển tú ?”

Bàn tay cầm bút lông của mỗi nam phê duyệt chính sự bỗng dừng lại, một giọt mồ hôi rơi xuống : “Chỉ là đến hẹn lại lên thôi, không sao đâu”

Đinh Thanh Liễu mặc bộ đồ màu đỏ thêu chỉ vàng nhẹ nhàng cười : “Hoàng thượng đâu cần phải vậy. Ta ở trong hậu cung chỉ có một mình trống vắng lắm...” Ngừng một chút, Hoàng hậu Đinh Thanh Liễu lại nói : “Nhưng không có nghĩa là cho phép người tuyển tú. Tốt nhất đừng nên để ta thấy trong hậu cung có một vị mỹ nữ hay quý phi nào đó. Bằng không...” Lại ngừng lại, bàn tay Hoàng thượng Hoàng An Mạc run rẩy. Chưa đầy nửa phút, mỗi nữ lại cất chất giọng nhẹ nhàng nhưng tiềm ẩn mùi thuốc súng của mình : “Ta cũng ông ăn chả bà ăn nem cho người coi”

Thấy mỗi nữ đã dừng lại và không có dấu hiệu nói tiếp, Hoàng An Mạc đang muốn cất tiếng thì bị chặn lời : “Hoàng tấu quả là có máu ghen hơn người”

Liêm vương gia quả nhiên là kẻ chuyên chặn lời. Hoàng An Mạc mắt tròn to nhìn nam nhân ngũ quan tinh tế mặc đồ xanh biển đang tiến vào, cất tiếng châm chọc : “Ít ra cũng đỡ hơn là bị vương phi lơ là không quan tâm”

Mặt hần liền sa sầm, Hoàng hậu bày ra vẻ hứng thú : “Là thế nào a ?”

Hoàng An Mạc dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hần : “Theo ta được biết có vị vương phi trốn thoát ngay trước mặt vị vương gia anh tuấn phi phạm a”

Đinh Thanh Liễu cười to : “Ha ha, Liêm vương gia, chia buồn chia buồn”

Giọng châm chọc của Hoàng thượng lại vang lên : “Chưa hết a, còn so sánh với...con chó”

Hần đen mặt, Thanh Liễu cười như chưa bao giờ được cười : “Quả nhiên là Nhị công chúa Diệp quốc Diệp Dương Diễm My vang danh thiên hạ a

Có khí chất, có khí chất”

19. Chương 19

Mặt trời lên cao, Diễm My vẫn chìm trong giấc ngủ do tối qua vừa uống rượu. Tuy không say nhưng vì có chút choáng đầu nên nàng ngủ lâu hơn thường lệ.

“Diễm My, họ tới rồi”

Tuy đang ngủ, câu nói của An Nhiên vẫn lọt vào tai nàng. Mở hai mắt, Diễm My bước xuống giường : “Đã đến rồi sao ? Muội nghĩ hôm nay chúng ta còn chơi vui vẻ chứ ?”

An Nhiên hướng mắt ra cửa sổ trả lời : “Không nghĩ tới lại sốt ruột như vậy. Chúng ta xuống đi”. Diễm My vận đồ lam nhạt bước ra từ sau tấm bình phong mỉm cười nhẹ như gió thoảng nhưng trong nụ cười ấy cũng chứa biết bao ý niệm sâu xa mà không phải ai cũng biết được : “Chúng ta xuống thôi”

An Nhiên cũng nhướn miệng cười : “Tỷ phát hiện phong cách thời trang của chúng ta thực giống nhau”

Hôm nay, Diễm My 1 thân màu lam nhạt, mái tóc đen mượt buộc đơn giản. Là Đệ Nhất Mỹ Nữ, Diễm My tuy ăn vận đơn giản, mặt không hề tô son điểm phấn, đến 1 cây trâm ngọc cũng không dùng nhưng vẫn rất nổi bật. Đứng trong đám đông vẫn không hề bị lu mờ. An Nhiên thì vẫn mặc bạch y như thường lệ. Giống Diễm My, nàng cũng tùy ý buộc lên 1 kiểu tóc bình thường. Nhưng mặc dù mặc toàn đồ bình dân, nhan sắc diễm lệ của An Nhiên công chúa vẫn quá nổi bật. Đứng cạnh muội muội của mình, An Nhiên khí chất thanh cao cũng không hề kém cạnh.

Mỹ nhân xinh đẹp động lòng người cùng đi xuống. Đại sảnh khách quán đang ồn ào bỗng chốc lặng ngắt. Đây là gì vậy a ? Tiên nữ hạ phàm sao ? Diễm My cùng An Nhiên đối mặt với cảnh xung quanh như vậy một chút chuyển biến cũng không có. Nhìn đoàn người cười ngựa thành 1 hàng dài bên ngoài kia, An Nhiên cười trào phúng. Diễm thật giỏi quá a, hâm mộ quá a, hâm mộ quá a...

“Ta đi thôi” Thu hồi nụ cười lại, nàng quay qua nói với Diễm My từ nãy giờ đều trầm lặng. Diễm My cũng không nói gì, gật đầu nhẹ. Cả hai đi khỏi khách quán.

Gương mặt lo lắng của Thái tử Diệp Trường Tiêu đang cười ngựa hiện vào đôi mắt tĩnh lặng không một gợn sóng như hồ nước mùa thu phẳng lặng của Diễm My. Sống trong hoàng cung, huynh đệ tỷ muội tính toán với nhau, Diễm My nàng ghét nhất là như thế.

Nếu có thể, nàng muốn cả cuộc đời mình giống như những chú chim thỏa sức bay lượn bên trên bầu trời cao vợi vợi kia. Đôi cánh tự do ấy bay mãi cũng không biết mệt cho tới khi nàng tìm được chỗ bình yên có thể dựa vào rồi sống nhàn hạ tới cuối của cuộc đời, không một mưu mô toan tính nào cả, không cần bận tâm chuyện dân gian thế sự.

“Ca ca”

Một tiếng gọi của An Nhiên kéo Diễm My đang thần thờ trở về hiện thực. Tiếng gọi của mỹ nhân vang lên, Diệp Trường Tiêu lập tức quay về phía hai người. Ánh mắt đen tĩnh lặng của Diễm My chiếu thẳng vào ánh mắt phần nộ đan xen cùng kinh sợ của Thái tử Diệp quốc.

20. Chương 20

Diệp Trường Tiêu nhất thời mở tròn mắt : “Hai người...”

Diễm My thu lại ánh mắt của mình, nở nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân : “Ca ca, không nghĩ nhanh như vậy người đã đi tìm chúng ta”

Lúc này, Diệp Trường Tiêu cũng không còn tròn mắt nữa, mặt bày ra vẻ vui mừng : “Hai muội đột nhiên biến mất làm ta và Dao nhi lo lắng. Thật may quá, hai muội không sao”

An Nhiên tiếp lời : “Tạ Tiêu ca quan tâm. Muội cùng Diễm nhi phúc lớn mạng lớn nên an toàn”

Diệp Thủy Điều Dao lúc này mới lộ mặt : “Hai muội không sao là tốt rồi. Chúng ta tiếp tục khởi hành”

“Vâng”

oOo

Tại Liêm vương phủ :

“Sao ta nghe Thiên Phong bẩm báo lại lúc Vương Phi gặp thích khách, các người một người cũng không ra ứng cứu ?”

Bên dưới, tên thị vệ thứ 2 từ trái qua phải liếc nhìn 3 người còn lại rồi dũng cảm lên tiếng : "Vương gia, chúng ta chưa kịp động thủ thì đã thấy Vương Phi đoạt kiếm thích khách, chúng ta chưa kịp phản ứng thì đã thấy bóng trắng lướt qua, mỗi nơi bóng trắng đó đi qua là nơi có người ngã xuống nga

Giết xong, Vương Phi còn liếc chung quanh 4 phía, nhìn thẳng vào mắt mọi người, tin tưởng rằng Vương Phi đã sớm biết Vương Gia phái chúng ta theo dõi rồi"

Khóe môi Hoàng An Liêm cong lên thành một nụ cười. Hôm nay hỏi bọn họ cũng chỉ là vậy thôi, từ lúc Thiên Phong bẩm báo chuyện nàng bị ám sát, trong lòng hắn đã rõ ràng nàng sẽ đánh lại được rồi. Nữ nhân này nhìn qua có vẻ đơn thuần, kì thực nàng lại rất âm hiểm. Nhìn qua nàng chỉ là một nữ tử yếu ớt không hề có lực nhưng lại ẩn giấu võ công thâm hậu cùng mưu kế tài tình. Nữ nhân này, hắn thích !

4 tên thị vệ Ngu Công, Tử Tử, Thiên Chư và Trần Văn lần nữa liếc nhau khó hiểu. Vương Gia sao lại cười ? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy ?

Thình lình, hắn cất tiếng : "Chuẩn bị ngựa đi, ta muốn tới Diệp quốc"

Đám Ngu Công tiếp tục dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn nhau. Kỳ quái, rốt cuộc là Vương Gia làm sao ta ? Hai mươi mấy năm cuộc đời đây là lần đầu tiên họ thấy Vương gia của họ có biểu hiện kỳ lạ như thế này.

21. Chương 21 : Đời Đời Kiếp Kiếp

Từ nô tỳ tới lính canh gác đi theo đều có thể thấy rõ ràng một điều : Từ khi An Nhiên công chúa và Diệp Diễm công chúa trở về, Thái tử và Thái tử phi rất dễ cấu bẩn, hay khó chịu, không vừa ý một chút là la lối om sòm.

Trong xe ngựa của nàng cùng An Nhiên.

An Nhiên nhìn gương mặt lãnh đạm của Diễm My đang hướng ra phong cảnh bên ngoài bất giác nhớ tới chuyện mấy ngày trước : "Diễm Nhi, may là lúc về có muội đi cùng. Nếu không thì sợ rằng bây giờ tỷ đã sớm chết rồi. Cũng may là muội võ công cao cường, nếu không thì lại thêm một thi thể, ta nhất định sẽ trách mình ngu ngốc mà kéo muội đi theo"

Diễm My buông rèm xuống đáp lời : "Kể cả muội không biết võ công cũng vậy thôi, chúng ta nhất định an toàn. Có lẽ tỷ không biết nhưng muội rất rõ ràng, từ lúc chúng ta khởi hành đã có người đi theo bảo vệ chúng ta rồi"

"Muội biết là người của ai không ?"

Nàng nghiêng đầu : "Muội từng thấy một lần rồi. Họ là người của Liêm vương gia"

An Nhiên gật đầu : "Cho dù là vậy, cũng may là có muội đi cùng ta"

Hết đề tài trò chuyện, bầu không khí trở về trạng thái im lặng.

"Diễm Nhi, muội sống tốt không ?"

Trầm mặc một lúc nàng mới trả lời lại câu hỏi của An Nhiên : "Tạm tính là tốt đi. Muội với hắn còn chưa động phòng"

An Nhiên nghe tới mấy chữ chưa động phòng thì thất kinh : "Sao lại thế ? Muội cùng hắn kết hôn tính ra cũng được hơn nửa tháng rồi còn gì, sao còn chưa động phòng nữa"

Nhìn vẻ thất kinh của vị tỷ tỷ này, gương mặt nàng lộ ra vẻ bất cần mà trả lời : "Không động phòng càng tốt. Nếu hắn cưới thêm thê thiếp vào cũng được hết, muội không sao. Chỉ cần đám thê thiếp ẻo lả đó đừng lượn lờ tới tấm cung của muội nói những lời khó nghe chọc tức muội là được rồi. Không động phòng, sau này xảy ra chuyện gì đó, hắn hừ muội, muội còn giữ được tấm thân này. Hắn hừ muội, muội vẫn có thể tự mưu sinh sống tốt. Nhưng nếu sau này có một ngày muội yêu hắn mà hắn cũng thực sự yêu muội, đến

lúc đầy muối mới tự nguyện dâng một thân này cho hần. Nếu hần ép buộc muối, muối nhất định làm cho hần sống không bằng chết”

An Nhiên bị những lời này của Diễm My làm cho đứng hình. Sau khi tiếp thu được, nàng liền nói : “Diễm Nhi, ta hi vọng muối có thể tìm được một nam nhân đời đời kiếp kiếp chỉ nguyện yêu một mình muối. Đời đời kiếp kiếp chung thủy với một người, đây từ lâu đã là ước nguyện của tỷ rồi. Hi vọng là có thể thành hiện thực”

Lần này, Diễm My im lặng từ chối cho ý kiến. Ở thời đại này, kiếm được một nữ tử mang tư tưởng như An Nhiên thật khó như lên trời. Sống ở thế giới cổ đại mà An Nhiên lại mang tư tưởng có thể hiểu là 1 chồng 1 vợ mà sống, quả thực cực kì hiếm.

Đột nhiên, nàng lên tiếng : “Biển người mệnh mông, chắc chắn sẽ có một người thật tâm thật lòng, một người không bị nhan sắc chúng ta mê hoặc, không bị danh phận của chúng ta cám dỗ, không yêu chúng ta vì nhan sắc diễm lệ, không yêu chúng ta vì danh phận mà yêu chính con người chúng ta, đời đời kiếp kiếp tình nguyện bên cạnh chúng ta kể cả những lúc chúng ta ốm đau, nhan sắc phai tàn hay không có thân phận địa vị gì hết”

22. Chương 22 : Dương Diễm Tịch

3 ngày sau...

Sau mấy ngày cuối cùng họ cũng trở về hoàng cung Diệp quốc. Hoàng hậu nghe tin con út của mình trở về liền lập tức đi tới Ngọc Dương điện – Nơi ở trước kia của Diễm My để thăm.

Vừa nhìn thấy Diễm My vào phòng, bà lập tức đứng dậy : “Diễm Nhi, con trở về rồi”

Nhìn gương mặt giống y như đúc với người mẹ kiếp trước của mình, Diễm My cũng nhoen miệng cười : “Mẫu hậu, con về rồi”

Dương Diễm Tịch vẫn tươi cười : “Nào, con đi đường mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi”

Khi nàng vừa an vị, Dương Diễm Tịch lại tiếp tục hỏi han : “Diễm Nhi, con sống tốt chứ ? Liêm vương gia thế nào ? Con đã có tin gì chưa ?”

Nàng vẫn như cũ, giữ gương mặt vui cười : “Mẹ, con sống tốt. Còn...con vẫn chưa có”

Tin gì trong lời Hoàng hậu chắc chắn là hỏi nàng đã có thai chưa. Nàng vẫn còn một thân thanh băng ngọc khiết thì làm sao mà có cho được.

Hoàng hậu thở dài : “Diễm Nhi, con nhất định phải cố gắng. Bởi vì sau này, phu quân là người chúng ta không thể dựa dẫm hết cuộc đời. Nhất định phải có một đứa con trai vì sau này nó mới là chỗ dựa vững chắc cho con. Con phải nhân lúc tuổi còn trẻ nhan sắc còn xuân mà giữ chặt tình cảm, nếu không đợi mấy năm sau, tuổi xuân đã hết, nhan sắc phai tàn thì sợ là không thể làm gì thêm nữa”

Diễm My nhìn ánh mắt đầy lo âu mà Hoàng hậu dành cho mình, nhẹ nhàng trả lời : “Mẫu hậu, xinh đẹp chỉ khiến người đàn ông dừng chân lại, thông minh mới khiến người đàn ông nguyện ý bên cạnh mình. Cho dù mấy năm sau khi không còn được sủng ái nữa mà lại chẳng có đứa con nào, con vẫn tin bản thân mình có thể tự nuôi sống mình mà sống hết một quãng đời còn lại”

“Diễm Nhi, con phải hiểu đây là thế giới của đàn ông. Đàn bà như chúng ta chỉ có thể dựa dẫm vào mà nuôi sống bản thân. Ta biết con tài giỏi nhưng vẫn khuyên con đừng đề cao mình quá, núi cao còn có núi cao hơn, đừng tự kiêu quá mức kéo một ngày kết quả không thể lường được”

Tuy những lời này có đôi chút khó nghe nhưng nàng biết, đây là mẫu hậu thực sự quan tâm nàng nên mới khuyên nhủ như thế. Giấu đi những suy nghĩ, tư tưởng hiện đại của mình, Diễm My gật đầu : “Mẫu hậu, con biết”

Nhìn gương mặt không phải là dạng đáp qua loa cho có của con gái mình, Diễm Tịch gật nhẹ đầu. Dương Diễm Tịch nàng đây chỉ hi vọng cô con gái mới 18 tuổi của mình thực sự có thể thấu hiểu được hết tất cả, tự bảo vệ mình trước những mưu mô toan tính.

Chỉ là, Dương Diễm Tịch không hề biết đây không phải nữ nhi mới 18 tuổi đầu ngây thơ nữa. Trong thân xác con gái bà, chính là tâm hồn cùng suy nghĩ của Đệ Nhất Sát Thủ đã 24 tuổi, đã trải qua muôn vàn sóng gió ở thế kỉ 21 hiện đại.

23. Chương 23 : Muốn Nàng Bẽ Mặt

Buổi tối :

Hoàng thượng mở yến tiệc mừng nàng trở về quốc. Đến lúc này, Diễm My mới có dịp quan sát một số người. Yến tiệc tề tựu đầy đủ 16 hoàng tử của Diệp quốc, 10 vị phi tần, 8 vị công chúa và một số tiểu thư con nhà tể tướng hoặc trọng thần trong triều. Bên phải nàng là An Nhiên, bên trái là Ngũ công chúa Diệp Yến Vy – 15 tuổi, đối diện thì là Thượng Quan Chỉ Dung – Tiểu thư nhà tể tướng Thượng Quan, 18 tuổi. 2 người còn lại là Diệp Yến Đào – Tam công chúa và là tỷ muội ruột thịt của Diệp Yến Vy, hiện 17 tuổi cùng với Mộ Loan Châu – Tiểu thư nhà Mộ gia, 17 tuổi. An Nhiên như cũ, một thân bạch y. Nàng vận sa y xanh nhạt trang nhã. Bên cạnh thì Diệp Yến Vy mặc đồ đỏ nổi bật, Diệp Yến Đào khoác lên mình bộ váy màu hoa đào đúng như tên nàng ta. Hai người Mộ Loan Châu thì mặc đồ hồng phấn, Thượng Quan Chỉ Dung thì là màu tím nhạt.

Diệp Yến Đào, Diệp Yến Vy cùng Mộ Loan Châu và Thượng Quan Chỉ Dung trò chuyện rôm rả, An Nhiên thì có góp đôi câu, còn nàng thì vẫn giữ thái độ lãnh đạm từ đầu bữa tối giờ. Đột nhiên, Diệp Yến Vy quay qua hỏi nàng :

“Nhị tỷ, tỷ sống ở Hoàng quốc thế nào ? Liêm vương gia đối tốt với tỷ chứ ?”

Ngay sau đó, cũng vang lên tiếng của Mộ Loan Châu cùng Thượng Quan Chỉ Dung : “Đúng đó Nhị công chúa, Liêm vương gia đối với công chúa như nào ?”

Nàng treo lên mặt nụ cười giả tạo, đáp lời : “Liêm không hề nạp trắc phi hay có bất kì thị thiếp nào, một mình Vương phi tỷ sống rất tốt”

Câu này ngụ ý nói chính là, Hoàng An Liêm đối với Diệp Dương Diễm My ta rất tốt, vì ta mà không hề nạp trắc phi hay có bất kì thị thiếp nào, chỉ sủng một mình ta...

Diệp Yến Đào lúc này mới nói : “Nhị tỷ không thể độc chiếm như vậy được, thực không tốt”

Nàng vẫn trưng nụ cười giả tạo, tiếp tục trả lời : “Đã nhiều lần khuyên Liêm nhưng Liêm vẫn cứ nói là vương phủ chỉ cần một mình vương phi là đủ rồi. Ta cũng hết cách nói với Liêm”

Trong mắt Yến Đào ngập tràn ghen tỵ. Nàng từ lâu nghe danh Liêm vương gia đã rất hâm mộ, mong muốn được trở thành thê tử của người. Lúc nghe hoàng a mã nói muốn gả một công chúa cho Liêm vương gia, nàng liền hi vọng, mong ngóng đó là mình nào ngờ hoàng a mã lại chọn con tiện nhân này. Nhìn xem, ả dám gọi Liêm vương gia là Liêm nghe thân mật như vậy, nàng hận không thể thế chỗ cho con ả này. Đệ Nhất Tài Nữ thì sao chứ, còn thua kém xa với Liêm của nàng, chỉ có nàng, chỉ có Diệp Yến Đào nàng mới xứng đáng là người phụ nữ bên cạnh hắn !

Bắt gặp ánh mắt ghen tỵ ngập tràn của Diệp Yến Đào, nụ cười Diễm My treo lên càng đậm hơn. Nhìn ánh mắt ghen tỵ đó làm sao mà nàng không biết vị tam muội muội này có ý với hắn, đang hận không thể thay thế nàng mà.

Lúc này, thái giám hầu hạ đi tới, nói muốn nghe Diễm My đàn một khúc nhạc. Thái giám nói khá to, nhiều người nghe thấy liền nhao nhao : “Phải đó, Nhị Công Chúa mau đàn một bản cho chúng ta nghe đi”

Thấy vậy, Diễm My biết nàng không thể chối từ liền một thân xanh trang nhã đứng dậy. Lúc này, nhạc cụ mang ra, mọi người lần nữa xôn xao : “Đó không phải là Cẩm vĩ cầm hôm trước mới tìm được ở vùng đất xa xôi hẻo lánh nào đó sao, làm sao mà Diễm My biết đánh được ?”

“Ta cá với người nàng đánh được”

”Ta không nghĩ thế”

Cứ thế tiếng vọng vào tai Diễm My, lúc này nàng mới liếc mắt nhìn nhạc cụ, thở nhẹ nhõm. Là violin hay còn gọi là Vĩ cầm. Hoàng a mã này thật có ý, nghĩ nàng không biết chơi nên mới định làm nàng bẽ mặt sao, không đâu !

Nhìn ánh mắt lo lắng của hoàng hậu, Diễm My cười nhẹ trấn an : “Mẫu hậu, con không sao”

Sau đó, nàng cầm violin lên, bắt đầu làm một khúc nhạc.

24. Chương 24 : Hòa Tấu - Hận Thấu Xương Thấu Tử

Trong ánh trăng, thiếu nữ 18 tuổi trang nhã cầm cây đàn violin kéo từng nốt nhạc du dương vang vọng khắp sân đình. Tiếng đàn trong trẻo không hề mở đục cứ như vậy cất lên.

Đột nhiên, tiếng tiêu truyền tới.

Mọi người, bao gồm cả Diễm My đều sửng sốt. Không hẹn mà cùng hướng ánh mắt lên nơi phát ra tiếng tiêu.

Nam tử thổi cây tiêu trắng ngà mặc y phục tím đứng vững vàng trên mái ngói nhìn chăm chăm vào nàng. Cùng một lúc, tiếng tiêu và tiếng đàn violin vang lên, hòa hợp tới kì lạ.

Nam tử mặc áo tím đó chính là Hoàng An Liêm sau khi phi ngựa rồng rã ngày đêm. Nghe tiếng đàn của nàng truyền ra, hắn không nhận được cảm tiêu lên hòa tấu. Sau khi nhìn thấy Diễm My phản ứng lại, tiếp tục kéo violin của mình thì hắn hiểu được là nàng cũng đồng ý cùng hắn hòa tấu một bản nhạc. Cũng không tiếp tục đứng mãi trên mái ngói nữa, hắn vận khinh công di chuyển xuống chỗ nàng.

Nữ tử nhan sắc tuyệt trần nhắm nghiền mắt kéo violin cùng nam tử dung mạo anh tuấn và khí chất bất phàm thổi tiêu. Đây chính là tiền đồng ngọc nữ cùng biểu diễn.

Hai mắt nàng cùng hắn giao nhau, cực kỳ ấn ý mà kết thúc bản hòa ca này.

Tiếng vỗ tay lập tức nổi lên rầm rầm. Diệp Yến Đào nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Đợi khi tiếng vỗ tay dứt, Hoàng thượng bày ra vẻ tươi cười : “Hai con quả là xứng đôi”

“Phụ mẫu, Nhạc mẫu” Hắn cúi đầu nhẹ đáp một tiếng

Nàng nhìn Hoàng hậu : “Mẫu hậu, con về chỗ ngồi đây”

“Được”

Lúc đi xuống bên dưới, Hoàng An Liêm đột ngột nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng. Có chút sửng sốt nhưng nàng cũng không thể hiện ra ngoài mặt, sau vài giây thì lại nghĩ là dù gì đây cũng là Diệp quốc, nếu hắn muốn cùng nàng diễn một màn phu thê tình thâm thì cũng tốt.

Cung nữ đã đặt thêm một ghế vào bên trái của nàng. Hai người cùng ngồi xuống. Lúc này, bàn ăn đã trở thành bảy người.

Diễm My cười lịch sự : “Liêm, giới thiệu với chàng. Đây chính là ngũ muội muội của ta, tên là Diệp Yến Vy, 15 tuổi. Còn kia là tỷ tỷ ruột của Yến Vy, Yến Đào - Tam muội muội, đã 17 rồi. Người mặc đồ hồng phấn là Mộ Loan Châu, tiểu thư nhà Mộ gia, mặc đồ tím nhạt tên Thượng Quan Chỉ Dung, ái nữ nhà Thượng Quan. Bên phải ta là Đại tỷ tỷ An Nhiên, chàng cũng gặp qua rồi”

Bữa tiệc sau đó cũng yên bình diễn ra, Diệp Yến Đào thì liên tục nóng mắt trước cảnh tượng hắn cùng nàng liên tục gấp đồ ăn cho nhau. Tâm trạng của An Liêm thì vô cùng vui vẻ khi thấy Diễm My chủ động gấp đồ cho mình. Còn nàng đối với cử chỉ của phu quân mình thì vẫn nhận định là diễn màn phu thê tình thâm, ngoài ra còn cảm khái nghĩ : “Từ khi xuyên không, Đệ Nhất Sát Thủ Diễm My từ bao giờ phải sống kiểu diễn trò này ?”

oOo

Diệp Yến Đào nở nụ cười nhã nhặn : “Nhị tỷ tới rồi sao ?”

Diễm My cũng cười : “Tam muội hẹn ta ra tận đây không biết có chuyện gì ?”

Pặc

Nắm ngón tay Diễm My nắm chặt cổ tay đang chuẩn bị hạ cánh xuống má nàng của Diệp Yến Đào, tiếp tục nở nụ cười. Diễm khác biệt là nụ cười cùng ánh mắt nàng đầy khiêu khích.

“Tam muội muội, đừng kích động. Thành ý của Tam muội muội, ta biết rõ nhưng Liêm là của ta, ta không có ý chia sẻ tình yêu của mình”

Nói xong những lời này, thâm tâm Diễm My không khỏi bật ra ý nghĩ : “Quả nhiên là mình di truyền yếu tố diễn xuất từ mẹ mà, câu như này mà cũng nói ra được”

Diệp Yến Đào trợn mắt : “Người không xứng”

Diễm My vẫn giữ gương mặt vừa rồi mà trả lời : “Ta không xứng ư ? Mơ tưởng. Ta là công chúa dòng chính thất, là Đệ Nhất Tài Nữ vang danh thiên hạ. Người nghĩ Ngũ công chúa Diệp Đào người xứng ? Người chỉ là do Hoàng a mã cùng Lương phi sinh ra, thân phận còn không thể sánh cùng chàng nữa. Đừng quên chàng là Tam hoàng tử dòng chính thống như ta. Công chúa dòng chính thất của Diệp quốc cùng hoàng tử dòng chính thống của Hoàng quốc địa vị ngang hàng. Ta là Đệ Nhất Mỹ Nữ, nhan sắc ta cũng tương xứng với chàng, hôm nay không phải người đã chứng kiến tận mắt sao ? Muốn dành với ta, không dễ”

Nói xong liền bỏ cổ tay đã đỡ lấy của Diệp Yến Đào ra, cầm khăn lau lại tay, tiếp tục nói thêm một câu : “Động vào người chỉ làm ta thấy dơ bẩn”

Nói xong, thân ảnh màu xanh trang nhã liền biết mất để lại Diệp Yến Đào với cơn hận thấu xương thấu tủy.

25. Chương 25 : Chỉ Mong Là Vậy

Nhìn người trước mặt mình từ lúc vào điện tới bây giờ vẫn chưa hề mở miệng, An Nhiên quay lại nói với cung nữ : “Các người lui trước đi”

Đám cung nữ tất nhiên hiểu ý, hành lễ một cái rồi đi ra ngoài, cũng không quên đóng cửa vào.

An Nhiên xoay xoay ly trà trong tay : “Có chuyện gì mà đến tìm tỷ ? Đã giờ này rồi, trời cũng sắp sáng”

Người ngồi đối diện Diệp Dương An Nhiên lúc này – Diệp Chiến Vũ cất giọng trầm trầm : “Tỷ có cảm thấy Diễm muội có gì kì lạ không ?”

An Nhiên ngừng xoay ly trà, nhẹ nhàng cau mày : “Con bé vẫn như xưa. Vẫn là cái tính cách như thế, chỉ là...” Nói đến đây thì ngừng lại, thở dài.

Diệp Chiến Vũ tất nhiên hiểu được tỷ tỷ mình cảm thấy điều kì lạ, liền tiếp tục : “Đệ vẫn là thấy Diễm muội có một chút gì đó khác xưa nhưng không sao diễn tả ra được”

An Nhiên buông tay khỏi chén trà, khép hờ đôi mi : “ Lần này về, tỷ cùng Diễm Nhi gặp ám sát. Tim tỷ còn đang muốn rớt ra khỏi lồng ngực thì con bé lại bình tĩnh đến kì lạ. Một sự bình tĩnh tựa hồ như đã quá quen, và nếu tỷ nhìn không nhầm thì trong mắt con bé chứa một vài tia khinh miệt”

Diệp Chiến Vũ không nói gì, An Nhiên thở hắt một hơi rồi lại tiếp tục : “Ngày lúc đó, con bé xuất thủ. Vừa chớp mắt một cái đã thấy nó nhanh như chớp đoạt được kiếm của đối phương. Ngay lúc tỷ bình tâm trở lại thì nó cũng tiêu diệt hết rồi. Bộ đồ trắng nhiễm huyết đến gần như đỏ hết nhưng gương mặt nó lại lạnh tanh. Gương mặt lạnh tanh mang vài tia ác độc cùng với bộ đồ với màu đỏ đa phần, kiếm trắng còn rơi xuống từng giọt máu của kẻ thù đứng đó, giữa khung cảnh rừng bạt ngàn cây xanh cứ như một nữ hoàng kiêu ngạo, y hệt lời tiên đoán năm đó”

An Nhiên dứt lời, không khí im lặng một hồi, Diệp Chiến Vũ thở dài rồi nói : “Quả nhiên là càng ngày càng giống lời đại sư năm đó nói. Muội muội bảo bố chúng ta bao bọc bao nhiêu năm nay cũng sẽ có một ngày trưởng thành, có lẽ cũng thực sự trở thành nữ hoàng của Diệp quốc. Tính tình Diễm muội, tuy lúc đó chấp thuận nhưng trong lòng chắc chắn sẽ cự tuyệt Liêm vương gia. Bản tính nó giống hệt tỷ, cả đời này, giữa biển người mệnh mông chỉ muốn kiếm tìm một người thật lòng yêu thương mình, nguyện cả đời vì mình không nạp thê nạp thiếp. Liêm vương gia tuy bây giờ chưa có nạp nhưng vài năm sau trong phủ cũng chắc

sẽ có đông đảo thê thiếp rồi. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, chỉ sợ nó lơ yêu Liêm vương gia nhưng cứ ngày qua tháng lại chứng kiến hấn ta đóng đưa cùng với thê thiếp sẽ tổn thương nặng nề”

An Nhiên lúc này mới ngẩng đầu : “Con bé là người kiên quyết. Nó nói với tỷ, nó còn chưa hề cùng Liêm vương gia động phòng. Nó nói với tỷ, nó sẽ cố gắng sống cho trọn vẹn, sống để cho mình mãi mãi không phải chịu thêm tổn thương nào. Nó chịu quá nhiều đòn đau rồi, chịu nhiều hơn cả chúng ta”

“Chỉ hi vọng là vậy. Chỉ mong nó có thể sống trọn vẹn đúng như lý tưởng của con bé”

“Chỉ mong là vậy”

26. Chương 26 : Thượng Quan Chỉ Dung

Diễm My cùng Hoàng An Liêm cũng không nghĩ tới được hôm nay Diệp Trường Tiêu lại nạp thiếp. Hóa ra hôn lễ này đã được ban xuống từ mấy tuần trước song lại đợi “ngũ quốc so tài” xong mới làm lễ. Vì chỉ là nạp thiếp nên cử hành hôn lễ cũng không có long trọng so với đám cưới của Diệp Thủy Điều Dao. Với cả, thành thân hôm nay cũng chẳng phải công chúa một nước nào mà chính là nữ nhi nhà Thượng Quan – Thượng Quan Chỉ Dung.

Tuy không có long trọng nhưng dù sao cũng là tiểu thư nhà tể tướng trong triều, hoàng thượng cũng tổ chức tiếp một buổi yến tiệc nữa.

Thượng Quan Chỉ Dung khoác lên mình bộ hỷ phục gồm nhiều lớp, đầu cài đến mấy chục cây trâm vàng hình hoa to lớn nhỏ bé đủ cả, bước đi uyển chuyển tiến vào. Bên trên, Thái tử Diệp Trường Tiêu cũng mặc đồ đỏ, nụ cười động nơi khóe môi.

Công công liền cất cao giọng : “Nhất bách thiên địa”

“Nhị bách cao đường”

“Phu thê giao bách”

Từ hôm nay thân phận của Thượng Quan Chỉ Dung chính thức từ Thượng Quan tiểu thư hóa thành Thượng Quan Trắc Phi. Bây giờ dù ít hay nhiều cũng đủ thấy Hoàng Thượng có ý truyền ngôi cho Thái tử, nếu tương lai Diệp Trường Tiêu trở thành Tân Hoàng Thượng kế nhiệm thì Thượng Quan Trắc Phi của ngày hôm nay lại sẽ một bước trở thành Hoàng Quý Phi, hoặc không thì cũng là một trong những vị phi tần có địa vị cao. Mỗi đêm qua nàng ta gặp nàng còn phải nhún mình kêu Diệp Diễm Công Chúa, hôm nay đổi lại nàng gặp nàng ta thì nàng hành lễ gọi một tiếng Thượng Quan Trắc Phi. Hơn nữa, hôn lễ này đối với Diệp Chiến Vũ thì hoàn toàn là bất lợi. Kết hôn cùng nữ nhi nhà tể tướng, địa vị của Diệp Trường Tiêu sẽ càng được củng cố hơn.

Lúc này, đại não của Diễm My bỗng cảm nhận được tay mình có thứ gì đó âm ẩm. Cô lập tức đưa mắt xuống nhìn. Chỉ thấy bàn tay thon dài của cô bị bàn tay to lớn của Hoàng An Liêm nắm chặt. Đang lúc muốn mở miệng nói, Thượng Quan Chỉ Dung đi tới cướp lời : “Tình cảm của hai người quả thực sâu đậm”

Não của Diễm My nhanh chóng bật ra ý nghĩ : “Đây là bên ngoài, phải diễn phu thê tình thâm” Thế là, nụ cười giả tạo xuất hiện trên gương mặt tinh xảo của Diễm My : “Thượng Quan Trắc Phi quá khen”

Thượng Quan Chỉ Dung mỉm cười : “Theo lý tuổi ta ít hơn, phải gọi công chúa một tiếng tỷ tỷ rồi”

Nụ cười của Diễm My vẫn treo trên gương mặt diễm lệ, giọng nói nhẹ nhàng bình thản : “Thượng Quan Trắc Phi nói thế thực không phải rồi. Trên danh nghĩa, gặp Thượng Quan Trắc Phi thì Diệp Diễm ta đây phải gọi một tiếng tỷ tỷ mới đúng lễ nghĩa”

Nói xong, bàn tay liền thuần thục nâng ly rượu, ánh mắt nhìn sang phía Hoàng An Liêm. Cả hai người một đôi phu thê lập tức kính rượu, không hẹn mà cùng đồng thanh : “Chúc Thái tử cùng Trắc Phi trăm năm hạnh phúc”

Diệp Trường Tiêu cùng Thượng Quan Chỉ Dung gật đầu, cũng không quên chúc lại hai người bọn họ mãi mãi bên nhau.

Quá trưa, yến tiệc kết thúc.

oOo

Cả một buổi chiều, Diệp Dương Diễm My chui đầu vào trong phòng, cũng chưa hề ngó ra bên ngoài. Hoàng An Liêm nhìn thân ảnh bận rộn chạy tới chạy lui khê cong khóe môi. Nhìn vẻ mặt thâm trầm lúc sáng của nàng nên hắn mới thử một lần, nắm lấy tay nàng xem kết cục thế nào. Vốn cũng không ngờ được nàng lại mặc nhận hành động này nha ~ Có phải cuối cùng đã có một xú rung động gì với hắn không.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi càng rực rỡ. Cũng không ở lại lâu, Hoàng An Liêm sau đó cũng bí mật rời đi.

(P.s : Khổ thân Liêm ca ~ Áo tưởng quá đi à !!!! Nếu ảnh mà biết lúc đó Diễm My tỷ tỷ nghĩ là anh muốn diễn trò thì không biết thế nào !!!)

oOo

Sau một buổi chiều rúc ở trong phòng, Diễm My mở cửa bước ra trước hiên hóng một chút gió, khóe môi đọng lại nụ cười gian ác. Trên giang hồ, Rose không chỉ nổi tiếng về sự quyết đoán, về lạnh lùng bí ẩn cùng thủ đoạn ghê tởm tàn nhẫn, nàng còn nổi tiếng là độc thủ.

Ngoài võ thuật, độc thuật của nàng cũng không hề thua kém bất cứ kẻ nào trên giang hồ. Tuy đã nhiều phen nguy hiểm tưởng chừng mất mạng khi đối mặt với độc của kẻ thù nhưng trong gang tấc nàng tìm được cách phá giải. Mà trong cái rủi cũng có cái may, mỗi lần nhận độc của kẻ thù thì nàng cũng biết thêm một số loại độc mạnh để nàng chế tạo thuốc độc chỉ thuộc về riêng mình, cách giải chỉ mình nàng biết được. Nhưng mà số lần đối mặt với cái độc của kẻ thù của nàng chỉ có 2 lần chứ không phải lúc nào cũng trùng trùng điệp điệp như gặp kẻ ám sát.

Bận rộn cả một buổi chiều, dựa trên thủ pháp dịch dung, nàng tạo được loại độc tính hủy dung. Mà độc tính hủy dung này, dĩ nhiên chính là dành cho Thượng Quan Chỉ Dung rồi. Tuy nhiên, dung nhan của Thượng Quan Chỉ Dung bị hủy thì hắn chỉ bị thất sủng thôi. Bởi vì chồng lưng cho nàng ta chính là cả nhà Thượng Quan nên nàng tin tưởng Diệp Trường Tiêu cho dù thế nào cũng sẽ không có vút cho Thượng Quan Chỉ Dung một hư thư đâu. Nàng làm vậy thì tuy Thượng Quan Trắc Phi cũng vẫn sẽ là Thượng Quan Trắc Phi thôi nhưng dung nhan của nàng ta sẽ xấu hơn cả quỷ. Dù sao Chỉ Dung cũng là một mỹ nữ có tiếng ở Diệp quốc, dung nhan nàng ta lúc bị hủy nhan sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ thôi.

Đối với một nữ nhân giống Thượng Quan Chỉ Dung, thứ quan trọng đối với bọn họ chắc chắn là danh tiếng, địa vị, dung nhan. Dung nhan của mình bị hủy, danh tiếng không còn như trước nữa chắc chắn là đả kích với nàng ta. Nàng tin tưởng nàng ta sẽ liên tưởng được, sau này khi Diệp Trường Tiêu đăng cơ, chắc chắn sẽ hưu nàng ta. Mà với dung nhan này, chỉ sợ nàng ta cả đời không chồng rồi.

Nhưng mà trường hợp đó chỉ xảy ra khi Diệp Trường Tiêu đăng cơ thành công, còn nàng sẽ tận tâm tận lực để ngăn chặn điều đó. Diệp Trường Tiêu đăng cơ, đối với người của Hoàng hậu thì tuyệt đối là không lợi nhưng trăm mối hại. Nhưng mà cho dù thế nào nàng cũng quyết phải để dung nhan của Chỉ Dung bị hủy.

Nhìn bầu trời chưa đầy hai canh giờ sẽ sáng, Diễm My ẩn thân vào bóng tối, phi về Diệp Thái điện. Thời gian này hai người bọn họ muốn ân ái chắc chắn cũng xong rồi, đang mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ thôi. Hơn nữa đối với những tên thị vệ đã canh gần hết đêm thì chắc chắn chúng sẽ từ từ buông lỏng, đây là cơ hội thích hợp ra tay nhất.

Trong phòng ngủ của Diệp Trường Tiêu xuất hiện bóng hình toàn đen là đen của Diễm My. Nàng cũng không định đem toàn bộ độc dược này đổ sạch lên mặt của Chỉ Dung mà là bỏ vào đồ trang điểm của nàng ta. Dạng độc dược hôm nay nàng chế ra là dạng bột phấn, bỏ vào đồ trang điểm thì nếu không dùng kim bạc thử thì cũng không biết được có độc. Nhưng mà ai đời lại đi thử vào đồ trang điểm chứ, từ xưa đến nay người ta chỉ dùng kim bạc để thử thức ăn đồ uống mà thôi.

Son môi, phấn má, phấn mắt đều bị nàng trút hết độc phấn vào. Hơn nữa độc phấn của nàng cũng không phải có tác dụng ngay và luôn mà khi gặp phải thứ tương khắc với nó thì nó mới phát huy tác dụng. Thứ tương khắc với độc phấn của nàng hôm nay chính là trà Long Tinh. Long Tinh là một loại trà rất thơm, nghe đâu còn có tác dụng dưỡng nhan sắc nên phàm là nữ tử hậu cung đều thích uống. Cái này có lợi rất

lớn đó là khi dung nhan nàng ta bị hủy, hẳn thứ đầu tiên mọi người nghĩ đến sẽ là chén trà Long Tĩnh của nàng ta có độc rồi.

oOo

Sáng hôm sau :

Thái hậu cho mời mọi người tới ăn một bữa cơm. Nàng ở Diệp quốc cũng có tầm ảnh hưởng nên bữa cơm này cũng không có vắng mặt nàng. Hơn nữa, Thái hậu nói cũng là để Thượng Quan Trắc Phi dâng trà kính Hoàng thượng, Hoàng hậu ở đây luôn. Mọi người nghe vậy cũng không có ai phản đối.

Chỉ là, Diễm My có chút không ngờ loại trà được sử dụng hôm nay lại là trà Long Tĩnh. Cái này không khỏi quá trùng hợp đi. Sáng nay nàng ta chắc chắn dùng không ít đồ trang điểm đầu, hiện tại uống trà Long Tĩnh mà nói thì nhan sắc nàng ta sẽ bị hủy ngay tại Thiên Vĩnh cung, ngay trước mắt mọi người.

Hiện tại ở Thiên Vĩnh cung cũng chỉ có Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thượng Quan Chỉ Dung, Diệp Thủy Điều Dao, Diệp Trường Tiêu, nàng và cuối cùng là Diệp Dương An Nhiên. Tính cả nàng thì là tám người. Đây là Thiên Vĩnh cung nên Thái hậu xuất hiện cũng không có gì lạ, Hoàng thượng và Hoàng hậu xuất hiện cũng là điều tất yếu vì họ là ba mẹ chồng của Thượng Quan Chỉ Dung. Diệp Thủy Điều Dao đến đây với tư cách là bà cả, Diệp Trường Tiêu thì là phu quân rồi. Chỉ có nàng cùng An Nhiên, xuất hiện ở đây thì là do là con ruột Hoàng hậu, lại có chút không liên quan. Nhưng nàng đối với cái không liên quan này cũng không đếm xỉa, có thể chứng kiến được khoảnh khắc Thượng Quan Chỉ Dung bị hủy nhan cũng không tệ.

Dâng trà cho ba mẹ chồng xong, Thượng Quan Chỉ Dung cung kính nâng lên chén trà uống. Uống xong, gương mặt cùng thân thể cũng không chút chuyển biến gì, bàn tay nhẹ nhàng đặt chén trà lên khay, sau đó nhận khay từ cung nữ, mang khay lên cho hai vị vừa uống xong đặt chén xuống.

Lúc giao khay lại cho cung nữ, trên mặt Thượng Quan Chỉ Dung bắt đầu xuất hiện biến hóa nhỏ nhưng nàng ta vẫn may mắn không hề hay biết. Đây cũng chính là một chỗ hay, tốc độ hủy nhan không phải liền bộc phát luôn mà là từ từ bộc phát lên, thẳng đến khi dung nhan bị hủy gần hết thì Thượng Quan Chỉ Dung mới ý thức được thôi.

Đầu tiên chính là xuất hiện mụn nhỏ. Nếu không để ý kĩ thì sẽ không thấy nhưng là Diễm My ngay từ đầu đã chú ý nàng ta, sao có thể không nhìn thấy.

Diệp Thủy Điều Dao kinh hô : “Dung muội, mặt muội...”

Thượng Quan Chỉ Dung không hề biết chuyện gì, quay qua hỏi : “Dao tỷ, mặt muội làm sao ?”

Mặt Thượng Quan Chỉ Dung lúc này đã xuất hiện vô số mụn nước ở khắp nơi, nhìn vào đều thấy khiếp sợ.

Thái hậu hoảng hốt : “Mau, mau truyền thái y”

Bà vừa dứt lời, Thượng Quan Chỉ Dung cũng nhìn thấy được dung nhan hiện tại của mình trong gương mà cung nữ vừa rồi khẩn cấp mang đến. Mặt nàng ta trợn to : “Sao lại thế này, không thể nào”

Mụn nước xuất hiện cũng không lâu liền vỡ tan ra. Trên mặt Thượng Quan Chỉ Dung liền xuất hiện những vết sẹo xấu xí. Nàng ta kinh hô : “Không thể nào, không thể nào, dung nhan, dung nhan của ta sao lại thế này”

Hoàng thượng hét to : “Lập tức cho người điều tra. Trà Long Tĩnh này chắc chắn có độc”

Tình huống bây giờ ở đại sảnh Thiên Vĩnh cung chỉ có thể nói là vô cùng hỗn loạn. Khóe môi Diễm My xuất hiện một nụ cười ngạo nghễ nhưng rất nhanh đã tắt.

27. Chương 27

“Tiểu thư, người yên tâm đi. Hoàng thượng đã hạ lệnh điều tra rồi, chắc chắn sẽ bắt được kẻ hạ thuốc thôi”
Nha hoàn thân cận của Thượng Quan Trắc Phi – Xảo Vân nói

Thượng Quan Chỉ Dung đã qua cơn sock sau khi bị hủy dung, hiện tại gương mặt xinh đẹp thoát tục khuynh đảo một thời bị những vết thâm đen xấu xí lấp đầy khiến nàng ta phải mang lên chiếc mạng che mặt màu tím.

“Ta chỉ nghĩ duy nhất Nhị công chúa thôi”

Không đợi cho Xảo Vân hỏi, Thượng Quan Trắc Phi khép hờ mi mắt : “Chúng ta từ hồi bé đã luôn chèn chọi đối lập nhau. Năm Diệp Dương Diễm My mười hai tuổi, có nhớ ta từng thiết kế để nàng ta nháo trong lúc Hoàng thượng cùng đế vương An quốc gặp mặt không ? Ai ngờ nàng ta nhận ra ý đồ của ta, cắn chặt môi chịu đựng sau đó ra hiệu cho tỷ nữ bên cạnh. Cuối cùng sự yên việc lành, ả tiện nhân đó không bị quả trách”

Xảo Vân rót cho nàng một cốc nước, vừa rót vừa hỏi : “Nếu vậy tiểu thư sao không bẩm báo lên Hoàng thượng”

“Người nông cạn vừa thôi. Bẩm lên Hoàng thượng, không có chứng cứ xác thực, khẳng định người mất mặt chỉ có ta thôi”

Ngừng một lát, nàng ta lại nói : “Nhưng ta sẽ gửi quà đáp lễ sớm thôi”

oOo

“Là nàng phải không ?”

Diễm My khẽ cười : “Nhìn ta chế thuốc suốt một buổi chiều như vậy rồi còn hỏi cái gì nữa”

Hoàng An Liêm cũng không ngạc nhiên lắm với chuyện nàng dù chế thuốc vẫn phát hiện ra mình, thư giãn trên vông : “Cũng tốt, chia rẽ được một chút trong mối quan hệ của Thượng Quan với Thái tử”

Nàng nhấp một ngụm trà, hỏi : “Bao giờ chúng ta về Hoàng quốc”

Hắn khép hờ mi mắt, đưa cái vông : “Nếu nàng không muốn trì hoãn lại thì sáng mai liền về đi. Chút nữa vẫn là nên qua Đông cung của Thái tử tình giả ý giả với Trắc Phi một chút”

Nàng gật đầu : “Vây cũng được. Ta cũng chẳng muốn nán ở đây lâu”

28. Chương 28

Diễm My nhẹ nhàng bước xuống kiệu. Ngay lập tức, một trận ồn ào bàn tán truyền tới tai :

Người qua đường A : “Nhìn kìa, Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân đấy”

Người qua đường B : “Tiên nữ, tiên nữ giáng trần”

Người qua đường C : “Quả thật không phải hư danh a

Nhị công chúa của chúng ta quả nhiên tuyệt sắc nhân gian”

...

“Diệp Diễm công chúa, mời” Tỷ nữ dẫn nàng đến trước Vân Các điện nơi Thượng Quan Chỉ Dung ở kính cẩn thưa.

Diễm My mặc xiêm y màu hồng phấn, tóc được tết một kiểu cầu kỳ bước vào, nhún mình hành lễ : “Thượng Quan Trắc Phi”

Tuy đôi bàn tay nổi đầy gân xanh nhưng giọng nàng ta vẫn bình thản làm nàng cảm khái quả thực che giấu quá giỏi : “Diễm muội muội, ngồi xuống đi”

Nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện mặt nàng ta, nàng cất lời : “Nghe nói Thượng Quan tỷ tỷ bị trúng độc nên muội muội tới thăm, thuận tiện tặng chút quà cưới”

Thượng Quan Chỉ Dung cười nhếch mép : “Cảm tạ”

Diễm My liếc mắt nhìn về phía nha hoàn, nha hoàn hiểu ý lập tức dâng đồ lên. Nàng lại nói : “Chỉ là chút quà hèn mọn, hi vọng tỷ tỷ không chê”

“Quà không là vấn đề, ta chỉ cảm tạ thành ý của muội muội”

“Vây đồ cũng đã tặng rồi, Diễm My xin về trước. Mong Thượng Quan tỷ tỷ nhanh chóng khôi phục nhan sắc”

Không chờ Thượng Quan Chỉ Dung đáp lời, nàng lập tức đứng dậy. Trước khi bước ra cửa, quay đầu lại nhưng không nói lời nào, chỉ nở nụ cười đầy khiêu khích.

“Choang”

Tiếng đồ vỡ vang lên, biểu thị cho cảm xúc tức giận của Thượng Quan Chỉ Dung.

Lễ vật nàng tặng nàng ta chính là bức tranh chữ do chính nàng hạ bút. Tranh, chính là hai bông hoa thược được đang nở rộ, bên cạnh chính là dòng chữ rồng bay phượng múa : “Nếu không đẹp, sớm muộn thược được cũng phát huy tác dụng”

Hoàng An Liêm đang cầm cúi vào đồng giấy tờ, thấy Diễm My về thì cũng không dừng bút, tay vừa viết vừa nói : “Ngày mai, chúng ta đổi lộ trình 1 chút”

“Đi đâu nữa sao ?” Nàng hỏi

Hắn vẫn cầm cúi : “Qua thành Tống Bình xử lý chút chuyện”

“Chuyện gì vậy ?”

“Thành Tống Bình nằm gần biên giới giáp với Hiên Viên quốc. Mà Hiên Viên quốc đang chiến tranh với Biên Định quốc nên rất nhiều người dân Hiên Viên quốc chạy sang thành Tống Bình”

Đối với chuyện chiến tranh này, Diễm My cũng chẳng bày tỏ thái độ gì. Mấy nước này chiến tranh với nhau cũng chỉ dùng vũ khí lạnh thôi, cùng lắm thì máu chảy thành sông thôi. Theo nàng nghĩ, nhìn mấy vụ nổ bom liên hoàn được tạo ra dưới tay Rose cùng mấy trận chiến của tổ chức thì còn kém xa. Dân chạy loạn thế nào cũng không ảnh hưởng đến nàng, thay đổi đến thành Tống Bình trước cũng được, để nàng thưởng cảnh ngoạn sắc một chút cũng không tệ.

...

Đêm nay, Diễm My lại vận lên bộ đồ đen, tránh thoát sự tuần tra của cảnh vệ mà tới Diệp An điện – Nơi ở của Đại công chúa – Diệp Dương An Nhiên.

Nhẹ nhàng gọi An Nhiên dậy, sau khi thấp hết nền lên, An Nhiên mới ngạc nhiên hỏi nàng : “Muộn vậy rồi sao muội còn chạy tới đây?”

Rút từ trong túi áo mình ra một bộ trăm cài gồm 10 cái, nàng đưa cho An Nhiên : “Tỷ tỷ, sáng mai muội sẽ về Hoàng quốc. 10 cây trăm này, cho tỷ để phòng thân”

An Nhiên nhìn bộ dáng của nàng, sửng sốt : “Yên tâm, tỷ có rất nhiều trăm để đâm mà”

“Không giống” Diễm My lắc đầu. Nói rồi, nàng mở chiếc hộp ra. Bên trong 10 cây trăm đều được làm rất tinh xảo chia thành 2 lớp. Nàng chỉ vào lớp thứ nhất, có năm cây trăm được khắc ngọc bích, đều có hình hoa lan tinh xảo : “Năm cây trăm, muội đã tẩm thuốc mê vào rồi. Cũng không phải loại thuốc mê bình thường mà là loại cực phẩm, hôn mê sẽ rất lâu” Tiếp đó, trở vào lớp thứ hai, cũng có năm cây trăm nhưng khắc ngọc phi thủy hình một bông hoa cúc : “Năm cây trăm này, được tẩm thuốc kịch độc. Cho dù chỉ đâm nhẹ một cái cũng rất nhanh chóng sẽ chết”

An Nhiên nghe muội muội của mình nói thì hỏi : “Muội lấy đâu ra độc được vậy ?”

Diễm My nhanh chóng trả lời : “Muội lấy chỗ Liêm” Sau đó từ trong túi áo lấy ra một cái túi, bên trong có rất nhiều phấn : “Đây là phấn ngứa. Cái loại này tỷ chỉ cần cho một ít vào người khác cũng đủ khiến người ta mất mặt tại nơi đông người rồi”

An Nhiên nhìn Diễm My đầy cảm kích : “Cảm ơn muội”

Diễm My khẽ cười : “Tỷ cố gắng bảo trọng, cắt cho kỹ đồ vật vào. Muội về đây”

Dứt lời, Diễm My lập tức đi ra cửa, biến mất trong màn đêm.

29. Chương 29 :

Sau hai ngày ở lại Diệp quốc, Diễm My cùng Hoàng An Liêm từ sáng sớm tinh mơ đã leo lên xe ngựa. Khởi hành từ sáng sớm tinh mơ là chủ ý của Diễm My bởi vì nàng một giây một phút cũng không muốn nhìn bộ mặt giả tạo của những người trong thâm cung này.

Xuất phát vào sáng sớm tinh mơ, thưởng thức một chút cảnh tượng sương còn đọng trên lá hay nghe tiếng chim ca líu lo như một bản nhạc cũng là một thú vui. Diễm My hiện tại chính là đang ung dung nhàn nhã như vậy.

Hoàng An Liêm nhìn dáng vẻ nàng nói : “Nếu như ngày nào cũng như ngày nào, có thể tự do đi đi lại lại, mặc kệ thế sự nhân gian thì tốt biết bao”

Diễm My đối với ý kiến này lại rất tán đồng : “Đúng vậy. Nếu chúng ta không sinh ra trong gia đình đế vương, có lẽ thực sự có thể tiêu dao tự tại, dạo chơi khắp chốn nhân gian hồng trần này rồi”

Hắn gật đầu : “Hiện tại còn quá nhiều chuyện chúng ta phải lo”

Nàng một tay chống cằm, lại nhớ tới chuyện ngôi vị hoàng đế ở Diệp quốc, thở dài : “Chuyện của Diệp Chiến Vũ, có lẽ tới lúc đó phải nhờ người giúp một chút rồi”

“Không sao, ta không phiền đâu”

Hoàng An Liêm tưởng sau khi nói câu này, Diễm My sẽ đôi phần cảm động. Hắn đâu ngờ thực tế phũ phàng hơn hẳn nghĩ, đệ nhất sát thủ lại trả lời : “Không phải ta sợ người phiền, ta chỉ ngại thiếu người một phần ân tình. Mà trên đời, ta ghét nhất là nợ nần ân tình này nợ với người khác. Nếu người hiện tại đã nói không phiền, hi vọng về sau sau khi giúp ta có thể vẫn giữ vững cái câu không phiền này, ta khỏi phải mắc nợ người”

Nghe xong, nàng vẫn tiếp tục vén rèm ngắm phong cảnh như lúc đầu còn Hoàng An Liêm thì á khẩu, không biết phải nói gì. Hắn thấy Hoàng thượng Diệp quốc ăn nói có chút khách khách khí khí, Hoàng hậu Diệp quốc thì đích thị dạng tiểu thư khuê các, vậy từ đâu mà nàng lại ăn nói thẳng thừng không kiêng nể dè chừng ai, khiến cho mọi người cứng họng, á khẩu, không biết nói thế nào đáp sao thế này. Nữ nhân này, nàng quả nhiên khác thường. Thực lạnh lùng mà. Bất quá, lạnh lùng thế này, hắn cư nhiên lại thích.

30. Chương 30 : Thành Tổng Bình

Thành Tổng Bình

Lúc xe ngựa của nàng và hắn đến cửa thành thành Tổng Bình đã là gần trưa ngày hôm sau. Từ xa đã vọng vào rất nhiều tiếng cầu xin của người dân :

“Làm ơn cho tôi ăn đi”

“Quan gia ơi, cầu ngài mở cửa đi”

“Cứu chúng tôi với”

“Làm ơn mở cửa thành đi”

Vì người dân đứng rất đông phía cửa thành, xe ngựa không thể chen vào, Hoàng An Liêm cùng Diễm My bắt buộc phải xuống xe. Người của thành chủ đợi bên ngoài, thấy hai người giống với trong tranh vẽ lập tức tiến lên. Dưới sự bảo vệ của người thành chủ và vài tên hộ vệ của hắn, hai người chen chen chúc chúc trong sự xô đẩy kịch liệt của dân chúng tiến lên gần phía cửa thành. Mấy tên lính gác thấy người của thành chủ ở đây, liền nhanh chóng mở cửa.

Cửa thành hé được một chút, dân bên dưới nhanh chóng chớp thời cơ tràn vào. Lính gác lập tức xoay ngang thương trong tay, tạo thành một vòng hộ vệ.

“Cô ơi cứu con tôi với”

Có người nắm được góc áo của nàng, Diễm My theo bản năng hất mạnh tay. Người kia vừa bị thương đẩy, lại thêm lực hất từ nàng, lập tức ngã nhào. Quay đầu lại, người kia là một nữ tử ăn mặc nhếch nhác, bế đứa con chưa tròn 1 tuổi ngã xuống. Người bên dưới lại dẫm đạp lên, hoàn toàn mặc kệ người phụ nữ bị ngã cùng đứa bé kia. Diễm My dứt khoát quay mặt.

Vào thành, đường không đông người như lúc ngoài cửa thành, Diễm My cùng Hoàng An Liêm lại ngồi trên xe ngựa của thành chủ.

Ngữ khí Diễm My đầy tức giận : “Chút nữa phải mở cửa thành”

Tuy nàng giết người vô số nhưng nàng vẫn không có mất đi tính người. Nhìn đứa bé cùng người phụ nữ kia bị dẫm đạp như vậy, trong lòng nổi lên sự tức giận mãnh liệt nhưng nàng cũng không thể quay lại cứu giúp. Như vậy vừa mất thời gian binh lính trì hoãn cửa thành cho nàng vào, bản thân lại bị những người kia lần nữa xô đẩy. Việc tốt nhất nàng có thể làm lúc đó là đi tìm thành chủ yêu cầu mở thành cho dân chạy loạn kia thôi.

Hắn cũng rất tán đồng : “Đúng vậy. Không thể để họ tiếp tục làm loạn ở ngoài đấy gây cản trở cho người đến”

Phủ Thành Chủ

Thành chủ nhìn đôi nam nữ từ ngoài cửa tiến vào, khí chất bất phàm, cẩn thận cúi đầu : “Lục Viên bái kiến Liêm vương gia, Liêm vương phi”

An vị trên chỗ ngồi rồi, hắn mới phát tay : “Đứng lên đi”

Thấy hai vị ngồi trên cao không nói gì, Lục Viên dè dặt mở miệng : “Liêm vương gia, chuyện này xử lý như thế nào ạ ?”

Diễm My không quản cái tư tưởng suy nghĩ “Triều chính việc đàn ông” kia, Lục Viên vừa dứt lời, nàng lập tức lạnh giọng nói : “Lập tức mở cửa thành”

Lục Viên nghe được câu nói của Diễm My nhưng câu nói này lại không truyền đến đại não hắn, hắn ngạc nhiên “Cái gì cơ ạ ?” vì lần đầu thấy nữ nhân mà lại xen vào việc triều chính.

“Lập tức mở cửa thành, đừng để ta phải lặp lại lần nữa”

Hoàng An Liêm với tác phong của nàng đã quen rồi, không lấy gì làm lạ nên lập tức lên tiếng.

Lục Viên lúc này tạm thời dẹp thắc mắc sang một bên, kính cẩn thưa : “Bẩm vương gia, nếu để họ tràn vào thành Tổng Bình chỉ sợ không đủ chỗ ở, sau đó họ tập hợp lại làm loạn lên thì rất khó xử lý ạ”

Diễm My từ lúc này đã ý thức được chuyện gì mới khiến cho Lục Viên lại ngạc nhiên bất chợt như vậy. Là nàng vội vàng hấp tấp, quên mất đây là cổ đại, không phải thế kỷ 21 nên từ đây nàng nhường đại diện này lại cho hắn cùng với Lục Viên đối đáp, nàng ngồi bên cạnh quan sát.

Hoàng An Liêm xử lý chuyện triều chính không phải ngày một ngày hai, không vì Lục Viên phản đối ý kiến của mình mà tức giận, vẫn cất chất giọng trầm trầm không để lộ hỉ nộ ái ố của mình : “Cứ mở cửa thành ra, ta sẽ xin hoàng thượng cấp một lượng binh lính đến cai quản”

Lục Viên tuy là quan thành nhỏ nhưng cũng là người có ăn có học, cũng hiểu được danh tiếng Liêm vương gia tài giỏi là không đùa được nên lập tức sai người mở cửa thành.

“Cung tiễn Liêm vương gia, Liêm vương phi”

31. Chương 31

Theo lời mời của Lục Viên, Hoàng An Liêm cùng Diễm My bước lên xe ngựa tới Phủ Thành Chủ. Hai người cũng định ở khách quán nhưng nghĩ đến bây giờ khách quán có lẽ đã chật ních phòng rồi nên cũng nhận lời tới Phủ Thành Chủ nghỉ một ngày. Sáng sớm mai, hai người họ lại ngồi xe về kinh.

Thành chủ Phu Nhân là Hồ Diên đã sớm nhận được tin báo, đứng ngay ngắn trước cổng phủ chờ hai vị khách quý. Thấy hần bước xuống, nhún mình hành lễ : “Vương gia cát tường”

Hần “Ừ” một tiếng sau đó vươn bàn tay ra đỡ lấy Diễm My. Hồ Diên nhìn dung mạo như tượng tạc của Hoàng An Liêm nảy sinh hâm mộ. Lúc này mới để ý tới bạch y nữ nhân cũng tuyệt trần không kém, khí chất xa cách bước xuống. Vừa sinh lòng hâm mộ với hần, nhìn nhan sắc của Diễm My, lại nổi lên ghen tỵ.

Minh Nguyệt viện :

Minh Nguyệt viện, là viện đẹp nhất trong phủ nhưng dùng để chiêu đãi khách quý. Tuy nói là viện đẹp nhất nhưng vì nàng cùng hần nhìn cảnh sắc viện nhiều, đối với Minh nguyệt viện này nói dễ nghe là cũng tạm, nói khó nghe chính là quá tầm thường.

Nghỉ ngơi một lát, tỳ nữ tới, sau khi cung kính hành lễ thì nói Lục Viên mời hai người qua dùng thiện. Đi cả một buổi, nghe từ dùng thiện của tỳ nữ, Hoàng An Liêm cùng Diễm My mới phát giác ra mình cũng đói nên không chần chừ lâu mà đi theo tỳ nữ.

“Hà di nương người được sủng thì sao chứ ? Cũng chỉ là dựa vào nhan sắc thôi, đồ ti tiện” Lam y nữ nhân chỉ thẳng tay vào hồng y nữ nhân nói.

Hồng y nữ nhân thấy thế cũng không kém cạnh, nói thẳng lại : “Dựa vào nhan sắc thì sao chứ, dù sao cũng đỡ hơn loại Diêu di nương bị thất sủng của người. Người có tư cách gì mà chỉ chỉ trỏ trỏ mặt ta, đến ả ti tiện nhân Hồ Diên kia nhìn ta còn nể mặt ba phần, người là cái thá gì ?”

Tỳ nữ theo lời Đại phu nhân dẫn hai người đi qua hoa viên để thưởng cảnh, thấy hồng y nữ nhân cùng lam y nữ nhân đang cãi nhau liên xám mặt. Diễm My nói : “Phủ Lục Viên này quá ồn ào đi”

“Ừm...Xem một chút đi, dù sao cũng lâu rồi ta mới thấy cảnh tượng hai nữ nhân đấu đá nhau”

Tỳ nữ cách hai người không xa, nghe hai người bàn tán thì mặt mày càng trắng bệch, lại không biết làm sao can hai người kia lại.

Đúng lúc này, tỳ nữ khác từ phía đối diện đi tới. Nàng ta là ra xem xem hai vị này đã tới chưa, nhìn thấy cảnh tượng này, liền nhanh trí quỳ xuống hô to : “Nô tỳ bái kiến Vương gia, bái kiến Vương phi”

Hà di nương cùng Diêu di nương lúc này đã động tay chân cào cào nhau, thấy vậy liền tách ra nhưng vẫn đứng yên, chưa có quỳ. Lam y nữ nhân - Diêu di nương nhìn bạch y nữ tử - Diệp Dương Diễm My thấy dung mạo diễm lệ cùng khí chất đậm mực xa cách, đang bức tức vì Hà di nương, lại thấy người xinh đẹp hơn mình tới nghìn lần liền bùng phát cơn tức giận : “Người là ai, nhìn thấy ta đây còn không quỳ xuống hành lễ ?”

Hà di nương cũng nhìn thấy Diễm My nhưng nàng ta chưa có mắt khôn tới như Diêu di nương, nhìn nhan sắc của nàng, trong lòng lại nghĩ : “Có lẽ đây là người mà hần mới đưa về, nhan sắc kiểu này mình chắc chắn không đánh được, chỉ bằng kết thân với nàng ta, sau đó đâm một nhát sau lưng” Nghĩ vậy, lại tự cho mình thật thông minh, liền cười tươi nói : “Vị muội muội này là người lão gia mới đưa về sao ? Đến đây, đến đây. Người kêu là gì, sau này xưng muội gọi tỷ với ta, chúng ta cùng nhau hầu hạ lão gia thật tốt”

Hai người này không phải không thấy hần, mà là do hần đứng ngay đằng sau cái cây, nên chỉ nhìn thấy mỗi tỳ nữ cùng nàng mà thôi. Diễm My từ lúc nghe Diêu di nương kia nói chuyện đã bức tức, nghe Hà di nương nói vậy, mặt tối lại. Còn về phần hần nghe lam y nữ nhân kia ăn nói với nàng như thế đã muốn bóp chết rồi, nghe Hà di nương thốt ra mấy câu “cùng nhau hầu hạ lão gia kia” càng điên tiết hơn. Con bà nó, ông đây còn chưa được lão bà tuyệt sắc kia hầu hạ đấy, người lại dám nói với nương tử nhà ta là cùng nhau hầu hạ cái tên Lục Viên chết tiệt kia à ?

“Làm càn”

Lục Viên cùng Hồ Diên từ lúc nghe tỳ nữ bẩm báo hai người nhìn thấy hai di nương này đang tranh cãi đã gấp rút tới đây, ai ngờ vừa lúc tới đã nghe hai người này nói như thế, tức giận tím mặt.

“Lão gia” Hai di nương kia nhìn thấy nói.

“Lục Viên, vương phi đương triều như ta đây không biết lúc nào mà gặp một di nương thất sủng của một tên thành chủ ở thành nhỏ mà phải quỳ xuống hành lễ” Diễm My dùng âm điệu như khiêm nhường nói.

Lục Viên cùng Hồ Diên hoảng hốt quỳ xuống : “Vương phi thứ tội”

Lúc này, Hà di nương cùng Diêu di nương thấy vậy cũng biết mình chọc lầm người, cũng quỳ xuống : “Vương phi tha tội”

“Vương gia tha tội ? Lời này nói dễ nghe nhỉ ?” Lúc này Liêm ca ca chính thức ra mặt.

Không đợi ai nói gì, giọng nói không trầm không bổng mang âm hưởng tàn nhẫn của hắn lại cất lên : “Hồ di nương coi nhẹ hoàng quyền, xúc phạm danh dự gia quyến của hoàng thất, hô to gọi nhỏ với vương phi đương triều cùng với Hà di nương ăn nói hàm hồ, mạo phạm vương phi, lỗi cả hai người ra chém cho ta”

Lập tức, bốn tên ảnh vệ thường xuyên ẩn mình bảo vệ hắn liền xuất hiện, không nói một hai câu gì, lập tức xử tử tại chỗ.

Lục Viên cùng Hồ Diên vẫn run lấy bảy quỳ dưới đất, Diễm My lúc này mới lên tiếng : “Thật mất hứng” Nói xong, liền quay lưng bỏ đi. Hoàng An Liêm cũng không lưu luyến gì mà ở lại nữa, quay người bước theo nàng.

32. Chương 32

Lục Viên cũng hiểu được Diễm My cùng Hoàng An Liêm mất hứng nên cũng không mời hai người cùng dùng bữa nữa mà sai tỳ nữ mang đồ ăn sang cho bọn họ.

“Nếu sau này ta nạp một đám thiếp vào phủ, họ cũng tranh giành y hệt hai người kia, người xử lý thế nào ?” Đang ăn, hắn bỗng nảy ra ý nghĩ này, lập tức không do dự mà hỏi.

Nàng vừa nuốt xong miếng cơm, hai hàng mi như lá liễu khẽ nhấc lại rồi giãn ra, cất giọng lười biếng : “Ta lười lắm, họ muốn đấu đá thế nào cũng tùy họ thôi, ta không quản đâu. Chỉ có điều đừng động tới người ta là được”

Hắn nghe vậy lại có phần bất mãn : “Nàng cứ để mặc thế à ? Không quan tâm ta à ?”

Diễm My ngạc nhiên : “Ta đã nói là ta lười quản mà. Với lại từ khi thành thân đến nay, ta...nhiều lắm cũng chỉ là cảm kích người ngày đó thay ta đỡ một nhát kiếm”

Nhìn nàng ngạc nhiên, vô tư nói từ xưa đến nay nhiều lắm cũng chỉ là cảm kích hắn ngày đó, hắn buông đũa, nhìn thẳng mặt nàng : “Nàng thực sự chưa từng quan tâm ta ? Ta là phu quân của nàng”

Đến lúc này, Diễm My đã hiểu được là bao lâu nay hắn vẫn cứ ngỡ nàng quan tâm hắn, vừa rồi nàng lại buông lời như vậy chẳng khác nào đập tan giấc mộng kia của hắn. Cũng đúng thôi, cổ đại mà, thiếp nào chẳng yêu phu quân hết mực. Hắn ảo tưởng cũng không trách được. Nhưng nàng đã đập rồi, hơn nữa hắn có lẽ còn nghĩ nàng có tình cảm đặc biệt với hắn. Nếu cứ kéo dài như vậy, sợ là tương lai phát sinh nhiều hiểu lầm. Bây giờ, nên nói rõ một lần cho nhẹ.

“Hoàng An Liêm, ta cùng người thành thân cũng chỉ là do hai bên ép buộc, chứ thực sự ta chẳng có tình cảm gì với người cả. Ta đối với người cũng chỉ đối xử bình thường như với người khác chứ cũng không có gì đặc biệt. Ngày đó, người đỡ thay ta một đao kia, ta rất cảm kích. Tương lai, nếu người nhờ vả chuyện gì, chỉ cần trong phạm vi ta có thể, ta sẽ cố gắng giúp hết sức mình. Phần ân tình ta nợ người, ta chắc chắn sẽ hoàn trả”

Nói xong một hơi dài, nàng lẳng lặng nhìn sắc mặt hắn

.Hoàng An Liêm nghe nàng nói mà đắng cay, chua chát cứ dần dần ngập tràn trong lòng. Vậy ra bao nhiêu lâu nay là do hấn ảo tưởng, là hấn cho là nàng yêu hấn...

“Hóa ra là như vậy” Hấn bật cười, nụ cười đầy chua chát. Sau đó đứng dậy, lững thững bước ra khỏi phòng.

Nàng nhìn bóng hấn cô độc, âm thầm thở dài. Có lẽ nàng ăn nói hơi tuyệt tình nhưng nàng nghĩ tốt nhất vẫn nên nói thẳng ra một lần, tránh cho hấn ôm giấc mộng lâu, càng ngày càng nặng tình.

Cũng không buồn động đũa nữa, nàng gọi tỳ nữ dọn dẹp rồi leo lên giường, buông bỏ hết phiền muộn đi ngủ.

Rất nhiều năm sau, khi đã yên bề gia thất, nàng nghĩ lại lúc này, lại bật cười. Có lẽ, ngày đó nàng đã làm hấn tổn thương nặng lắm. Người ta nói, thất tình lần đầu, là cái lần để lại dấu ấn sâu đậm nhất, cũng là lần mà khi người thất tình kia tổn thương nặng nhất.

Lại nói Hoàng An Liêm, sau khi lững thững đi khỏi phòng, lòng đầy vị đắng cay mặn nhạt, như người vô hồn đi loanh quanh, cuối cùng đi tới hồ nước trong thành Tống Bình.

Hấn ngồi xuống, nhìn hồ nước trong xanh êm ả không một gợn sóng. Có ai hay, lòng hấn lúc này, đau đến thế nào.

Nhớ lại lần đầu nhìn thấy nàng, một thân dung mạo khuynh thành. Nhớ tới thân thể nàng nhìn liễu yếu đào tơ, vậy mà mỗi động tác đánh ra đều dứt khoát, không có chần chừ, lại đầy uy lực mạnh mẽ. Nhớ nàng ngang ngược cướp ngựa của hấn, nhớ lúc nhìn nàng đầy uy nghiêm khi huấn luyện đám lính, nhớ nàng lúc nào cũng một thân bạch y tựa tiên nữ, thanh cao thoát tục,...rất nhiều hình ảnh khác của nàng xoay vòng vòng trong đầu hấn.

Bất chợt bàn tay chạm đến cây tiêu luôn đeo trên người, đầu hấn dừng lại, lắng đọng tại cái khoảnh khắc hấn cùng nàng hòa tấu, nhìn yên bình và đẹp để đến lạ.

Hấn rút ra, nhắm mắt, thổi một khúc tiêu nhuộm đầy màu buồn u ám.

33. Chương 33

Hấn ở đấy, đến gần hết buổi chiều, khi đã tắt nắng mới đi về phòng. Vừa mở cửa phòng, đã chạm mặt Diễm My. Trải qua cuộc nói chuyện ban trưa, giờ đây hai người gặp nhau, không khí có vài phần gượng gạo. Một người hiếm lần mở miệng bắt chuyện nên không biết nói gì để xoa dịu không khí, một người với tổn thương trong lòng cũng không muốn nói gì. Cũng chẳng ai tiến lên một bước hay xoay người né tránh.

Đúng lúc này, thị vệ đi vào phòng đã hóa giải không khí. Hoàng Thượng lúc này lại vạ dậm truyền thư cho hấn. Nghe được là thư Hoàng Thượng đưa tới, thần sắc Hoàng An Liêm trở nên nghiêm trọng, mở bức thư ra. Tuy không đọc được là gì nhưng nhìn sắc mặt hấn giãn ra nên chắc không có chuyện gì nghiêm trọng.

“Nàng thu dọn hành lý đi, chúng ta về cung” Hấn nói. Bị nàng làm tổn thương sâu đến vậy, nhưng khi nói chuyện, vẫn theo như thói quen gọi Diễm My một chữ “Nàng”

“Có chuyện gì gấp sao ?”

“Thái Hậu cùng với Nhạc Ly đi cầu phúc 2 năm, cuối cùng cũng về”

“Nhạc Ly ???” Người này là ai vậy ? Đi cùng với Thái Hậu thì có thể thấy Thái Hậu rất thích nàng ta rồi. Nhưng nàng chưa có nghe qua ai là Nhạc Ly.

“Là nghĩa nữ mà trong một lần vi hành, Thái Hậu mang về, nhận làm con nuôi, ban tên Nhạc Ly, Cữu Công Chúa – Dương Hy Công Chúa.

Nghe tới hai chữ Dương Hy này, Diễm My giật nảy mình. Đè nén xúc cảm trong lòng, nàng hỏi : “Hai chữ Dương Hy này là Thái Hậu ban cho hay nàng ấy tự lấy ?”

Hấn nhìn gương mặt hốt hoảng của nàng, lòng đầu nghi hoặc trả lời : “Nhạc Ly trước đây được ban hiệu là Hòa Thạch nhưng năm 10 tuổi lại muốn sửa hiệu thành Dương Hy, Thái Hậu yêu thương nàng nên cũng gật đầu chấp thuận”

Lần này, Diễm My đứng không vững. Nàng ngã xuống, mặt trắng bệch, đôi bàn tay run run. Dương Hy, Dương Hy, cái hiệu này là do sữa mà thành chứ không phải tự nhiên. Dương Hy, Dương Hy, thật sự là Dương Hy hay đây chỉ là trùng hợp ????

P/s : Thắc mắc không ? Đọc các chap sau sẽ biết Dương Hy là ai mà Diễm My có thể phản ứng mãnh liệt như vậy khi nghe tên.

34. Chương 34 : Dương Hy Và Diễm My

“Nhạc Nhạc, lần này về ta sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt”

Dương Hy công chúa - Nhạc Ly đang tháo trâm cài đầu cho Thái Hậu cười cười : “Thế người muốn gả con vào nhà ai ?”

Thái Hậu đã ngoài 60, gương mặt hiền hậu cũng cười tươi không kém : “Còn phải xem Nhạc Nhạc của ta vừa ý ai. Chỉ cần con thích, gả vào nhà ai ta cũng đồng ý”

Nhạc Ly không nói gì, Thái Hậu lại nói tiếp : “Lần này hồi cung, ta là muốn xem nhất là xem Vương phi của An nhi”

“Tặng bằng huynh ấy cuối cùng cũng chịu thành hôn rồi sao ? Người ấy là ai vậy ạ ?” Nhạc Ly che không nổi vẻ ngạc nhiên.

“Con từng gặp rồi đấy. Nhị công chúa Diệp Quốc Diệp Diễm công chúa Diệp Dương Diễm My”

Tháo cái trâm cuối cùng, Nhạc Ly nhỏ giọng : “Thái Hậu, khuya rồi, người nghỉ sớm đi”

“Àn, con cũng về phòng ngủ đi, thức khuya không tốt đâu”

“Dạ”

oOo

Nhớ tới Vương Phi của Hoàng An Liêm, Nhạc Ly thở dài.

Nàng gặp Diệp Diễm công chúa năm mười tuổi khi cô công chúa đó tới dự thi Ngũ Quốc So Tài. Lúc đó, nàng giật mình đánh rơi cả bình trà đang mang cho Thái Hậu. Tuy mới mười tuổi, nhưng gương mặt ấy mang vẻ lạnh lùng đến lạ thường, cũng không làm giảm đi phần nào nhan sắc diễm lệ kia. Cô không bận tâm đến bình trà rơi xuống, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen lay lay kia, ngỡ ngàng. Diệp Diễm công chúa cũng nhìn nàng, hai người không ai lên tiếng.

Cuối cùng, cô thất vọng sụp mắt. Thở dài, nhẹ nhàng đi lướt qua người nàng ấy. Trước thái độ kỳ lạ của nàng, người nọ vẫn không phản ứng gì.

Tiểu cô nương ấy giống Diễm My, ngay cả cái tên cũng giống. Nàng ta là Diễm My, Diệp Dương Diễm My chứ không phải Diễm My của nàng - Trần Diễm My.

Năm đó, tổ chức sát thủ mở khóa huấn luyện. Ba mẹ cư nhiên lại đưa Nhạc Ly vào cái nơi địa ngục đó. Ở đó, nàng đã quen Trần Diễm My.

Hai người quen nhau là vì ở cùng phòng. Khi bước vào, cô đã chạm mặt với người bạn cùng phòng, tạo nên một tình bạn thân thiết hơn cả tỷ muội.

Diễm My lúc đó cũng 10 tuổi, mặc một chiếc váy ngủ dài chấm đất màu trắng tinh. Mái tóc đen của nàng ấy dài quá vai, xõa xuống, cùng màu trắng đối lập nhau. Đôi lông mày lá liễu, mắt to tròn màu nâu đen, mũi cao thanh tú, môi đỏ hồng. Tuy nàng đã gặp rất nhiều bạn học nữ khác cũng rất xinh đẹp vì tổ chức sát thủ, tiêu chí chọn người đầu tên là phải xinh. Ấy vậy nhưng cô bạn này có nét cuốn hút rất riêng.

“Có lẽ là con lai” Nhạc Ly, lúc ấy tên là Dương Hy nghĩ thầm vì gương mặt Diễm My mang hai nét Á-Âu hòa quyện vào. Trên người cô ấy là khí chất “Người lạ chớ gần” có lẽ chính nó đã khiến cho nàng ấy, dù có đứng lẫn trong đám tiểu mỹ nhân năm đó vẫn không hề bị lu mờ.

Dương Hy luôn cố gắng thân thiết, trò chuyện cùng Diễm My. Tình cảm giữa người với người thực sự rất kì lạ. Chưa tiếp xúc bao lâu, giác quan thứ sáu của Dương Hy luôn cho rằng Diễm My là người tốt. Sống chung một phòng, dần dà, cả hai thân thiết hơn.

Cả hai người ngày ngày tiếp nhận huấn luyện hà khắc, cùng nhau cắn răng chịu đựng. 7 năm cứ thế trôi qua...

Trong hơn 200 người còn sống sót sau bảy năm huấn luyện, tổ chức tuyên bố chỉ chọn đúng mười người.

Cô cùng Diễm My cũng không có thua, một người đứng đầu, một người về nhì.

Tổ chức biết hai cô tỷ muội tình thâm, liền dự định cho hai người cùng nhau “trình làng” thực hiện nhiệm vụ, lúc đó, cả hai đều rất vui.

Dương Hy chính là một nữ hoàng đua xe.

Hôm đó, Dương Hy muốn đua xe nhưng lại nổi hứng muốn dùng xe Diễm My. Xe cô là xe Cadillac hai màu đen trắng, nó đã đi theo cô từ lúc cô vô danh tiểu tốt tới lúc trở thành Diễm Hy - Nữ hoàng đua xe. Cái tên Diễm Hy này, chính là ghép từ chữ Diễm trong Diễm My và chữ Hy trong Dương Hy.

Cô đã từng giải thích cái tên này với Diễm My, nói là : “Diễm là diễm lệ, cũng có nghĩa là đẹp. Hy ở đây là hy vọng. Diễm My, chúng ta cùng nhau hy vọng có một tương lai đẹp nào”

Diễm My tủm tủm cười, nụ cười đó rất đẹp : “Dương Hy, tớ luôn tin vào câu nói là ông trời rất công bằng. Cho đi thứ này thì lấy đi thứ khác. Đôi khi mất đi chính là để nhận lại, và có lúc nhận được cũng có nghĩa là mất đi. Tớ mất đi ba mẹ cùng với anh trai, nhưng tớ rất cảm ơn ông trời đã cho tớ một người chị em tốt như cậu”

...Diễm My cũng không có ý kiến gì, trực tiếp lái xe đưa cô về nhà lấy xe của mình.

Chỉ là, sự việc ngoài dự liệu của hai người. Về nhà lấy xe Diễm My, Dương Hy chui ngay vào xe, chờ Diễm My chuẩn bị bước vào. Chân trái của Diễm My còn đang đứng dưới đất, chân phải chưa kịp chạm vào xe thì xe lại phát nổ.

Bùm

Một tiếng nổ lớn vang lên, Diễm My chưa kịp lên xe, bị bắn bay ra ngoài, đầu đập vào tường gara. Còn cô, cả người đã ở trong xe, khôn thể trốn tránh quả bom phát nổ đó, liền lập tức tử vong.

Đương nhiên quả bom không thể do Diễm My cài. Dương Hy rất hận người cài bom.

Nhưng Dương Hy hận người cài bom, chỉ có một phần nhỏ là do cô chết thôi. Còn lý do chiếm hơn nửa phần còn lại là Diễm My.

Nàng ấy sống nội tâm, người thân đã mất hết, mà lại mất vì mình, Diễm My có bao nhiêu day dứt, có bao nhiêu ân hận, Dương Hy đều hiểu. Diễm My, không phải cậu từng nói ông trời rất công bằng sau ? Vậy tại sao lại không công bằng với cậu ?

Người thân vì mình mà đi, Diễm My đã không dưới ngàn lần bày tỏ sự biết ơn khi có cô bên cạnh. Nhưng ngày đó cô lại tiếp nối đi xa, Diễm My hơn phân nửa sẽ lại tự trách móc mình. Cô thực lòng lo lắng cho cô bạn này.

Dương Hy đã được đầu thai lại rồi nhưng Diễm My thì sao ? Có bây giờ chỉ hi vọng rằng Diễm My có thể quen được một chàng trai tốt, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc. Ông trời, hi vọng người thực sự công bằng như lời nói của Diễm My.

Nước mắt đã sớm chảy dài. Dương Hy ngừng lại hoài niệm, lặng lẽ trèo lên giường đi ngủ.

35. Chương 35

Đi hơn nửa ngày, đến khi mặt trời sắp lặn xuống núi, hai người họ đã về đến phủ.

A hoàn lập tức đi chuẩn bị đồ ăn. Lúc này, bàn cơm với đủ gia vị chỉ có một mình Diễm My.

“Vương phi, người...” A hoàn bên cạnh lo lắng nói.

Diễm My thở dài : “Ta không sao”

Bàn tay trắng nõn nhấc đôi đũa gỗ lên nhưng nhấc rồi lại đặt xuống. Có lẽ thường ngày đều ăn cơm với hân quen rồi, nay ăn một mình lại cảm thấy mình cô đơn, lạc lõng.

“Người lui ra đi”

“Dạ”

Căn phòng bây giờ chỉ còn lại Diễm My và cái bàn.

Cô đơn và lạc lõng...

Phủ rộng rãi, a hoàn nhiều không đếm xuể, nhưng trong tâm Diễm My, nỗi cô đơn đang từ từ gặm nhấm. Lạc lõng là vì giữa một thế giới cổ đại, nàng chẳng thể tìm ra cho mình một người để trút hết tâm tư tình cảm.

Tâm, đột nhiên nhớ tới Dương Hy.

Với người khác, cô ấy lạnh lùng, rất hiếm khi nói nhiều nhưng với Diễm My, Dương Hy như một ánh mặt trời rực rỡ. Dương Hy kiên trì trò chuyện, quan tâm nàng đã khiến một Diễm My gần như tuyệt vọng trong bóng tối tìm ra một ánh sáng vậy. Tại sao ông trời có thể tàn nhẫn như vậy. Tại sao hết lần này tới lần khác cướp đi những người nàng yêu thương ? Mỗi lần nhìn những đứa trẻ vui chơi cùng gia đình là một lần Diễm My dày vò chính bản thân mình. Mỗi lúc thấy hai cô bạn thân thiết cùng nhau đi shopping, cùng nhau tâm sự, lòng nàng đầy chua xót. Nếu ngày đó nàng phát hiện ra quả bom để ngay trong cốp xe, có lẽ Dương Hy cũng không chết đi như vậy. Nếu ngày đó nàng không nghĩ là mua một căn nhà bình thường thôi, không gắn camera bảo mật hay cài bất cứ thứ gì chống trộm thì sự an toàn sẽ tăng cao vì thường chẳng có ai làm như vậy. Nàng coi như đã gián tiếp hại chết Dương Hy, gián tiếp hại chết người chị em tình hơn tỷ muội, người cho nàng trút bầu tâm sự, cùng nàng cần cù chịu đựng những huấn luyện địa ngục.

Ông trời vì có gì đối xử với nàng như vậy ? Ba mẹ đều vì cứu nàng mà hi sinh tính mạng chính bản thân, trước đây Dương Hy cũng từng thay nàng đỡ một viên đạn - đáng ra là bắn vào tim nàng nhưng lại bắn vào bụng Dương Hy. Hậu quả của việc đó, chính là Dương Hy cả đời không thể làm mẹ. Vậy mà tại sao cô ấy không hề trách nàng, tại sao vẫn duy trì sự lạc quan vui vẻ mà nói vậy thì nhận con nuôi cũng được, dù sao tớ cũng sợ nỗi đau khi sinh lắm. Tại sao tất cả mọi người nàng yêu thương đều vì nàng mà chết ?

Nước mắt đã lăn tự bao giờ, Diễm My gục đầu xuống bàn. Xuyên không về đây, Diễm My đã không còn là sát thủ mà có thể bị ám sát bất cứ lúc nào mà chỉ là một Vương phi của một cường quốc. Tuy cha mẹ vẫn còn nhưng đó có thể coi là gia đình à ? Sinh ra trong gia đình nghèo khó nhưng bố mẹ thương con còn tốt hơn là trở thành một con của vua, tiền không thiếu, sống trong nhung lụa nhưng mấy ai được Đế thương ? Cứ nhìn công chúa Diệp Dương Diễm My đi. Rõ ràng là Nhị công chúa tôn quý, là đại mỹ nữ của cả thiên hạ, là tài nữ bậc nhất hiếm ai sánh nổi. Diệp Dương Diễm My xinh đẹp động lòng người, tài nghệ nổi tiếng rõ ràng phải được cái ông Vua kia coi trọng nhưng có không ? Không hề, thậm chí còn muốn để tài nữ này vào cảnh bẽ mặt. Diệp Dương Diễm My có người cha như vậy, thà không có còn tốt hơn vì không có thì chí ít trong thâm tâm, có lẽ còn cho là cha mình rất tốt.

Hoàng An Liêm đã đứng ngoài cửa từ bao giờ. Diễm My đang chìm trong hồi ức nên không hề phát hiện.

Bị nàng từ chối thẳng thừng, trong tâm chấn động vì chưa từng thấy ai lắc đầu trước mặt mình. Đến cả Hoàng hậu đương triều trước đây cũng đã từng rung động, nào ngờ nhìn thấy ca ca hân thì tự dưng đổi mục tiêu, quay ngoắt luôn.

Bị nàng từ chối nhưng chính điều này lại thúc đẩy hẳn. Hẳn từ sớm đã biết nàng khác biệt với người khác, nên mới đặc biệt chú ý, lúc này bị nàng từ chối, tham vọng chinh phục trong bản thân hẳn lại trở dậy, lớn mạnh hơn bao giờ hết, quyết tâm chiếm cứ được trái tim của nàng.

Nhìn thấy nước mắt nàng rơi, lại càng muốn đến bên, cho nàng mượn bờ vai. Nhưng hẳn lại không vào. 2 tháng sống chung, có thể coi là ngắn nhưng thời gian này đủ để hẳn hiểu một chút về nàng. Nàng luôn tỏ ra mạnh mẽ, lúc khóc thì bên cạnh chẳng có ai là vì nàng không muốn để ai nhìn thấy, muốn ở một mình nên hẳn không tiến vào. Nàng đã khóc, đã tháo cái mặt nạ lúc nào cũng mạnh mẽ, bây giờ nếu hẳn vào, chỉ sợ nàng sẽ tiếp tục đeo lên. Tháo ra đã chứng minh là do quá mệt mỏi với cuộc sống, làm cho nàng đã mệt mỏi lại còn phải đeo lại, hẳn không hề muốn. Đeo mặt nạ mà sống thực ra rất cô đơn. Khóc cũng phải khóc một mình, cười là cũng cười một mình, mọi chuyện đều tự làm một mình...

P/s : Liêm ca ca làm đúng rồi. Dương Hy tỷ tỷ là một tấm gương sáng đó. Trước đây tỷ ấy cũng kiên trì thân thiết với Diễm My tỷ tỷ nên mới đi được vào tâm chị ý còn gì. Liêm ca ca cứ cố gắng lên.

36. Chương 36 :

Thái hậu này kỳ thực cũng không phải thân mẫu ruột của Hoàng Thượng và Hoàng An Liêm. Năm đó, Mạc Khang Vinh Hoàng Hậu - Mẫu thân ruột của hẳn đã mất sớm. Ba năm sau, Hoàng Quý Phi Mộ Anh Anh được phong Hậu. Nhưng Mộ Anh Hoàng Hậu chỉ sinh được Hoàng quốc Ngũ công chúa Hoàng Anh Khê, cũng rất được tiên hoàng sủng ái. Nhưng Ngũ công chúa năm bốn tuổi vì mưu kế của Thiên phi mà chết. Tuy Thiên phi bày mưu nhưng lại giả họa cho Thực phi, người năm đó cũng được tiên hoàng sủng ái. Tiên hoàng năm đó lọt kế của Thiên phi, sai người chém Thực phi. Mộ Anh Hoàng Hậu mất con, đau buồn hai năm. Sau hai năm, đột nhiên hô trợ Tam hoàng tử - Bây giờ đã là Hoàng Thượng. Sau khi Tam hoàng tử đăng cơ, Mộ Anh Hoàng Hậu trở thành Thái Hậu, Hoàng Thượng truy mẫu thân mình - Mạc Khang Vinh Hoàng Hậu là Đức Mẫu Mạc Khang Vinh Thái Hậu, sau đó cũng theo lời Mộ Anh Thái Hậu, cho người điều tra lại chuyện năm xưa, phát hiện hung thủ thực sự là Thiên phi của tiên hoàng liền đưa người cho Thái Hậu dày vò.

Triều đình năm đó hết thảy đều tâm phục khẩu phục vị Thái Hậu con mắt tinh tường này. Nhớ năm đó đột nhiên nhận hai vị hoàng tử vì mất mẫu thân mà quyền thế không bằng người khác nuôi, triều đình trên dưới đều cười chê có phải Hoàng Hậu vì đau lòng quá mà sinh ngốc rồi không. Lúc Tam hoàng tử đăng cơ, lập Thái hoàng tử làm Liêm vương gia, hai người một trên một dưới cai quản triều đình, đưa Hoàng quốc trở nên vô cùng cường thịnh, quốc thái dân an mới hoàn toàn vỡ lẽ. Năm đó nhận nuôi là vì thấy hai người này ngũ quan anh tuấn, lại luôn cố gắng tiến lên, có chí nên mới bồi dưỡng. Bây giờ quả thực không phụ lòng, một Hoàng Thượng là minh quân ngàn năm thần dân kính phục, một vương gia võ nghệ cao cường, trở thành một tướng quân trăm trận bất bại....

Đó là toàn bộ những câu chuyện về vị Thái Hậu mà Diễm My nghe được. Vì những chuyện này, nàng càng tò mò về Thái Hậu hơn bởi cái thời đại này, nữ nhân nào mà chẳng trọng địa vị, Thái Hậu năm đó mất đi Ngũ công chúa lại nhận nuôi hai Hoàng Tử địa vị có thể nói là không có lợi thế nhất.

oOo

Dưới nắng vàng, Thái Hậu cùng Dương Hy công chúa bước ra khỏi kiệu, Nhạc Ly tiến lên, đỡ tay đưa Thái Hậu tiến lên chỗ Hoàng Thượng.

“Tham kiến Thái Hậu, Thái Hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”

Thái Hậu cười hiền từ : “Đều đứng lên cả đi”

Lúc này, Diễm My mới ngẩng mặt lên quan sát Thái Hậu. Nhưng nàng ngay lập tức sững người.

Dương Hy...

Cầm nhận có ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, Nhạc Ly nhìn thấy gương mặt đang nhìn cô chăm chăm ấy, nhú nhú hai hàng lông mày, giương đôi mắt bồ câu nhìn vào. Giật mình...

Diễm My...

Nàng cẩn nhẹ môi, chỗ này không tiện đi ra đó, hơn nữa nàng chỉ sợ đó là một người có cùng dung nhan với Dương Hy thôi, bàn tay cử động.

Dương Hy dịch chuyển ánh mắt, nhìn bàn tay trái của Liêm vương phi đang chuyển động, cứng đờ.

Đó là thủ ngữ bằng tay. Nó chỉ vẹn vẹn hai chữ : “Là cậu?”

Khoảnh khắc đó, Dương Hy công chúa liền biết, mình đã gặp lại người bạn tình hơn tỷ muội của mình. Biết cô ấy đang nghi ngờ, tay liền cử động, đáp lại : “Rose, là ta”

Diễm My cứng đờ.

Không hẹn mà làm, cả hai đôi mắt cùng nhìn vào nhau, không lâu sau liền thu lại tâm tình. Đã xác định đây là người của mình, biết thời điểm không tiện nên đều thu lại tâm tình.

Đúng lúc này, Thái Hậu gọi nàng lên. Nàng liền đứng dậy, bước chân uyển chuyển đi tới, nhẹ nhàng hành lễ : “Thái Hậu cát tường”

“Đứng dậy đi. Ta đã nghe nói rồi, người cầm kỳ thi họa đều tinh thông, năm nay Ngũ Quốc So Tài đã cống hiến hết mình vì nước”

“Thái Hậu quá khen. Đây đều là bốn phận của thần thiếp”

“Không biết có làm phiền không, người đánh ta nghe một bản nhạc đi, ta mới chỉ nghe người ta đồn về tiếng đàn của người, chưa hề nghe trực tiếp. Không biết có được ?”

“Thái Hậu muốn nghe là vinh hạnh cho thần thiếp, có gì mà không được chứ”

“Vậy mang đàn lên đi”

Diễm My hôm nay mặc y phục màu hồng nhạt thêu hoa sen tinh tế, đầu búi một kiểu tóc trang nhã, cài không quá nhiều trâm, nhan sắc lúc này mang vài phần nhu mì cùng dịu dàng, kết hợp vào tạo nên một Diệp Dương Diễm My dễ thương khiến ai cũng động lòng.

Ngón tay thon dài trắng nõn đặt lên cây đàn tranh làm từ gỗ thượng hạng, nàng nhẹ nhàng gảy một bản nhạc.

Nói Diễm My là thiên tài quả thực không sai. Đây không phải là ca khúc sẵn có mà do chính từ tâm nàng hôm nay đánh mà ra. Người hiểu bản ca này nhất thì chính là Dương Hy rồi.

Diễm My nhắm mắt hồi tưởng. Tay nàng lướt trên dây đàn, nhớ về tháng ngày cùng Dương Hy luyện võ, sống trong cường độ huấn luyện phải gọi là địa ngục, đánh ra một khúc tưởng niệm về những ngày hai ta còn cùng nhau chung “hoạn nạn”

Âm thanh réo rắt vang lên như báo hiệu giờ khắc chia ly. Đối với hai người Diễm My và Dương Hy thì âm này từng bước từng bước báo hiệu họ đến thời cách chia xa. Một âm vang được đánh lên, nó đại diện cho tiếng bùm ngày ấy.

Âm thanh lại đột nhiên dịu dàng, nhu mì. Đây là đánh dấu lại cho khoảnh khắc hai người họ gặp lại nhau.

Đôi mắt phượng bật mở ngay lúc này, nụ cười rạng rỡ sau bao năm hiện lên. Khoảnh khắc này, nàng đã trút được một phần áy náy, gặp lại cô bạn thân thiết.

37. Chương 37

Sau đó, chính là loạt pháo tay vang lên rồi...Làng nhà làng nhằng ngồi xem kịch này nọ cuối cùng cũng tiếp xong vị Thái Hậu. Buổi sáng tiếp đón coi kịch, buổi chiều lại xem ca vũ cùng Thái Hậu, tối lại ngồi nhìn đám phi tần múa may. Tuy Hoàng Thượng độc sủng Hoàng Hậu nhưng vì ba năm tiến cử một lần nên hậu cung vẫn có người. Chỉ là nhiều người nhưng người cao nhất cũng chỉ là Tần vị thôi. Với lại Hoàng Hậu cũng đã sinh đến ba hoàng tử, 2 công chúa cho Hoàng Thượng nên vấn đề con cái hết thấy đều đã tạm ổn. Tình yêu Hoàng Thượng đều dành cho Hoàng Hậu, nhất mực giữ thân, không lên giường với nữ nhân khác.

Diễm My hôm nay ngồi tới ê mông rồi. Nằm trên giường mãi mà ngủ không nổi, nàng đứng dậy, phi thân đi tìm Dương Hy.

Tình cờ chính là, Dương Hy cũng đi tìm nàng. Nhìn thấy nhau, hai người đều cười cười, tìm một nơi vắng người nói chuyện.

“Bảy năm không gặp mặt, tâm linh vẫn tương thông” Dương Hy nói.

“Dương Hy, xin lỗi”

“Không trách mày, tao không trách mày. Không phải bây giờ đều tốt hay sao, chúng ta gặp nhau rồi”

Dương Hy hỏi : “Mày là xuyên về đây như thế nào?”

“Mày bị bom phanh thây thì tao bị ô tô cán chết người” Diễm My nói.

“Cái gì? Ô tô cán chết?” Biểu tình Dương Hy lúc này vô cùng kỳ dị.

Nàng vỗ vai cô : “Đừng nhìn tao như thế. Đây là do trời sắp đặt. Mayg biết không, từ khi sinh ra trên vai cô công chúa này đã có xăm hoa hồng cùng chữ Rose rồi”

Dương Hy nhíu nhíu mày : “Cái gì? Sao có thể?”

Diễm My thở dài : “Không thể phải không? Là sự thực đấy”

“Trời đất” Dương Hy vỗ trán, ra vẻ sầu não. Đoạn, cô lại hỏi : “Mày sống thế nào? Tên tăng băng kia nếu dám bắt nạt , ta tìm hắc đòi nợ”

Diễm My nở nụ cười : “Hắn có thể bắt nạt được tao sao? Mày nghĩ viễn vông quá”

Dương Hy cười tinh nghịch : “Vậy hắn có tình cảm gì với mày không? Quen biết với hắn từ năm mười tuổi, tao hiểu con người hắn lắm. Mày chắc chắn sẽ không có dạng suốt ngày đi theo, nghe lời hắn rồi. Mà hắn thì rõ ràng quen mấy nữ tử yếu điệu, ngại ngại gặp được người như mày thì không hứng thú mới lạ”

Nhắc tới Hoàng An Liêm, Diễm My thở dài : “Tao chẳng hiểu nổi mình nữa”

“Có chuyện gì sao?”

“Hoàng An Liêm dường như có tình cảm với tao, tao lạnh lùng từ chối hắn. Nhìn dáng vẻ hắn bỏ ra khỏi phòng, tao đột nhiên cảm thấy chút thương thương. Bình thường luôn có hắn đi bên cạnh, ăn cơm cùng hắn, nay tao ăn một mình thì cảm giác cô đơn đến lạ thường, hệt như lúc mày đi mất vậy”

Con người Dương Hy khê dao động, cô trầm giọng : “Diễm My, có lẽ...mày cũng có tình cảm với hắn rồi”

“Không thể nào” Thanh âm Diễm My nhanh chóng cất lên.

Trước ánh mắt của Dương Hy, Diễm My cất lời : “Tao không thể yêu hắn”

“Tại sao?”

“Hắn quá giỏi, là cực phẩm trong thiên hạ này, văn võ đều song toàn, tao...không dám đi tới”

“Không dám đi tới? Mày nghĩ gì vậy? Mày nghĩ mày không xứng? Bà cô Diễm My của tôi ơi, bà đại mỹ nữ rồi, võ công cũng đâu phải tầm thường, hoàn toàn có thể so sánh với cái tên đó, cũng không phải cảm kỳ thi họa đều tinh thông sao, sao có thể nói như vậy”

“Tao từ chối tuyệt tình là vì muốn hắn đừng yêu tao. Tao sợ...”

“Mày còn sợ cái gì? Đây không phải là thế kỉ 21, mày chẳng còn là đệ nhất sát thủ thế kỉ 21 nữa, có phải trung bình một tháng hai ba lần ám sát đâu”

“Hắn chính là cực phẩm quý hiếm nên tao mới sợ hắn mất đi. Ba mẹ cùng anh trai ta yêu quý vì ta mà đi, ngay cả người chết cũng một phần do ta. Những người ta yêu thương cứ thế mà đi, ta chẳng muốn mở lòng với ai nữa. Ta sợ khi ta mở lòng ra, khi tình cảm của hắn ngày càng lớn, tao cũng bắt đầu rung động, bắt đầu cùng hắn làm một cuộc tình thì ông trời lại cướp đi. Tao không sợ nỗi đau thể xác nhưng tao sợ, tao rất sợ nỗi đau tinh thần. Một người đàn ông cực phẩm như vậy, tao sợ hắn lần nữa bị tử thần cướp đi”

“Diễm My à, mày thật sự có chút tình cảm với hắn rồi”

“Tao không có”

“Mày chưa từng nghe câu lửa gần rơm lâu ngày cũng bén sao? Mày nói mày khi không có hắn ăn cùng thì chịu nỗi cô đơn hết như năm ấy tao ra đi. Tao quan trọng với mày thế nào, nên khi ra đi mày mới cô đơn như vậy, bây giờ không cùng hắn ăn, mày cảm nhận như vậy, mày nói xem là như thế nào?” Dương Hy hùng hổ nói.

Không để Diễm My nói tiếp, Dương Hy lại cao giọng : “Còn nữa, mày làm sát thủ bao nhiêu năm rồi ? Cho dù hắn có là cực phẩm nam nhân thì sao chứ, bình thường mày đâu quan tâm ? Mày nói mày không có, vậy tại sao quan tâm tới sống chết như vậy, sợ hắn chết như vậy ? Nếu đã không yêu tất sẽ không lo, Diễm My, mày thực sự, mày có dám thề là mày không có tình cảm gì với Hoàng An Liêm không ?”

Diễm My nghe Dương Hy nói mà không biết phải đáp lại như thế nào. Bỗng chốc nàng chợt nhận ra, chẳng lẽ bản thân đã thực sự có tình cảm với hắn.

Cô nhìn Diễm My đơ người, bỏ lại một câu : “Người ngoài cuộc sáng suốt hơn người trong cuộc, mày tự nghĩ đi” Dứt lời liền phi thân đi mất, bỏ lại Diễm My đang ngẩn ngơ.

38. Chương 38 :

Sau khi suy nghĩ về chuyện Dương Hy vừa nói, Diễm My đi đến quyết định cuối cùng : Nếu hắn tỏ tình, nàng sẽ đồng ý. Có lẽ thực sự đúng như lời Dương Hy, người ngoài cuộc sáng suốt hơn người trong cuộc, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Hoàng An Liêm từ khi nàng xuyên về đây mỗi bữa đều cùng ăn với nàng, mỗi ngày cùng nàng nói chuyện phiếm đàm ba câu, trong tiềm thức đã vô tình để hắn chiếm cứ một vị trí trong trái tim, chỉ là nàng không hề nhận ra. Nếu hắn tỏ tình với nàng, nàng sẽ chấp nhận. Tuy không biết tử thần có lần nữa cướp đi sinh mệnh hắn hay không nhưng nàng sẽ nỗ lực ngăn chặn mọi điều. Còn nếu không, thì nàng cũng sẽ không nói thêm gì nữa, vì có lẽ chính như vậy mới tốt, tính mạng hắn cũng sẽ không thêm phần hiểm nguy. Trước nay nàng không tin vào tâm linh kỳ bí này nọ nhưng những người nàng thương cứ lần lượt chết đi, dù ít hay nhiều đều có lỗi của nàng, muốn coi đây là sự ngẫu nhiên cũng khó, thậm chí có lẽ còn có phần tự mình đối mình.

Đã tự có quyết định về chuyện này nên nàng cũng không muốn nghĩ nữa, nhắm mắt đi ngủ.

“Diễm My, mong người tìm được hạnh phúc của đời mình. Người sống khổ một kiếp rồi, Hoàng An Liêm là người tốt, nếu người không thích hắn, ta không ép, còn nếu người thực sự có tình cảm với hắn, nhưng còn mong lung không xác định thì ta nhất định, nhất định sẽ cố gắng kết nối cho hai người. Hạnh phúc hay không còn tùy vào duyên số, tùy vào phận, tùy vào mỗi người, ta cũng chỉ là chất xúc tác, người muốn hạnh phúc cần phải tự nhận ra tình cảm của bản thân. Thực mong người sống tốt, mong ông trời cho nàng ấy sống vui vẻ”

Ánh trăng xuyên qua cửa kính, Dương Hy công chúa tay cầm hạt tràng, trước mặt là bồ tát, khói hương nghi ngút, Dương Hy âm thầm thay cô bạn cầu phúc...

Đang định động đũa dùng bữa sáng, a hoàn lại thông báo : “Vương gia cát tường”

Nàng sững sốt, ngó đầu ra xem. Đột nhiên nhớ tới lần đầu hần đường đường chính chính tới Diệp Diễm điện, nàng cũng có biểu tình như này, cũng là lúc nàng đang định động đũa.

Diễm My buông đũa, đứng dậy : “Người...”

Hoàng An Liêm cười cười, tựa như cuộc nói chuyện ở thành Tống Bình, lời nói tuyệt tình của nàng chưa hề tồn tại : “Sao lại đứng dậy, không phải đang ăn sao ?”

Diễm My hiểu, hần là đang muốn quên đi cuộc nói chuyện kia. Nếu hần đã cố tình quên đi, nàng cũng chẳng nhắc lại làm gì, bèn ngồi xuống : “Cùng ăn đi”

Ngồi trên ghế, hai đôi đũa di chuyển trên bàn ăn, nắng sớm vẫn chiếu rọi ngoài sân, không ai nói với ai câu gì, nhưng trong tâm Diễm My, có một cái gì đó đang len lỏi vào trong nàng.

oOo

Tại Diệp quốc :

“Tiên sinh không biết có thể lưu lại một cái tên ?”

“Cô nương sau này đi đường cẩn thận, không nên đi một mình, kẻ muốn cô chết sẽ không bỏ qua đâu”

“Có duyên gặp tiên sinh ba lần, lần này nhờ tiên sinh ta được cứu mạng, thực sự không thể lưu tên ? Ta sẽ hậu tạ tiên sinh xứng đáng”

“Ta tên Dương Lan Đồng” Chất giọng trầm trầm nói.

An Nhiên sững sốt : “Là Đồng tiên sinh vang danh tứ...”

Chưa kịp để nàng nói hết, ai đó đã vận nội công thâm hậu đi mất, chẳng còn bóng dáng.

39. Chương 39 : Lưu Nhận Nhận

“Ta nói cho các người biết, mở cửa” Trước cửa Liêm vương phủ, một nữ nhân tay bồng đứa trẻ khoảng 3 tuổi đang gào thét.

“Chuyện gì vậy ?” Vừa đi đàm đạo với Thái Hậu về, Diễm My nhíu mày hỏi.

A hoàn mở cửa khiếu, đỡ nàng bước xuống.

Nhìn cô nương trước mặt, xem dáng vẻ thì khoảng 20 tuổi, trên tay nàng ta đang bồng một đứa bé trai bụ bẫm đang ngủ rất ngon.

“Cô là ai ?” A hoàn bên cạnh nàng hỏi. Về mặt Diễm My vẫn vô cùng lạnh nhạt.

Lưu Nhận Nhận dùng đôi mắt hần học tức giận nhìn Diễm My. Nàng ta không nói gì, đi tới gần, vung tay lên.

“Nương nương” A hoàn bên cạnh thất kinh.

“Á”

“Nương nương, người không sao chứ ?” A hoàn bên cạnh vô cùng lo lắng, ân cần hỏi.

Tát được Diễm My dễ thế à ? Lúc đó nàng đã đứng tránh qua một bên, Lưu Nhận Nhận vì mất đà nên mới ngã xuống.

“Đi vào thôi. Ở đây nắng quá” Diễm My không hề doái hoài gì thêm tới Lưu Nhận Nhận bên dưới, trực tiếp đi thẳng vào.

“Cô đứng lại” Lưu Nhận Nhận hét to.

“Chuyện gì ồn ào vậy ?”

Tiếng của Hoàng An Liêm vang lên. Một thân trường bào màu đen đi xuống, hần lập tức hỏi : “Cô là ai vậy ?”

“Ta không biết” Diễm My cũng đã quay lại, đi tới bên Hoàng An Liêm, lạnh lùng trả lời.

Lưu Nhuận Nhuận rưng rưng nước mắt, viền mắt đỏ hồng : “Liêm, chàng không nhớ thiếp sao ? Chàng đang nói gì vậy ? Thiếp, là thiếp đây mà, thiếp Lưu Nhuận Nhuận của chàng đây mà”

Hoàng An Liêm nhíu nhíu mày : “Cô rốt cuộc là ai ?”

Hai hàng nước mắt của Lưu Nhuận Nhuận đã rơi xuống : “Sao chàng có thể nói như vậy ? Sao chàng lại không nhớ thiếp ? Chẳng lẽ chàng đã quên, bốn năm trước Thường Xuân Lưu Nhuận Nhuận à ? Chàng làm cho thiếp mang thai, thiếp vất vả đi tới đây, sao có thể đối xử với thiếp như vậy ?”

Diễm My ngược mắt nhìn Hoàng An Liêm. Chỉ thấy gương mặt kiên nghị của hắc khê giật giật, sau đó lạnh giọng : “Hóa ra là Lưu cô nương. Nhưng Lưu cô nương phải chăng đã nhầm, ta chưa hề động vào người cô”

“Không thể nào. Chàng không hề nhớ sao ? Đêm đó chàng uống say, sau đó cùng ta...” Lưu Nhuận Nhuận giờ đứa bé, mắt lưng tròng : “Chàng nhìn đi. Nó là con chàng đó, là kết tinh tình yêu giữa hai chúng ta đó. Sao chàng nỡ lòng nào tuyệt tình như thế ?”

Mặt Diễm My tối sầm. Đôi mắt nàng lạnh lẽo nhìn thẳng vào hai tròng mắt đang lưng tròng kia, rành rọt nói từng chữ một : “Ra là người quen của phu quân ta. Nhưng Lưu cô nương đây là có ý gì ? Cô nói đây là con của cô cùng Liêm, cô nói đây là kết tinh tình yêu của hai người, không biết cô lấy gì chứng minh ?”

Ánh mắt Lưu Nhuận Nhuận đầy thù hận : “Ả tiện nhân, là cô, là cô cướp Liêm từ tay ta. Cô là công chúa thì sao chứ, cũng chỉ là đồ thùng rỗng kêu to. Cái mặt của cô so ra còn không bằng ai mà gọi là đệ nhất mỹ nhân à ? Cô thì được cái gì chứ, cô chính là hồ ly, cô chính là hồ ly tinh”

Tất cả mọi người chứng kiến câu nói này đều hít vào ngum khí lạnh. Tuy Vương phi mới vào cửa phủ có khoảng hai tháng ngắn ngủi nhưng họ đều hiểu được Vương phi tài sắc vẹn toàn, mười phần vẹn mười là người lạnh lùng không kém Vương gia, ăn miếng trả miếng, ai đắc tội với Vương phi thì cứ xác định.

40. Chương 40 : Lưu Trắc Phi

Chương 40 : Lưu Trắc Phi

Sát khí tỏa ra khắp nơi, Lưu Nhuận Nhuận đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng. Ngay lúc Diễm My mở miệng, mọi người đang mong chờ kết cục của Lưu Nhuận Nhuận thì : “Khoan đã”

Hoàng An Liêm đột nhiên cất tiếng, ánh mắt mọi người đều dồn vào hắc. Hắc trầm ngâm mở miệng : “Phong Lưu Nhuận Nhuận làm Trắc Phi, ban thưởng Diên Tư điện”

Câu nói này không khác gì tiếng sét ngang tai đối với Diễm My.

Mọi người lại dồn ánh mắt vào Liêm vương phi.

Chỉ thấy bạch y nữ tử dung nhan tuyệt trần cười lạnh, xoay người đi thẳng vào phủ. Bóng lưng nàng vẫn như thế, kiêu ngạo như một con chim khổng tước.

Diệp Diễm điện :

“Nương nương”

“Ra ngoài, ra ngoài hết cho ta”

“Nương nương”

“Ta kêu ra ngoài”

“Dạ”

Diễm My một tay chống xuống bàn, thần sắc trên mặt nàng vạn phần khó coi.

Không phải là mọi chuyện đã trở về như lúc đầu rồi sao ?

Cuối cùng, nàng cười giễu cợt, một giọt nước mắt lăn xuống khuôn mặt tinh xảo.

Trách ai bây giờ ? Chỉ có thể trách nàng. Hận ai ? Tự hận chính mình thôi.

Đàn ông mà, đương nhiên phải có tự trọng của chính mình. Bị nàng từ chối như thế, chuyện tiếp tục tỏ tình là chuyện không thể nào xảy ra. Mà hắn là cực phẩm thiên hạ cơ mà, vẫy tay một cái làm gì thiếu người, đâu phải chỉ có mình nàng.

Bây giờ tình cũ đến, ôm theo một đứa con. Hắn mở miệng phong nàng ta thành Trắc Phi, khác gì thừa nhận đứa bé đó là con hắn.

Con trai, trưởng tử.

Bây giờ làm gì hết thấy đều vô nghĩa rồi. Cho dù ngay từ đầu nhận ra tình cảm của mình, thì vị Trắc Phi kia đã có con rồi.

Trách, trách nàng thôi, sao đổ lỗi cho ai được. Ở thế giới này, ở nơi cổ đại này, tìm đâu ra mảnh chân tình.

À, có Hoàng Thượng.

Nhưng đâu phải ai cũng thế.

Giờ cuối cùng đã hiểu, tình yêu đâu phải thứ tốt lành gì.

Vướng vào nó, là bận tâm nhiều lắm tới người mình có cảm tình.

Rơi vào nó, là đau khi người ấy không hề hay biết.

Rốt cuộc, nàng lại ngẩng cao đầu, nhìn gương mặt chính mình trong gương, hai tay siết chặt.

Hoàng An Liêm, chúng ta có duyên nhưng vô phận rồi.

Ta sẽ không trách người, cũng chẳng trách trời xanh, bởi người duy nhất đáng trách chính là ta. Hắn chẳng có tội, trời xanh cũng chẳng làm gì.

Hận, không thể hận ai cả, ngoài chính bản thân. Tất thấy đều do câu từ chối của nàng mà.

Tình yêu đã vỡ vụn. Đứng trước gương, Diễm My âm thầm thề :

Từ nay, Diễm My sẽ không bận tâm gì tới hắn nữa.

Từ nay, Diễm My sẽ như lúc ở thế kỉ 21, tự mình gây dựng cho mình một thế lực ngầm để lúc hắn vứt cho giấy hưu thư thì còn có nơi trở về.

Từ nay, Diễm My nhất định, nhất định, nhất định sẽ sống một cuộc sống tự mình tự chủ.

Người ta có tình cảm, nếu có ý mập mờ không rõ ràng với ai đó, thì ta sẽ tuyệt đi tình cảm này. Ta nhất định không cam tâm chia sẻ cho ai cả.

Trong đầu Diễm My đột nhiên nhớ lại một câu nói : “Em không phải người si tình, cũng sẽ không biểu diễn vai si tình. Tại sao người ta phải tự làm khổ chính mình”

Đúng vậy, nàng sẽ không biểu diễn vai si tình, nhất định sẽ không tự dày vò bản thân, tự làm khổ chính mình.

Tuy vậy, nhưng là lý trí. Lý trí của nàng cùng với con tim của chính bản thân, lý trí thắng hay con tim thắng, hết thấy đều chưa biết được.

P.s : Câu trên trích trong Ai Hiểu Được Lòng Em – Lục Xu

41. Chương 41 : Thấm Vào Tâm Can, Ăn Sâu Vào Não

Thực ra mà nói, địa vị của Diễm My trong mắt mọi người từ lâu đã không vững vàng rồi.

Tuy thường ngày nàng làm gì thì cũng có Hoàng An Liêm nhưng có sự thật là Diễm My vào cửa hai tháng, Liêm vương gia hẳn tới cửa điện nàng đúng một lần duy nhất, nàng ở điện hẳn một lần, tính ra hai người ở cạnh nhau cả đêm cũng chỉ có 2 lần. Còn lần ở Quân Doanh thì mọi người trên dưới đều cho rằng Quân

Doanh là chỗ không thể đi lung tung, nàng ở cùng Vương gia bọn họ cũng hợp lẽ. Nhưng kể cả có tính mấy ngày ở Quân Doanh vào thì số lần bọn họ cả đêm cùng nhau ngủ cũng chỉ tính trên đầu ngón tay.

Thế nên địa vị của nàng mới là không vững vàng, bây giờ xuất hiện thêm Lưu Trắc Phi có con trai là trưởng tử của Liêm vương phủ, đêm hôm nay Liêm vương gia cũng ở đó, bây giờ địa vị của nàng càng không vững.

Sáng hôm sau, đến Từ Thanh Cung của Thái Hậu để thực hành nghi lễ dâng trà. Diễm My không phải dâng trà là vì nàng thành thân khi Thái Hậu đang cầu phúc, sau khi Thái Hậu về bà cũng bảo không cần phải làm rườm rà nghi lễ này nữa nên bỏ qua.

Ngồi ngay bên cạnh Hoàng An Liêm nhưng sắc mặt nàng lạnh băng. Nhìn Lưu Nhận Nhận mặc hỉ phục tiến vào, quy củ hành lễ, sau đó từng bước dâng trà. Thái Hậu hôm qua cười cười nói nói với nàng, hôm nay nhìn Lưu Nhận Nhận càng cười rạng rỡ hơn. Cũng không thể trách bà được, đây là chốn cổ đại mà. Hoàng An Liêm tuy không phải con đẻ nhưng cũng do bà ta một tay nuôi lớn, nay con trai có con, lại thêm đứa cháu trai sao có thể không vui ?

Trà dâng đến trước mặt nàng, môi Lưu Nhận Nhận cười tươi. Bàn tay nàng trắng nõn vươn ra cầm chén trà phẩm thúy, sau đó một tay che đi mặt, một tay cầm chén đổ thẳng xuống bên dưới. Vì trang phục vốn rườm rà, đã thế hôm nay nàng mặc đồ sẫm màu nên nhìn không ra.

Đột nhiên bắt gặp ánh mắt Dương Hy nhìn chằm chằm xuống đuôi áo, trong mắt có chút buồn, nàng nhếch mép hướng cô ấy cười lạnh. Hai người đã hiểu nhau tới cảnh giới không cần nói gì rồi, Dương Hy nhìn nàng cười lạnh chỉ một giây, đầu óc đã suy thành : Đừng nhìn ta, ta không dễ gục ngã, đừng dùng ánh mắt buồn ấy nhìn ta, ta không phải là người vì tình mà gục. Cũng đừng nhìn áo ta, người vốn hiểu tính ta, ta có chết cũng không đựng một giọt trà của nàng ta đâu.

Trong Từ Thanh Cung, Thái Hậu vui cười nói chuyện cùng Lưu Nhận Nhận, Hoàng An Liêm cũng góp đôi ba câu. Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu cũng đến. Hoàng Thượng dùng ánh mắt thương người nhìn nàng, còn Hoàng Hậu, nhìn nàng, ánh mắt vô vàn rầu rĩ.

Cuối buổi, mọi người lục đục cáo lui. Thái Hậu bỗng dừng giữ lại mình nàng. Đến khi mọi người ra ngoài hết, bà cũng cho a hoàn ra ngoài, kể cả Dương Hy công chúa vốn là người bà yêu thương nhất.

Bà thở dài : “Diễm My, ta hiểu cảm giác của con. Nhưng là nam nhân mà, tam thê bảy thiếp vốn là chuyện bình thường, con muốn Lưu Nhận Nhận không uy được địa vị của con thì hãy cố gắng mà sinh một đứa con đi, dù là con gái thì cũng là trưởng, con cũng có thể bầu vào nó mà giữ địa vị”

“Thái Hậu, người cũng từng là phi, người cũng sẽ hiểu rõ cảm giác chỉ muốn giữ lấy người mình yêu thương, không muốn san sẻ cho ai chứ ? Tuy biết rõ là tam thê bảy thiếp là chuyện thường tình, nhưng vẫn không muốn”

“Thế gian không phải ai cũng như Hoàng Thượng đâu”

Diễm My đã chẳng muốn nghe tới chuyện Lưu Nhận Nhận, địa vị gì nữa, nói : “Thái Hậu, không còn chuyện gì, thần thiếp xin cáo lui”

Thái Hậu phát tay : “Con về đi”

Dương Hy vẫn luôn đợi nàng. Thấy nàng ra, lo lắng cầm tay hỏi : “Không sao chứ ?”

Diễm My đột nhiên cười : “Mày đoán xem tao có ổn không ?”

“Dương nhiên là không”

“Vậy thì đừng hỏi câu này. Ta luôn trả lời là không sao, dù mình có sao đi nữa, cũng luôn trả lời như vậy”

Dương Hy cắn nhẹ môi, xoay người : “Ta đi tìm tên tăng băng đây, đòi công đạo cho người”

Diễm My nín lại : “Không cần. Ta không thích thế, làm như thế ta đang cầu hán quay lại vậy. Ta sẽ không vì tình mà đánh mất tôn nghiêm, tự trọng của bản thân, thế nên đừng làm vậy”

“Nhưng người...”

“Thái Hậu nói với ta, cố gắng sinh một đứa con để ổn định địa vị. Lúc đó, ta nghĩ ta nhất định sẽ không làm như vậy. Ta cảm thấy như vậy là dùng chính con của mình để đổi lại địa vị của bản thân. Việc này còn chưa kể đến ta có an lành sinh con hay không. À mà tất nhiên là an lành rồi, nhưng ta nhất định không làm như vậy. Con của ta, ta nhất định sẽ cho nó một cuộc sống như ở thế kỉ 21 vậy, chỉ có anh chị em ruột thịt của nó chứ không có thể loại cùng cha khác mẹ, nhất định sẽ cho nó một người cha luôn quan tâm yêu thương nó”

“Tại sao phải chịu khổ như vậy chứ ?”

Diễm My gất lên : “Ta không hề khổ, con mắt nào của người thấy ta khổ ? Ta nhất định sẽ không yêu đến mức đấy. Không cần đi đòi công đạo cho ta, chuyện của tình yêu của ta, đừng xen vào nữa. Sinh ra thế kỉ 21, sống ở đó mấy chục năm, sống đến đâu 2, tuy không thể coi là dài nhưng cũng không thể tính là ngắn. Tư tưởng chuyện một chồng một vợ, tình yêu quan trọng nhưng không phải tất cả, đã sớm thấu tận tâm can, ăn sâu trong trí não của ta rồi, có chết ta cũng không thay đổi đâu”

Dương Hy nhìn nàng : “Đừng lý trí thế Diễm My, nghe theo con tim đi”

“Cứ thử lâm vào tình cảnh của ta rồi người sẽ biết. Dương Hy, người ít nhiều cũng có tới bảy năm huấn luyện đấy, không thể vì tình mà làm mọi thứ được. Tư tưởng một chồng một vợ cùng tình yêu không là tất cả, ta không tin nó không ngấm vào tâm can trí óc của người”

Dương Hy biết Diễm My đã quyết định rồi, thở dài : “Sống tốt vào” Sau đó xoay người đi về.

Đột nhiên, Diễm My nhớ ra đây là lần đầu tiên mà nàng gất lên cùng cô ấy như vậy. Gất với cô ấy là vì Hoàng An Liêm, không thể không khen hấn quả nhiên có tài, làm Diễm My cùng Dương Hy nổi tiếng tình hơn tỷ muội xảy ra chút tranh chấp.

Bất quá, nàng cũng không lo chút chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm của hai người. Nàng không tin chỉ chút chuyện này mà làm rạn nứt tình cảm 7 năm chưa hề phai này.

Nàng sẽ không gục ngã vì tình đâu, Rose không phải người như thế.

Giờ, càng thấu câu nói của boss ngày ấy (boss này là boss của tổ chức huấn luyện cho Diễm My ý) Làm sát thủ, tuyệt đối không được để bản thân vướng vào chữ “tình”

42. Chương 42 : Sự Thật Về Việc Phong Phi

“Tại sao vậy ? Tại sao lại phải làm như vậy ?”

“Muội đừng xen vào chuyện nhà ta”

“Huynh phải hiểu chứ, Diễm My rõ ràng có tình cảm với huynh” Tuy Diễm My đã nói là đừng can thiệp vào chuyện tình cảm nhưng Dương Hy là người rất cố chấp, cô vẫn đi tìm Hoàng An Liêm.

“Muội đừng đoán mò rồi nói lung tung nữa” Hấn nói.

“Đoán mò ? Huynh rõ ràng biết hết, tại sao còn làm như vậy ? Đừng tưởng tối hôm đó huynh theo bọn ta, đứng ngoài nghe lén muội không phát giác ra”

“Huynh là có ý đồ gì đó phải không ? Muội không tin chỉ vì say rượu mà tặng băng như huynh lên giường với một cô gái được”

“Đúng là ta có ý đồ đấy, vừa lòng muội chưa?”

“Huynh cuối cùng muốn làm gì ?”

“Ta cũng đã nghĩ nếu như Diễm My thực sự có tình cảm với ta, ta sẽ cho mọi chuyện trở lại như lúc đầu”

“Vậy tại sao còn phong cô ta làm Trắc Phi ?”

“Diễm My vẫn luôn kiêu ngạo như con chim khổng tước, nàng ấy hiểu thắng hơn bất kì ai, ta muốn để nàng ấy niềm gia vị thua cuộc một lần”

Nghe được lý do này, Dương Hy cup mắt : “Huynh...chọn sai cách rồi”

“Đứa bé đó không phải con của ta. Đêm hôm đó cô ta chuẩn bị xuân được thượng hạng cho ta, nhưng không ngờ ta lại không tới. Tức giận, cô ta vợ luôn cái chén có xuân được mà uống. Sau đó....chuyện gì phát sinh với cô ta muội tự hiểu, nhưng cô ta lại cứ nghĩ là ta”

“Vậy sau này huynh tính làm cách nào chứng minh nó không phải con huynh ?”

“Bốn năm trước ta gặp cô ta là do gặp ám sát khi đang trên đường về kinh, thân thể ta bị thương nên mới vào trú nhờ. Sau khi vết thương tạm ổn, ta đã sớm xuất phát vào chiều muộn hôm đó rồi”

“Bằng đó chưa đủ để cô ấy tin đâu”

“Muội nghĩ nếu ta không có chứng cứ thật sự mà dám liều như vậy à ?”

Dương Hy đột nhiên thở dài, cô nói : “Vậy đi. Nhưng hôm nay huynh làm vậy, ngày sau muốn giải thích với Diễm My không hề dễ dàng đâu” Nói xong, liền quay đầu đi.

Tuy Hoàng An Liêm không nói gì nhưng Dương Hy cũng sẽ không nói chuyện này cho Diễm My. Nàng cố chấp đi hỏi chẳng qua là muốn tìm hiểu lý do Hoàng An Liêm làm vậy bởi vì nàng cùng hắn lớn lên từ nhỏ, nàng không tin tưởng bằng hắn chỉ vì say mà lên giường với nữ nhân. Biết sự thật rồi nàng cũng không nói ra cho Diễm My là bởi vì đây là chuyện tình của hai người họ, để chính hai người họ tự giải quyết vẫn tốt nhất.

P.s : Chương này hơi ngắn, lại rất nhiều thoại. Chương này chủ yếu nói ra lý do Hoàng An Liêm phong Lưu Nhạn Nhạn thành Trắc Phi thôi.

43. Chương 43 : Ác Quỷ Mang Lốt Thiên Thần

Lúc này, Diễm My đang lang thang trên đường phố thành Vĩnh An. Tuy nói là phải xây dựng thế lực nhưng bây giờ nàng đi đâu xây ?

Trước tiên, muốn xây dựng thế lực, nàng phải có tiền tiêu đã. Tuy nàng là vương phi của Liêm vương phủ tiền tài vô số nhưng đồng tiền này muốn lấy phải đi xin hắn. Nàng đã muốn lập thế lực riêng, thì trước tiên phải có tiền vốn đã.

Và có một sự thật là, kể cả ở thời hiện đại hay cổ đại, bài bạc là một trong những thứ dễ kiếm tiền nhất. Thế nên sau khi hỏi quán bài bạc có tiếng nhất thành, bước chân Diễm My không hề chần chừ tiến tới.

Hôm nay, nàng vẫn mặc bạch y như cũ nhưng trên mặt lại đeo thêm cái mạng che mặt che gần hết mặt màu tím nhạt. Vì cái mạng này mà nhan sắc của nàng bị vùi dập đi không ít nhưng mỹ nhân thì vẫn là mỹ nhân, nàng vẫn rất nổi bật trên đường phố đông đúc người qua lại.

Khi bước chân đầu tiên vào “Đỗ Xúc Xắc Vĩnh An” nàng đã trở thành tâm điểm.

Tạm thời bỏ qua việc nàng làm sát thủ tay dính đầy máu tanh đi đã. Nàng mặc bạch y khiến người ta có cảm giác nàng như thánh nữ, như một thiên thần. Chiếc mạng che mặt khiến cho nàng trở nên càng bí ẩn, thu hút vô số ánh nhìn.

Nhanh chóng chọn cho mình một bàn. Tên đô con ngồi đối diện Diễm My nhếch mép : “Mỹ nhân, có chắc chắn muốn chơi không đấy ? Đến lúc thua không còn tiền thì phải bán thân rồi”

“Ta đã có gan vào đây chơi, tất có gan chịu” Diễm My lãnh đạm trả lời.

“Hay. Khẩu khí này của mỹ nhân ta rất thích. Nhớ lấy câu nói của nàng. Hôm nay, Ngô Vinh Dật ta nhất định rước người về nhà”

Khóe mi Diễm My có chút giật giật nhưng môi nàng lại cong lên. Giật giật là vì không ngờ đây là chủ quán này, còn cong môi lên là vì nàng đã có một chủ ý.

“Thế này đi. Đại ca, chúng ta cùng chơi với nhau. Nếu ta thắng, người phải nhường ta quán này, còn nếu ta thua, ta theo người về nhà”

“Được lắm, ta không tin ta lại thua một nữ nhân. Chúng ta chơi ba ván, được chứ mỹ nhân ?”

“Đại ca đã nói thế thì ta đâu dám ý kiến”

Lúc này, tất cả mọi người đều dừng lại, tập trung hết vào cái bàn số 5. Ngô Vĩnh Dật không phải tay vừa, mỹ nhân này không biết là thực sự có bản lĩnh hay là ghé mới sinh không sợ hổ đây.

Lắc hộp, để xuống bàn, mở ra, ba con xúc xắc có số bốn năm sáu – Đây là kết quả của Ngô Vĩnh Dật.

Diễm My khẽ nhếch mép. Nàng lắc cái hộp trong tay vài cái, sau khi đặt xuống bàn, mở hộp ra.

Ba con xúc xắc số sáu sáu sáu.

Ván 1 – Diễm My thắng Ngô Vĩnh Dật. Nhưng tất cả đều cho là nàng ăn may.

Ván 2, nàng mở hộp trước. Ba con xúc xắc, vẫn là sáu sáu sáu.

Ngô Vĩnh Dật không còn vẻ đùa cợt nữa, thần sắc hấn nghiêm túc. Mở hộp ra, ba con xúc xắc số sáu sáu sáu.

Ván 2 – Diễm My và Ngô Vĩnh Dật hòa.

Lần này mọi người đều hiểu Diễm My không phải là ghé mới sinh không sợ cọp nữa mà nàng thật sự có bản lĩnh.

Thành hay bại, cuối cùng quyết định ở ván này đây.

Ván 3 – Ngô Vĩnh Dật mở hộp trước.

Cái bàn rung nhẹ, ba con xúc xắc, ba số một một một.

Diễm My ung dung mở hộp ra, ba xúc xắc, số sáu sáu sáu.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy : “Đại ca, ta thắng rồi. Xin mời nhường lại quán cho ta”

Rầm một tiếng, bàn tay Ngô Vĩnh Dật đập mạnh xuống bàn. Hấn hét lên : “Bắt ả lại”

Từ trong đám người xem, hơn hai mươi tên đô con xuất hiện.

Một tên lập tức lao thẳng vào Diễm My. Một đòn judo được nàng xuất ra, quật ngã hấn xuống.

Đôi khi thân hình nhỏ bé cũng lợi ấy chứ. Giữa một đám to con, bạch y mềm mại tung bay theo từng chuyển động của nàng.

Đòn đánh mạnh mẽ, dứt khoát, nhanh gọn, hơn hai mươi tên ngã vật xuống sàn.

Xoẹt, tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ, Ngô Vĩnh Dật cầm cây kiếm sắc bén lao tới, vị trí là tìm Diễm My.

Nàng lạnh lùng cười, ngay lúc cây kiếm sắp đâm tới mới tránh đi, sau đó như quỷ xuất hiện ngay đằng sau hấn, rút trâm hoa lan màu trắng đâm vào cổ.

Máu tươi bắn lên, mọi người trong quán đứng lặng, không ai dám ho he.

Diễm My nhẹ nhàng cởi trường bào đã nhiễm máu ra. Nhờ trường bào mà mấy lớp bên trong không bị bắn máu, vẫn là màu trắng thanh thuần.

Màu trắng thanh thuần, chỉ là lúc này, đứng giữa mấy xác chết, nàng không còn là thiên thần hay thánh nữ, mà giống như một con ác quỷ đội lốt thiên thần. Á mà không phải giống như, đích thực là ác quỷ đội lốt thiên thần.

“Còn ai không phục”

Im lặng...

“Từ hôm nay, quán này thuộc quyền sở hữu của ta. Ai không phục, cứ việc lên đây cùng ta đánh nhưng ta cũng cảnh báo trước, trước khi lên đánh nhớ chuẩn bị tinh thần đi xuống Diêm Vương”

Một phút trôi qua, không bàn chân nào đi lên.

“Không ai đi lên à ? Vậy thì thôi. Dọn dẹp mấy cái xác này cho ta”

“Dạ” Lúc này mới có tiếng đáp của mấy nhân viên này giờ đứng một bên xem chiến.

Nàng có gương mặt như thiên sứ trong trắng nhưng bên trong nàng chính là một con ác quỷ.

Nàng chính là như vậy - Ác quỷ mang lột thiên thần.

44. Chương 44 : Gãy Xương

Sau đó Diễm My cũng không đi đâu nữa, về Liêm vương phủ. Tới Diệp Diễm điện thì a hoàn báo lại là có Lưu trắc phi tới, đang đợi nàng ở chính điện.

Nàng nhú nhú mi mày, lãnh đạm nói : “Nói với cô ta, ta không khỏe nên đi nghỉ trước, hôm khác hãy tới chơi”

Cô ta tới chắc cũng chả có ý gì tốt, chắc lại như trên mấy phim truyền hình cổ trang hay chiếu, làm mấy trò như bỏ thuốc độc vào nước uống để vu oan giá họa cho nàng, tốt nhất nàng không nên dây vào thì hơn.

Chính điện...

“Cái gì, cô ta dám không tới đây ?”

“Dạ, nương nương nói không khỏe, phiền trắc phi hôm khác hãy tới”

“Hừ, muốn làm gì chứ. Ta nói cho người biết, đợi ngày nào ta lên làm Vương Phi, nhất định sẽ cho ả biết tay, tính làm kiêu chấy”

“Vậy trắc phi đợi ngày đấy tới rồi hãy nói. Có câu nói trước bước không qua đấy” Giọng Diễm My vang lên.

Nàng đã chuyển đổi suy nghĩ. Sao nàng phải sợ chứ ? Chẳng nhẽ nàng đây còn đâu không lại tôm cua nhãi nhép như cô ta à ? Muốn gặp nàng, được thôi, xem cô ta giờ trò gì.

“Hừ, giờ mới dám ra à ? Không phải người muốn làm rùa đen rút cổ sao. Ta nói cho người biết, sớm muộn gì cũng có ngày người phải nhường lại cho ta vị trí chính phi thôi”

Nàng lạnh giọng quát lớn : “To gan. Lưu Nhận Nhận người thân là trắc phi bé nhỏ mà dám xưng ta gọi người với vương phi, tấ ả cho ta”

A hoàn bên cạnh nàng lập tức đi tới, Lưu Nhận Nhận gân cổ lên : “Người dám. Ta nói cho người biết, ta có con là trưởng tử, người thử tấ ta xem”

Diễm My lạnh lùng nhếch mép. Nàng không ngần ngại đi xuống, vung bàn tay lên.

Chát

Một tiếng chát vang lên. Lưu Nhận Nhận một tay ôm má, trợn to mắt nhìn nàng. Cô ta tức giận, lập tức vung tay còn lại lên, tính trả cho nàng một cái tát.

Hừm, cô ta mà tát được đệ nhất sát thủ thế kỉ 21 chắc được ghi vào kỉ lục thế giới mất. Nàng mà ăn cái tát của cô ta, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết nhục.

Pặc.

Bàn tay nàng nắm lấy cổ tay, móng tay dài cắm vào.

“A” Lưu Nhận Nhận khẽ kêu lên.

“Nói cho người biết, đừng có gỡ trò thị uy trước mặt ta. Đợi tới lúc làm chính phi đi rồi hãy nói”

Hai mắt Lưu Nhận Nhận hằn tơ máu : “Ả tiện nhân, bỏ tay ra”

Mặt Diễm My tối sầm, nàng bẻ ngược tay cô ta ra đằng sau, sau đó lạp tức buông tay, dùng thời gian chưa tới giây đánh mạnh vào tay.

Rắc rắc...

Tiếng xương vỡ vang lên, Lưu Nhận Nhận cảm nhận cơn đau truyền tới tim, hét lớn : “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

“Có gan thì người cứ lặp lại lời đó lần nữa đi. Từ nay nhìn thấy ta thì tránh ra, nếu không ta không biết ta sẽ làm gì đâu”

Cho dù bây giờ giết cô ta nàng cũng không sợ. Hoàng An Liêm có tới đánh nàng thì nàng tiếp chiêu, nếu đánh không lại thì ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách. Nàng mà phải sợ cô ta à.

Lập tức xoay người, bỏ lại Lưu Nhận Nhận đang đau đớn gào thét đằng sau.

45. Chương 45 : Trốn

Đến chiều, khi nàng tạm biệt chu công, lại thay ra một bộ váy tím nhạt đi ra ngoài thì bắt gặp một đám thị vệ đông như kiến.

Nàng không nói gì, im lặng nhìn bọn họ lên tiếng. Tên thủ lĩnh nói : “Vương phi, vương gia truyền lệnh cấm túc người, thỉnh người hôm nay ở yên trong phòng”

“Tránh ra” Nàng lạnh lùng nói.

“Vương phi, vương gia có lệnh...”

“Ta không lặp lại lần nữa, tránh đường cho ta” Nàng mất kiên nhẫn ngắt lời. Xưa nay nàng rất ghét những kẻ ngáng đường. Nàng phê đi một cánh tay Lưu Nhận Nhận, chỉ sợ hấn đây là muốn cấm túc nàng cả đời.

“Vương phi, nếu người còn phản kháng, đừng trách chúng nô tài dùng biện pháp mạnh”

Diễm My mím, quay lưng đóng cửa phòng. Ngoài đó ước chừng đến 200 tên. Nàng muốn chiến đấu với bọn chúng, máu nhất định nhuộm đỏ cả Diệp Diễm điện, hơn nữa dù nàng thoát ra được chưa chắc đã hoàn hảo không một vết xước. Không nên nông nổi, bốc đồng. Phải bình tĩnh tìm cách, đợi bọn họ có khe hở nàng nhất định thoát ra.

Trời tối, Diễm My ngồi bên cửa sổ quan sát, bọn họ vẫn chưa thay ca.

“Vương phi, bữa tối đã dọn rồi” A hoàn tiến vào nói.

Đầu nàng lóe lên, gật đầu trả lời : “Mang vào đi”

Đợi khi mọi người đặt hết đồ ăn lên bàn, bọn họ cáo lui, nàng giữ mình Thái Hương ở lại.

“Nương nương có chuyện gì ạ ?”

Bàn tay Diễm My nhanh như cắt đánh thật mạnh vào gáy cô ta, sau đó đỡ lấy cả thân mình đang ngã xuống để tránh phát ra tiếng động. Nhìn ngó quanh, xác định không có ai, nàng đưa cô ta vào trong.

Nhanh chóng đổi y phục cho cả hai người, lúc này thân nàng đã mặc y phục của a hoàn. Đến trước gương, tháo tóc tai cùng trang sức cầu kỳ diễm lệ ra, cũng may là kiểu tóc của a hoàn rất dễ, nàng mất vài phút là tạo được.

Quay đầu nhìn lại, Thái Hương đã mặc váy tím của nàng, chặn đắp tới cổ, rèm che màu đỏ làm khuất gương mặt, nếu không đi tới gần nhìn lại rất khó phát hiện ra.

Sau khi ra khỏi phòng, thần nhiên nói : “Vương phi nói mệt mỏi, nghỉ sớm rồi, đừng làm phiền người”

“Dạ” Đám a hoàn nhỏ giọng đáp.

Trà trộn vào đám a hoàn, Diễm My không bị thị vệ phát hiện, bình an lên ra khỏi phủ.

Ngay sau khi nàng đi, trên mái nhà, một bóng hình nhẹ nhàng gỡ những viên gạch ra, nhảy xuống.

Hoàng An Liêm nhìn đồ ăn trên bàn một chút cũng chưa động, thở dài, nàng sao lại bỏ cơm chứ.

Đi vào trong phòng, phát hiện Diễm My đã đi ngủ liền nhú mào, tiến lại vén rèm lên.

Trong đó không phải là Diễm My, mà là a hoàn của nàng. Nàng lại trốn đi đâu rồi ?

Hoàng An Liêm bỏ rèm xuống, lại vận nội công lên mái nhà. Sau khi sắp gạch vào chỗ cũ, lặng yên không tiếng động đi ra khỏi phủ.

Hắn cho người tới canh gác nàng, chính là sợ nàng chạy. Đã đưa tới hơn 200 người, cuối cùng nàng dùng chiêu hoán đổi thân xác để trốn.

Đột nhiên hắn thấy hơi hồi hận. Lời Nhạc Ly nói ngày đó hắn vẫn chưa quên, muội ấy nói huynh dùng sai cách rồi, là hắn dùng sai cách thật à ?

Nhưng mà, hắn không ngờ nàng khi ghen lên lại mạnh mẽ phẩy một tay của Lưu Nhạn Nhạn, tiếc là hắn không chứng kiến được biểu cảm của nàng a

46. Chương 46 : Heroin

“Công chúa, An Nhiên công chúa gặp ám sát”

“Tỷ ấy có làm sao không ?”

“An Nhiên công chúa bình an vô sự ạ, là được Đồng tiên sinh cứu thoát”

Hai hàng my khẽ nhú lại : “Đồng tiên sinh ???”

“Là một người hoạt động trong giang hồ, đứng đầu bang phái Đồng Tông Phái ạ”

“Vậy đã điều tra ra là ai làm chưa ?”

“Rồi ạ, là thái tử”

Diễm My không nói gì, rút từ trong túi ra một gói giấy đưa cho người nọ : “Bỏ cái này vào đồ ăn của hắn, mỗi ngày bỏ một ít”

“Dạ”

Người này chính là gián điệp mà nàng cắm vào trong đông cung của Diệp Trường Tiêu. Hắn dám ám sát tỷ tỷ của nàng, nàng cho hắn thưởng thức heroin một lần.

Kể cũng thật không ngờ, nàng đi loanh quanh Liêm vương phủ, vào hoa viên lại bắt gặp được hoa anh túc với sắc màu đỏ rực rỡ. Người cổ đại chắc thấy hoa anh túc màu đỏ này đẹp nên mang về trồng, thật sự không hề biết đây là bông hoa đẹp nhưng có thể tạo thành cái chết người. Hoa anh túc lúc đó lại biến thành quả, nàng liền mang về, cẩn thận điều chế thành heroin. Tuy vậy nhưng thời cổ đại không có một số thứ, heroin nàng điều chế ra cũng không có hiệu quả như thế kỉ 21 nhưng chung quy nó vẫn tạo thành hiệu quả gây nghiện cho người dùng.

Bây giờ phải về thôi, a hoàn Thái Hương kia chắc cũng sắp tỉnh rồi.

Tiếp đó là : Diễm My thay lại y phục, đe dọa Thái Hương, cuối cùng nàng yên tâm đi ngủ. Còn Hoàng An Liêm vẫn đang nỗ lực tìm Diễm My.

P.s : Chương 46 hơi ngắn, hứa sẽ bù lại vào chương 47.

47. Chương 47 : Chúng Ta Không Thuộc Về Nhau

Cảnh báo : Ngược. Nam chính + nữ chính đã “chúng ta không thuộc về nhau”

Từ sau lần nàng bẻ gãy cánh tay của Lưu Nhạn Nhạn, cô ta quả nhiên biết điều không tới đây nữa. Hiện tại, nàng đang ung dung thong thả đi dạo vườn hoa viên, lại thấy Lưu Nhạn Nhạn cùng con trai ba tuổi của nàng ta – Hoàng Vĩnh Vĩnh đang chơi đùa.

Nhìn Hoàng Vĩnh Vĩnh mân mê cánh tay vừa bị nàng bẻ gãy hôm qua, Diễm My đột nhiên cảm thấy áy náy trong lòng, dù sao nàng ta cũng không làm gì quá quắt.

Quay người đi, đột nhiên nghe tiếng của Lưu Nhận Nhận nói : “Bông hoa đỏ nở màu đỏ đẹp như vậy, chắc ướp ra trà uống cũng ngon lắm”

Hôm qua vừa mới đưa heroin cho người nọ, Diễm My nghe hoa màu đỏ liền nhớ tới anh túc, vội vã quay người lại.

Chỉ thấy Lưu Nhận Nhận cười hiền dịu : “Vĩnh nhi, lại đây, uống thử trà đi”

Hoàng Vĩnh Vĩnh cầm lấy chén trà, đưa lên miệng. Hai mắt Diễm My mở lớn, thét to : “Đừng”

Tuy chỉ là trà thôi nhưng nó chế từ hoa anh túc. Các bước biến hoa anh túc thành trà cũng có phần trùng hợp với biến từ hoa anh túc thành heroin. Tuy hiệu quả sẽ không như là heroin nhưng Hoàng Vĩnh Vĩnh chỉ là tiểu tử ba tuổi, ảnh hưởng đối với thân thể không phải là chuyện có thể coi thường.

Nhưng, Hoàng Vĩnh Vĩnh đã uống một ngụm trà, nghe thấy tiếng nằng, giật mình đánh rơi cái chén.

“A”

Chỉ thấy sau khi chén vỡ, thân thể Hoàng Vĩnh Vĩnh co giật liên hoàn. Tiểu tử hai hàng nước mắt chảy ra, lớn tiếng kinh hô : “Mẫu thân, con...a...mẫu...”

Tiếng nói không đều đặn, nói đến đó liền ngắt đi.

Diễm My vội vàng chạy lại, Lưu Nhận Nhận ôm con lay lay gào to. Diễm My cũng hốt hoảng không kém : “Mau truyền thái y”

oOo

Lưu Nhận Nhận hướng Hoàng An Liêm, hai mắt nàng ta giàn giụa nước mắt : “Liêm, người phải làm chủ cho thần thiếp. Vĩnh nhi là bị cô ta hại, là bị cô ta hạ độc”

Diễm My nhíu mày, quát to : “Người ăn nói cho cẩn thận, ta chưa hề đụng vào nó” Nói xong, mắt hướng về phía Hoàng An Liêm, muốn xem hấn xử trí như thế nào.

“Là nàng ta nói dối, Liêm, rõ ràng là cô ta”

“Lưu trác phi dựa vào đâu mà nói tất cả do ta làm ? Ta không hề hại thằng bé”

“Vương phi người không vừa ý với ta thì trút lên ta được rồi, sao có thể ám hại thằng bé, nó mới ba tuổi”

“Trác phi tại sao cứ liên tục nói là ta làm, mời người đưa ra chứng cứ”

Lúc này, a hoàn đứng sau Lưu Nhận Nhận – người đã bê chén trà đưa tới quỳ sụp xuống : “Vương gia, tất cả rõ ràng đều là do vương phi làm. Lúc nô tỳ đi lấy chén trà, có gặp a hoàn Thái Hường của vương phi lên lên lút lút làm gì đó”

Sau khi a hoàn bên cạnh Lưu Nhận Nhận khai xong, Diễm My đột nhiên nhếch khóe môi.

Hiểu rõ rồi a...

Thái Hường là người của nàng ta cắm vào bên nàng. Hôm qua nàng chọn Thái Hường là vì a hoàn này mới vào, mọi người chưa quen mặt nên rất dễ giả trang. Hoàng Vĩnh Vĩnh kì thực không uống phải chén trà hoa anh túc mà là một loại hoa khác cũng màu đỏ. Vốn, vở kịch là a hoàn của Lưu Nhận Nhận nói là thấy Thái Hường, một người mà Lưu Nhận Nhận cấm bên nàng lên lút làm gì đó chén trà. Chén trà này kì thực là do Lưu Nhận Nhận bỏ Dương Diệp Tất vào. Đây là một loại độc làm người ta co giật, dùng nhiều có thể chết người, bỏ vào trà đưa cho Hoàng Vĩnh Vĩnh uống là một liều nhỏ, đã qua cơn nguy hiểm nên không sao. Lúc truy cứu, sẽ để cho a hoàn của Lưu Nhận Nhận nói là đã thấy Thái Hường đụng tay đụng chân vào chén trà, sau đó Thái Hường sẽ nói là do nàng sai bảo. Chỉ ngoài ý muốn một chút là lúc đó nàng đột nhiên kêu dừng sau đó chạy tới mà thôi, nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng kế hoạch của cô ta lắm, cùng lắm còn có thể nói ra là nàng cố tình làm vậy để loại mình khỏi danh sách nghi ngờ.

Sau khi đã hiểu mọi chuyện, Diễm My im lặng. Nàng im lặng là vì muốn xem hấn phán xử như thế nào. Mà lúc nàng im lặng, cũng là lúc Thái Hường quỳ xuống nói đều do nàng sai bảo.

Sự im lặng của nàng lúc này, trong mắt Lưu Nhận Nhận là vì nàng không biết nói gì, còn rơi vào mắt Hoàng An Liêm, nó là gián tiếp thừa nhận.

Tuy Hoàng Vĩnh Vĩnh kì thực không phải con ruột hần nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, hần không nghĩ là nàng chỉ vì ghen tuông mà hại, cho rằng đây là một vở kịch do Lưu Nhận Nhận diễn ra nhưng bất gặp sự im lặng của nàng lúc này, tâm hần chấn động, nghĩ rằng nàng thực sự làm như vậy, bởi vì nàng im lặng, im lặng vì mình bị vạch trần.

Thất vọng vây quanh tâm trạng hần lúc này, hần không ngờ nàng lại hành xử như thế. Cho dù nàng không ưa mất thăng bằng thì dù sao nó cũng là một đứa trẻ, nàng có nhất định phải hạ độc không ? Có lẽ hần nhìn lầm nàng rồi, nữ tử thôi, một khi tức thì chuyện gì mà chẳng làm được, quản gì ai có tội ai vô tội.

Hần nhắm mắt, khi mở mắt, con người một mảnh băng giá, giọng nói lạnh lùng không kém : “Liêm vương phi hại chết trưởng tử Liêm vương phủ, mấy ngày trước lại vừa phé đi cánh tay của Lưu trắc phi, là nữ nhân nhưng sống không có đức, làm toàn việc ác. Hôm nay ta coi như nể mặt người là công chúa Diệp quốc, tội chết miễn, nhưng từ nay, người không còn là Liêm vương phi”

Mặt Diễm My cúi gầm, không ai nhận ra trong mắt nàng có chút hồng hồng. Hần sao có thể hồ đồ như vậy, hần chinh chiến bao nhiêu năm, phá bao nhiêu kế tinh vi của kẻ địch, sao có thể mắc bẫy chút kẻ nhỏ này.

Hần nói, từ nay nàng không còn là Liêm vương phi.

Kí ức như dòng thác mạnh mẽ, cuốn tâm trí Diễm My trở về ngày tháng chưa xa cách bao lâu. Nhớ ngày đầu nàng cùng hần giáp mặt, nhớ nàng ngay trước mặt hần trốn đi, nhớ lúc hần cùng nàng đi tới quân doanh, nhớ tới lúc nàng ngang ngược cướp con ngựa của hần, nhớ lúc hần phi ngựa ngàn dặm tới Diệp quốc, cùng nàng diễn một bản hòa tấu dưới ánh trăng,...

Diễm My ngây ngốc đứng ở đó, sau khi Hoàng An Liêm đi, bên tai vang tiếng cười nhạo cùng chế giễu của Lưu Nhận Nhận đánh thức nàng. Nàng đột nhiên mỉm cười nhẹ nhàng, nhanh như chớp rút cây trâm trên đầu rạch một nhát lên má cô ta.

Không sâu, nhưng dài, đủ để lại một vết sẹo kinh người.

Mạnh mẽ xoay người đi, từ hôm nay, nàng không phải Liêm vương phủ Liêm vương phi, không còn dính dáng gì tới Liêm vương phủ nữa.

Hoàng An Liêm, chúng ta không thuộc về nhau rồi.

48. Chương 48 : Sự Thật Phơi Bày - Đã Bỏ Lỡ Rồi

“Hoàng An Liêm, rốt cuộc người đang muốn làm cái quái gì?”

“Chuyện của ta, huynh không cần xen vào” Hoàng An Liêm lạnh lùng nói.

“HOÀNG AN LIÊM” Lúc này, có tiếng rống của một nữ nhân vang khắp chính điện cung Đế Hoàng.

“Nhạc Nhạc, chờ ta” Ngay sau đó là tiếng thái hậu.

Lúc ở cùng Diễm My sẽ gọi là Dương Hy còn lúc ở cùng với người khác gọi là Nhạc Ly nhé

“Tại sao chứ, tại sao lại phé nàng ấy?” Dương Hy chạy tới trước mặt hần nói, gương mặt tràn đầy tức giận.

“Nàng ta đến một đứa trẻ vô tội còn có thể làm hại, nàng ta có còn tính người không ?”

Dương Hy ngỡ ngàng : “Cái gì ? Không thể nào. Diễm My không bao giờ làm loại chuyện đó”

“Không thể nào sao ? Nàng ta bình thường giả bộ không quan tâm, thế mà sau lưng ta lại âm thầm ám hại thăng bằng”

Dương Hy mím môi, hai tay gắt gao nắm chặt. Không phải, đây chắc chắn là bẫy. Lúc này, thái hậu lên tiếng : “Con bé làm như thế nào ?”

“Cô ta sai người bỏ Dương Diệp Tất vào trà, ai ngờ bị a hoàn đi lấy trà nhìn thấy”

“Muội không tin. Đây chắc chắn là có bầy”

“Bầy ? Chẳng nhẽ muội nghĩ Lưu Nhạn Nhạn tự tay đầu độc con trai mình sao ?” Hoàng An Liêm nói.

“Sao lại không” Thái hậu nói. Sau đó bà lại nói tiếp : “Ta sống trong hậu cung bao nhiêu năm, chuyện tự tay đầu độc con trai này chẳng phải là hiếm. Còn nữa, ta tin con bé không thất đức tới vậy, con bé đã nhận chưa mà người nói như vậy ?”

“Đúng thế. Cô ấy đã nhận chưa, ta không tin là cô ấy làm” Dương Hy nói.

“Cô ta im lặng, khác gì gián tiếp thừa nhận”

Nghe câu này, nhớ lại tính cách Diễm My, Dương Hy cảm thấy chua xót. Diễm My im lặng là vì nàng ấy chắc chắn muốn xem Hoàng An Liêm phản xử như thế nào, có lẽ còn đặt niềm tin rằng Hoàng An Liêm sẽ tin tưởng Diễm My nên mới im lặng, bình thản chứ không biện luận gì. Chứ nếu không, để đại luật sư Diễm My chưa bao giờ bại trong cuộc kiện nào mà biện luận cho chính bản thân, không tin là không thắng được Lưu Nhạn Nhạn.

Trong lòng chua xót cho cô bạn như người chị em với mình, ngoài mặt sau khi nghe xong câu đó, Dương Hy bật cười, nhưng đó không phải cười tươi, mà là cười lạnh : “Huynh còn không hiểu sao ? Diễm My im lặng không phải là thừa nhận, mà là vì cô ấy muốn xem huynh làm như thế nào, có lẽ cô ấy tin rằng huynh sẽ tin cô ấy không làm hại thằng bé nên mới im lặng, ai ngờ huynh lại phụ lòng cô ấy rồi. Hoàng An Liêm, huynh chinh chiến bao năm, phá bao kế hoạch mưu đồ của kẻ thù, chút mưu kế nhỏ nhoi này sao lại mắc câu ?”

“Không thể nào” Hoàng An Liêm không tin, gắt lên : “Ta không tin”

Dương Hy không vì Hoàng An Liêm gắt lên mà dừng lại : “Không tin ? Hoàng An Liêm, huynh càng ngày sống càng sa sút đấy. Hơn nữa ta cũng chưa thấy người nào như huynh. Không phải huynh nói thằng bé không phải con huynh sao, vậy sao lại hồ đồ như vậy, không phải con huynh thì đáng lý ra huynh phải lý trí chứ ?”

Nghe xong câu này của Dương Hy, Hoàng An Liêm trừng hai mắt lên. Dương Hy giật mình phát hiện mình vừa nói lỡ lời.

“Cái gì ? Không phải con người ?” Thái hậu cùng hoàng thượng đồng thanh lên tiếng. Dương Hy im lặng không nói gì, hai người lại chuyển ánh mắt về phía Hoàng An Liêm. Hắn thì biết lúc này đã không thể giấu : “Không phải con ta”

Thái hậu quay người lại nói lớn cho các a hoàn vẫn đứng bên ngoài : “Mau mang Hoàng Vĩnh Vĩnh tới đây, chuẩn bị thêm chậu nước nữa”

oOo

Ta nói trước là cách này có phải thật hay ko ta ko biết nha, chẳng qua xem cái phim j đó thấy người ta kiểm tra như này nên ta bắt chước thôi

“Không thể nào” Lưu Nhạn Nhạn hét lên.

Cổ đại có một cách để kiểm tra huyết thống. Bây giờ muốn kiểm tra huyết thống của Hoàng An Liêm cùng Hoàng Vĩnh Vĩnh, mỗi người nhỏ một giọt máu vào trong chậu nước. Nếu giọt máu hòa lại với nhau thì chính là có quan hệ cha con, nhưng ở đây, hai giọt máu này lại không hòa.

Hoàng Thượng im lặng suốt cả buổi lúc này phóng ra uy nghiêm, nghiêm giọng lạnh lùng : “Lưu Nhạn Nhạn, ta hỏi người một câu, người thành thật trả lời cho ta”

Lưu Nhạn Nhạn lúc này vẫn đang không tin vào chuyện Hoàng Vĩnh Vĩnh cùng Hoàng An Liêm không có quan hệ huyết thống. Liên tục nói không thể nào, không thể nào, không hề trả lời hoàng thượng.

“Á”

Hoàng An Liêm mất kiên nhẫn, rút kiếm, kẻ lên cổ Lưu Nhạn Nhạn, giọng nói tức giận : “Trả lời cho ta, nếu người dám trả lời sai sự thật, ta giết cả hai mẹ con người”

Lưu Nhạn Nhạn lúc này đã hoàn hồn, thân mình run lấy lấy : “Ta sẽ trả lời mà, sẽ trả lời mà, đừng giết ta, đừng giết ta, muốn giết thì giết thằng bé ấy, đừng giết ta,...”

“Hạ độc vào thằng bé, là ngươi hay Diễm My”

“Là ta, là ta, là ta sắp đặt bấy, đừng giết...”

Nhưng Lưu Nhạn Nhạn chưa nói hết câu, chỉ nghe mấy từ ta sắp đặt từ mồm Lưu Nhạn Nhạn, Hoàng An Liêm đã mạnh mẽ rút kiếm.

“Huynh thấy chưa ? Huynh đã thấy huynh hồ đồ tới mức nào chưa ?” Dương Hy nói, mấy chữ cuối nàng gần như hét lên.

Hoàng An Liêm thần thờ bỏ cây kiếm xuống, quay người tính chạy đi : “Ta đi tìm Diễm My”

Dương Hy nghe vậy, nhếch mép cười khẩy : “Huynh nghĩ huynh còn tìm được à ? Diễm My là do chính huynh đuổi đi, cô ấy có lòng tự trọng của chính cô ấy, còn lâu mới quay lại”

“Không thể nào”

“Chính là có thể. Huynh hồ đồ đánh mất cô ấy rồi, chính huynh bỏ lỡ cô ấy rồi”

49. Chương 49 : Buông Bỏ

Ngoài mấy bộ trâm tấm độc cùng mấy bộ y phục trắng trong tủ đồ, Diễm My chẳng thêm đoái hoài gì đến đám trang sức nặng đầu hay y phục rườm rà khác.

“Vương phi, người cho nô tỳ theo với”

Hai tay đang đóng gói đồ của Diễm My dừng lại, nàng đưa mắt nhìn xuống Hạ Tuyết, a hoàn đã theo nàng từ nhỏ. Hạ Tuyết hai mắt lưng chừng : “Vương phi, nô tỳ đã hầu hạ vương phi từ nhỏ, vương phi xin người mang nô tỳ theo cùng”

Diễm My nhìn Hạ Tuyết, trầm giọng : “Từ bây giờ theo ta, chưa chắc ngươi đã sung sướng”

Hạ Tuyết dập đầu, nước mắt đã lăn : “Vương phi xin mang nô tỳ đi theo. Nô tỳ từ nhỏ đã theo vương phi, cha mẹ cũng đã mất hết, xin vương phi mang Hạ Tuyết theo, có khổ cực thế nào cũng được ạ”

Nàng im lặng, a hoàn này nếu để lại Liêm vương phủ chắc chắn sẽ bị người của Lưu Nhạn Nhạn chọc, thử dài, cuối cùng nàng nói : “Thu dọn đồ đi, đi theo ta”

“Dạ”

oOo

Diễm My bước vào Đồ Xúc Xắc Vĩnh An. Vẫn là y phục trắng, vẫn mang mạng che mặt, y phục cơ hồ không khác so với hôm nàng mới lần đầu bước vào.

Cơn gió ngoài cửa sổ thổi vào, trong một khắc, làn tóc đen cùng với tà áo trắng phất phơ, khăn che mặt vì cơn gió mà bay ra, để lộ dung nhan tuyệt mỹ.

Tất cả mọi người trong quán đều ngẩn ngơ.

Diễm My nhìn thấy thế cũng không nói gì, trực tiếp đi thẳng vào phòng của mình. Nhìn bên trong có một căn phòng khác, nàng liền nói với Hạ Tuyết : “Phòng của ngươi trong đó”

“Vâng, vương phi”

Nghe tới hai chữ vương phi, mặt nàng lạnh tanh, giọng nói lãnh đạm : “Từ nay gọi ta là tiểu thư, đừng gọi là vương phi”

“Vâng”

“Đồ của ta để đó đi, ta tự dọn, ngươi vào xem phòng ngươi đi, có gì không ổn nói với ta”

“Dạ”

oOo

Chiều muộn, Diễm My day day thái dương, hướng ra ngoài nhìn chiều tà hoàng hôn đang dần phai.

Chiều tà...là bóng dáng hắt nhẩy từ trên cây xuống...

Diễm My biết rất rõ mình đã có tình cảm với Hoàng An Liêm. Sống hai kiếp đời người, nàng cho tới bây giờ mới được một lần trải nghiệm tình yêu như người ta vẫn nói. Nàng thấy yên bình bên cạnh hắn, thấy nhàn nhã thoải mái, lòng không vướng bận, vô ưu vô lo,

...tất cả những cảm xúc tưởng chừng đã trôi về nơi xa vời mà vĩnh viễn nàng chạm không tới, khi ở bên hắn đều cảm nhận được.

Mà thôi, nam nhân như hắn tốt nhất không nên dính vào nữ tử như nàng. Nàng bao lâu nay không dám có tình cảm với ai là vì tất cả những người nàng vô cùng yêu thương đều vì nàng mà chết, nàng không muốn hắn cũng như vậy...

Bây giờ, nàng đã thực sự buông bỏ tất cả, buông tình yêu mới chớm này xuống, buông vị trí chính phi xuống. Nàng từ nay cùng hắn đã là người xa lạ, một chút quan hệ cũng không còn.

Hắn sẽ ở bên nữ nhân kia của hắn, sống cùng con trai hắn, như vậy hết thảy đều tốt đẹp rồi.

....Xin lỗi vì để các bạn đợi lâu....mong các bạn tiếp tục ủng hộ cho truyện của mình

50. Chương 50 : Diệp Quốc (2) - Sự Tịch Mịch Và Cô Độc Của Hoàng An Liêm

Diệp quốc – Đông cung của thái tử :

“AAAAAAA...” Diệp Trường Tiêu điên cuồng gào thét lên, hai tay hắn không ngừng đập đồ.

Ngứa, hắn cảm thấy trong người hắn rất ngứa.

Bên trong hắn có thứ gì đó ngứa ngáy lắm, khó chịu quá...

“Tiêu, chàng dừng lại đi mà” Diệp Thủy Điều Dao ở một bên, hai hàng lệ, khàn giọng nói.

“Ngu muội, tất cả các người đều là đồ ngu ngốc” Diệp Hoàng tức giận quát.

Lúc này trong Đông cung đang tập hợp đầy đủ mọi người. Diệp Hoàng vô cùng tức giận, Diệp Thủy Điều Dao cùng Thượng Quan Chỉ Dung đứng một bên không biết làm gì, hoàng hậu Dương Diễm Tịch cùng đại công chúa Diệp Dương An Nhiên tỏ thái độ bàng quang, đứng xem.

“Tiêu nhi, cẩn thận” Diệp Hoàng trợn hai mắt lên hét to.

“AAAAA...”

“Trường Tiêu....”

Diệp Trường Tiêu đập lung tung đồ, bất ngờ hắn trượt chân, ngã xuống nền nhà đầy mảnh thủy tinh vỡ.

Lúc này đây rất loạn, thái y vội vàng đi tới cầm máu, An Nhiên cùng hoàng hậu đứng một bên thất kinh, thái tử phi cùng trắc phi không ngừng ở bên cạnh...

Lúc này đây, tất cả thái y hai mắt nhìn nhau, nhất tề xoay người, đồng loạt quỳ xuống : “Hoàng thượng....Thái tử người....”

oOo

Diệp quốc bị bao trùm bởi màu đen u ám vì thái tử băng hà. Thượng Quan Chỉ Dung chưa đầy một tháng đã tái giá với một công tử nổi danh trong thành, Diệp Thủy Điều Dao lại có thai, đã hơn một tháng nhưng không ai phát hiện, trải qua nỗi đau mất chồng, thái tử phi lại vì cú sốc này, không ăn không uống liên mấy ngày, cuối cùng mất luôn đứa con chưa thành hình. Hai thứ này cộng vào, Diệp Thủy Điều Dao trong lúc phần uất liền ba thước lụa trắng treo cổ

Lúc này đây, thế lực của Diệp Chiến Vũ bắt đầu bùng nổ. Sau khi Diệp Trường Tiêu băng hà, thượng triều, mọi người đều khẩn xin hoàng thượng mau lập Diệp Chiến Vũ làm thái tử. Bách tính dân chúng cũng biểu tình cầu cho Diệp Chiến Vũ làm thái tử.

Dưới sự bức bách này, Diệp Hoàng bất đắc dĩ lập Diệp Chiến Vũ thành thái tử. Mộ Loan Châu, thiên kim tiểu thư nổi tiếng kinh thành có ông là tể tướng triều đình, bác là Thái hậu, cha là đại tướng quân cũng được ban hôn với tân thái tử, trở thành thái tử phi của Diệp Chiến Vũ.

oOo

Trở lại với Hoàng quốc, Hoàng An Liêm vẫn chưa đưa hưu thư cho Diễm My nên theo danh nghĩa, Diễm My vẫn là Liêm vương phi. Lưu Nhạn Nhạn đã chết, Hoàng Vĩnh Vĩnh được người khác nhận nuôi.

Liêm vương phủ lúc này đối với Hoàng An Liêm, hẳn cảm thấy vô cùng tịch mịch. Rõ ràng trước kia khi chưa lấy Diễm My, sống một mình hẳn vẫn thấy ổn, không thấy tịch mịch lạnh lẽo như thế này.

Tịch mịch là vì không còn bạch y nữ tử trong Diệp Diễm điện.

Tịch mịch là vì không còn ai ba bữa một ngày đều ăn cùng hẳn.

Hắn ra khỏi Liêm vương phủ, tới quân doanh, 500 tên lính mà Diễm My từng huấn luyện thấy hẳn, câu đầu tiên là chào vương gia, câu sau chính là hỏi vương phi có tới không ?

Ngồi xử lý việc quân doanh, đã không còn thấy bóng dáng nữ tử nhân nhã ngồi ăn hoa quả.

Nàng lúc nào cũng vậy, mang một dáng vẻ tự do thoải mái, nhân nhã vô tư, dáng vẻ này khác hoàn toàn với mấy cái điệu e thẹn của những nữ nhân trong kinh thành.

Từ nay, hẳn lại cô độc rồi.

Khi trải qua một cuộc tình, cảm giác cô độc lúc này gấp vạn lần khi chưa yêu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nhat-thien-ha-liem-vuong-phi>